

Varga Csaba Béla

A KÍGYÓ ÖLELÉSE

1. KÖNYV

DELTA VARÁZS KATLAN

Sorozatszerkesztő: Terenyei Róbert

A sorozatban megjelent:

Ta-mia Sansa: *A menekülés éve (Gender krónikák I.)*

T. R. Salty: *Pre Bellum Atlantis és más mesék*

Ta-mia Sansa: *A döntés joga (Gender krónikák II.)*

Varga Csaba Béla: *Hetedziglen (Féregszív-sorozat I.)*

Varga Csaba Béla: *Santa és az Éj asszonya (Nox Placida-trilógia I.)*

Varga Csaba Béla: *A kígyó ölelése 1. (Féregszív-sorozat II.)*

Előkészületben:

Varga Csaba Béla: *A kígyó ölelése 2. (Féregszív-sorozat III.)*

Varga Csaba Béla: *Santa és a Nagy Kán (Nox Placida-trilógia II.)*

Varga Csaba Béla
A KÍGYÓ ÖLELÉSE
1. KÖNYV

Féregszív-sorozat — II. kötet

DELTA VISION
2016

Varga Csaba Béla
A KÍGYÓ ÖLELÉSE 1.
Féregszív-sorozat
II. kötet

© Delta Vision Kft., 2016
Copyright © Varga Csaba Béla, 2016
Borító © Kovács Péter, 2016
Szerkesztés: Barsiné Gál Erika
Tördelés, nyomdai előkészítés: Giczi Gyula
Korrektúra: Dobos Attila

A mű a képzelet szüleménye. A nevek, szereplők, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei vagy kitalált dolgok. Bárminemű hasonlóság valós élő vagy halott személyekkel, eseményekkel és helyszínekkel csupán a véletlen műve.

Kiadja a Delta Vision Kft.
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-395-180-4
ISBN 978-963-395-182-8 Ö
ISSN 2064-1095

1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093
www.deltavision.hu

David Bowie-nak
„Putting out fire with gasoline”

PROLÓGUS

– Ő is közénk tartozik?

Hotep odalépett Fleuret mellé, és a vállára tette a kezét. A lány egy pillanatra elfordult a városra támadó gyilkosokat mutató képernyőtől, és idegesen a férfitra mosolygott.

Mindketten a Kígyók Anyjának gyermekei voltak. Kedvelték egymást, de szerencsére nem tört rájuk fajtájuk végzetes, önző szerelme. A Borzalom Úrnője nem tűrte volna el, hogy bárki is kisa-játítsa magának a menedékhely bármelyik lakóját. Az ilyen súlyos kihágásért halál járt a kráter mélyén rejtőző, ősi városban.

Hotep itt született, a Vörös-tenger partján, Doma titkos városában. Semmit sem ismert a nagyvilágból, de nem is érdekelte, mi történik odakint. Még csak a kapcsolatfelvételtől, a földönkívüliek érkezéséről és az arany álarc mögött rejtőzködő új urak rémtetteiről sem hallott.

Akkor régen a kikötőben, a mólón állt, amikor befutott a menekültekkel teli, túlsúfolt hajó. Az afrikai városkából négy bárka indult el napnyugtakor észak felé. Senki sem akart maradni, mert híre jött, hogy közelednek a fejjavadász milíciák. Egy hajót elkaptak a szomáliai kalózok, utasait pedig alighanem jó pénzért eladták a gyilkosoknak, akik máglyára küldték a szerencsétleneket. Két másik bárka elsüllyedt. A második utasait – köztük jó néhány ismerőst – Fleuret szeme láttára falták fel a cápák.

Ő viszont életben maradt. Serdületlen kislányként lépte át a város kapuját. Hotep azonnal odalépett mellé, kézen fogta és bevezette.

Új otthona először iszonyattal töltötte el Fleuret-t. Napnyugta után sokáig nem is mert kimenni a vastag matracokkal borított padlójú, fülledt hálócsarnokból. Rettegve bámulta Fekete Nap¹ kampós jelképeit a falakon, aztán lassan megszokta őket, és már a kecskefejú férfi szobraitól sem félt. Néha még meghallgatta a külvilág híreit, de egyre kevésbé törődött a kinti eseményekkel. Szeretőkre talált a kráter mélyén, és megértette: a férgek számára Domán kívül nem maradt hely a nagyvilágban. Szörnyű lett volna elveszíteni ezt az utolsó mentsvárat.

– Kicsoda tartozik közénk? – kérdezte a férfi, miközben idegesen lesimította az új előírásoknak megfelelő viseletét. Több-ször is felpanaszolta, hogy maskarának érzi az ősi, egyiptomi ruházatot. Persze, a súlyos arany ékszerek miatt nem mérgeledött.

– Hát ő! – mutatott Fleuret csillogó szemmel a középső képernyőre. A lány elég fiatal volt ahhoz, hogy ügyesen kezelje a huszonegyedik század technológiáját, ezért is osztották be ide, az irányítóterembe, a védelmi rendszerek központjába, nem pedig őrnök a kapukhoz, vagy a rabszolgák vernei mellé. – Az a gyönyörű ifjú a két szukkubusz között.

Hotep válaszolni akart, de ekkor újra találat érte az épületet. A férfi térdre rogyott. Majd megsüketült a robajtól. Körülötte megremegtek a vastag kőfalak, és a képernyők egy pillanatra elsötétültek. Hotep összeszorított foggal küzdött talpra magát. Mire a lányt is felsegítette, már újra volt kép, bár a hang még nem tért vissza.

– Azok nem szukkubuszok – mutatott a fehér és a fekete női alakra. – Nincsen szarvuk, és nem mintáz karmokat a kesztyűjük. Inkább angyalok lehetnek.

– De hát gyilkosok! – tiltakozott Fleuret. – Tucátjával ölik az embereket. Tiszta vér a szárnyuk.

---

¹ Lásd a Kislexikont a kötet végén.

– Ami nekik odakint angyal – felelte komor arccal Hotep –, az nekünk idelent szörnyeteg!

A képernyőn villámcsapásra emlékeztető villanások cikáztak keresztül. A város légvédelme tette a dolgát: próbálta megsemmisíteni a behatólókat. A lenyűgöző külsejű fiatalember és két kísérője ennek ellenére feljutott a kráter közepén fekvő, lépcsőzetes, fekete piramis oldalára, most pedig két szinttel a zikkurat teteje alatt harcoltak. A helybeliek mindent megtettek, hogy elpusztítsák a három idegent. Akárcsak az irányítóterem személyzete, ők is biztosra vették, hogy ellenfeleik felelnek a menedékhelyre zúduló gyilkos támadásért.

– Miért gondolod, hogy közénk tartozik? – kérdezte Hotep. Fleuret csak egy pillanatra bizonytalanodott el.

– Amint megpillantottam, mintha csak megcsendült volna valami a szívemben! – kiáltotta lelkesen. – Akár egy mesebeli herceg. Te talán nem érzed?

Hotepet zavarba hozta a társnője hangjából kicsengő, túlzott lelkesedés, és attól sem volt elragadtatva, hogy Fleuret alig vett tudomást az életveszélyről, amióta az a fiatalember felbukkant a monitoron. Válasz helyett egy gyors pillantást vetett az egyik kisebb oldalsó képernyőre, amelyen a zikkurat hátsó oldala látszott. A középső lépcsőn magányos alak sietett felfelé. A férfi ráközelített a kamerával.

– Ez meg hogy a csudába került be ide? – méltatlankodott. – Alszanak a kapuőrök?

Fleuret éppen csak egy pillantásra méltatta a meredek lépcsőn felfele rohanó, vörösre festett szakállú, nagydarab férfit, aki a sivatagi nomádok fehér öltözékét viselte, és az arcáról szilaj elszántság meg különös, hátborzongató jókedv áradt. A lány érdeklődését azonban nem tudta felkelteni. Fleuret egy pillanat múlva már újra a nagy képernyőt bámulta.

A város lakói elszántan lendültek ismét rohamra, a két démoni alak azonban könnyörtelenül lecsapott rájuk. A fekete a balról

érkezők elé vetette magát, megpördült, és a szárnyával elkaszálta őket. Az iszonyatos erejű ütéstől eszméletlen fegyveresek zuhantak a földre. Néhányan átestek az alacsony korláton, eltűntek a mélységben, és valószínűleg ugyanúgy azonnal meghaltak, mint azok a társaik, akik a fehér démonnal szálltak szembe.

A magasabb és valamivel karcsúbb alak a szárnya élesebb végét használva, nyakmagasságban csapott le a fegyveresekre. Fehér vértetere újra és újra vér fröccsent, ám nem tapadt meg a makulátlan páncélzaton. A domaiak csak akkor hátráltak meg előle, amikor már újabb tucatnyi társuk hevert fej nélkül a fekete követ elborító vörös tócsákban. Akkor azonban a lépcsőre érkező örök egyike tüzet nyitott felfelé. A sorozat eltalálta a fehér demont. Szikrák pattogtak a páncéljáról, és a nő hátratántorodott. Egy szárnyacsapással visszanyerte az egyensúlyát, és a lépcső felé fordult.

A korszerű fegyverekkel ellátott öröknek nem maradt idejük arra, hogy ismét célba vegyék. A herceg mindkét kezében zsákmányolt géppisztolyt tartott, és elképesztő módon egyszerre lőtt a kettővel.

– Minden lövése célba talál! – lelkenedett Fleuret.

Míg a két démon válogatás nélkül gyilkolta az őrző civilket és a katonákat, a herceg csak az őrség tagjaira lőtt, amikor pedig lélegzetvételhez jutott, a lépcső legtetetéről farkasszemet nézett a sugárúton hömpölygő, vérszomjas tömeggel.

A lány még jobban ráközelített a kamerával. Egyszerre kiáltottak fel Hoteppel.

Ellenségeik vezetőjének gyönyörű, borostyánsárga kígyószeme volt!

A másik képernyőn egy pillanatra felbukkant a gyilkosok három vörös harci gépe. Kettő azonnal el is tűnt a várost oltalmazó, mesterséges felhőrétegben, míg a harmadik gyorsan ereszkedni kezdett. Gyáván, közvetlenül az úttest fölött, a házak között osont.

Egy kamera megpróbálta befogni a felhők között keringő támadókat. A légjárók válogatás nélkül lőttek mindenre. Romba döntötték a házakat, a palotákat, a felüdülés és a gyönyör templomait. Primitív, de hatékony fegyvereik vérfürdőt rendeztek, amikor egy-egy lövedék az utcán őrzöngök soraiban robbant.

A két megfigyelő háta mögül sietős léptek csattogása hallatszott. Kinyílott az ajtó, és valaki berontott a terembe.

– Ti meg mit kerestek itt? – harsant fel egy dühös, érdes hang. – Miért nem vagytok a gömbben? Az Úrnő azt parancsolta, hogy minden férég ott gyülekezzen!

Grigorijról, a magas, kegyetlen arcú szerzetesről Hotep jól tudta, hogy valamiért Kadru kígyóanya minden gyermekét gyűlöli. Alig egy éve, fagyasztóládában érkezett meg a menedékhelyre. Még a régi Úrnő parancsára olvasztották ki, pedig jobb lett volna, ha ott hagyják a jégtömb szívében.

Nem sokat lehetett tudni róla, csak amit elmesélt. Azzal hengegett, hogy királynők kegyence, fejedelmek felszarvazója volt. Ahogy járni tudott, azonnal belevetette magát az orgiák forgatagába. Egy jó darabig nem jött fel a mélységből. A barlangok népe állítólag kifejezetten megkedvelte az egykori szerzetest.

Fleuret irigykedve nézte a szakállas alak csuklóján megcsillanó kom-gyűrűt. A városban csupán néhányan kaptak az effajta korszerű berendezésekből. Persze Kadru egyetlen gyermekének sem adtak belőlük.

A szerzetes Habibot, az Anya egyik alvezérét hívta.

– Itt van két férég! Mi legyen velük? – bömbölte, amikor a kopaszra borotvált fejű, vaskos arany ékszereket viselő parancsnok megjelent a parányi fénygömbben.

– Maradjanak ott, ahol vannak! Nincs kivel leváltani őket.

– De mi lesz akkor, ha a Kobra elkapja őket? Bármikor az irányítása alá veheti az elméjüket.

– Ne aggódj a barbárok miatt, Grigorij! Mindjárt végzünk velük. A férgek csak figyeljék a műszereket. Jelezzék, ha valami baj van.

Fleuret felkiáltott, és az oldalsó képernyőre mutatott. Az egyik borvörös harci gép felrobbant. Lángoló roncsdarabok záporoztak a házak és paloták teteje felé. Nem sokáig örülhettek azonban a kedvező fordulatnak, a kavargó fekete felhők közül ugyanis három hosszúkas, karcsú, sötét jármű ereszkedett le, amelyek alulról nézve a barbárok kezdetleges tengeralattjáróira hasonlítottak. Kékesen ragyogó örvény-hajtóművük szétszaggatta a védelmező felhőréteget. A képernyőn egy pillanatra feltűnt az égbolt, amit Fleuret azóta nem láthatott, hogy megérkezett ide. Hotep viszont nem az eget bámulta. Azonnal felismerte az ősi ellenség, a rakasza Abbadu csatagépeit.

A szerzetest már nem érdekelték a férgék. Holsápadtta vált, megpördült, és hangosan káromkodva a barlangok felé vezető ajtó irányába rohant. Hotep kétségbeesetten bámulta az újonnan érkezett légi járműveket – azaz a *vimanákat* –, Fleuret azonban oda sem figyelt. Mindkét kezét a szájához kapta, és halkán felsikoltott.

A herceg és a két szörnyeteg lassan elhárított a felfelé vezető lépcső irányába. Nem vették észre, hogy a magasból egy vimana ereszkedett a fölöttük lévő lapos kőplatformra.

A zikkurat környékén alighanem iszonyatos csatazaj tombolt. A másik két borvörös szörnyeteg továbbra is folyamatosan lőtte a várost. A kráter peremén álló Oltalmazók megpróbálták eltalálni a fekete légi hajókat, lilás sugaraik azonban többször is célt tévesztettek. A villanások egész háztömböket perzseltek fel.

A vimana megpihent a fekete kövön. Két árbóca körül megerősödött a kékes ragyogás, a két démon és védencük azonban még mindig nem vették észre.

Hotep oldalt pillantott a lányra. Fleuret szemlátomást majdnem elsírta magát a tehetetlenségtől, hogy nem tudja figyelmeztetni a kígyószemű ifjút. Úgy tűnt, ez a néhány perc is elég volt ahhoz, hogy *balálosan* beleszeressen. Nyilván azt is biztosra vette, hogy a következő pillanatban gyilkos sugarak zúdulnak majd rá az izzó árbócokról.

– Oda nézz! – kiáltotta Hotep.

A fehér ruhás nomád már eljutott a legfelső szint peremére. Csak egy pillanatra torpant meg, amikor észrevette maga alatt a vimanát. Diadalittasan elmosolyodott, aztán kiáltott valamit. Elhátrált, majd lendületet vett. Egy robbanás szele hátrafújta közben a melléről a hófehér köntöst, így jól látszottak az odaszíjazott fekete hengerek.

Az ismeretlen a magasból az árbócok közé vetette magát. Még azelőtt felrobbant, hogy a fekete féltre zuhanhatott volna.

Fleuret most már tényleg sikoltott. A karcsú jármű helyén támadt tűzgömb egy pillanat alatt beborította a zikkurat leg-tetejét.

A herceg azonban elképesztően gyors volt. Megragadta a két démont, és magával rántotta őket a mélységbe. A kamera kihunynt. Hotep úgy vélte, alighanem megolvadt a hőségtől.

A teremben a hátsó műszerfal előtt nem ült senki. A megfigyelő-osztag többi tagja valószínűleg nem tudott lejutni a csarnokokból az irányítóközpontba. Az üresen árválkodó székek fölött vörös lámpák kezdtek el villogni. Felzendült a riasztás. Hotep odaugrott, és lekapcsolta a hangját. Már jött volna vissza, de megtorpant, és felkiáltott az egyik hátsó képernyő láttán.

A vimanákból iszonyatos új ellenfelek tűntek fel. Gigászi rovarokra emlékeztettek: alig voltak kisebbek egy lovas embernél. Testüket kék és sárga páncélzat borította, bár Hotep azt is el tudta képzelni, hogy a támadók valójában fémlények. A fejüket nem fedték el, így a férfi megfigyelhette könnyörtelen, női arcukat, amint lenéztek a magasból az előttük fetrengő sebesültekre.

Az előzőnlő rovarlények válogatás nélkül mindenkit legyilkoltak. Elpusztították Doma teljes jogú polgárait, a vak rabszolgákat, de a mélység gyermekeit is, ha valamelyik véletlenül fullánkra emlékeztető fegyvereik elé került.

A férgeknek sem kegyelmeztek.

– Azonnal hívd az Anyát! Ő tudni fogja, mit tegyünk.

A város úrnőjét azonban nem lehetett elérni, és hiába próbáltak kapcsolatba lépni a helyetteseivel is.

Hotep egy másik kamerára kapcsolt a megoldadt helyett. Azon jól látszott, amint a rovarok elérték a zikkurat alját. A városlakók eltűntek a komor épület közeléből, a kigyószemű herceg azonban nem menekült meg. A sárga és kék alakok ugyanolyan elszánt rohamot indítottak ellene, mint korábban a menedékhely védelmezői, de nem használták a lőfegyvereiket. Ez szöveget ütött a két megfigyelő fejébe.

– Talán élve akarják elfogni az angyalokat?

– Vagy inkább a herceget?

Hotep lerogyott a Fleuret melletti székre. Kétségbeesetten nyomkodni kezdte a védelmi rendszert irányító gombokat, ám erőfeszítései hiábavalónak bizonyultak. A légteret védő arany-szobrok, az Oltalmazók világekorszakokon át dacoltak az idő múlásával – nagyrésztük még ma is megbízhatóan működött –, most azonban egymás után elhallgattak. A város védtelenné vált.

Egy másik képernyő a nyugati hegyvidéket mutatta. A sivatagot övező dombok felől tevés és terepjárós nomádok közeledtek. A távoli porfellegek arról árulkodtak, hogy a gyilkosok komoly erőket mozgósítottak.

– Az árulók! – kiáltott fel dühösen Hotep. – Le fogják megszárolni a menekülőket.

Úgy tűnt, a menedékhely halálos csapdává változott.

– Figyelem, riasztás – szólalt meg egy torz gépi hang. A karzaton elhelyezett műszerek és berendezések, amelyeket a domaiak a Szovjetunió széthullása után vásároltak, negyedszázad elteltével is tették a dolgukat. – Főlélek állt egy műhold. Innen a városból veszi a jeleket.

A démonok és a herceg közben már a zikkurat legtetejére szorultak vissza. Minden figyelmüket lekötötte a lépcső. A rovarok sokkal keményebb ellenfélnek bizonyultak, mint korábban a város

lakói. Az őrző küzdelemben azt sem vették észre, hogy a barbárok egyik csatagépe leszállt a hátuk mögött.

– Vörös sisakosok! – sikította Fleuret. – Figyelmeztetnem kell a herceget!

Hotep döbbenetesen nézte a lányt, ahogy az ököllel ütni kezdte a műszerfalat, hátha ezzel működésbe hozhatja a hangokat továbbító rendszert, hiszen a kamerák mellé hangszórókat is szereltek. A kigyószemű fiatalember nem figyelt fel arra, hogy a gépből állig felfegyverzett rohamosztigosok ugráltak ki. Egy aranyfejú óriás követte őket.

– Figyelem. Riasztás – szólalt meg újra a gépi hang. – A műhold kilőtt. . . egy rakétát. A becsapódás várható időpontja. . . egy perc.

– Milyen rakétát? – kiáltotta őrzője Hotep.

– Nukleáris robbanófej azonosítva. A rakéta azonosítása folyamatban. A keresés sikeres. A Kínai Népköztársaság ötszáz kilotonnás fegyvere.

Fleuret nem törődött a számítógép riasztásával. Továbbra is a zikkurat tetejét bámulta. A rohamosztigosok megdöbbenő módon *nem* bántották a démonokat. Hasra vetették magukat mellettük a lépcső két oldalán, és a szint pereméről kezdték el lőni a rovarokat.

A fémlények taktikát változtattak: most már visszalóttek. Sárgászöld sugaraik belemartak a fekete kőbe. A fekete szukkubusz szárnya is megsérült.

– Becsapódás fél perc múlva.

– Menjünk le az óvóhelyre! – kiáltotta Hotep, és felpattant a székből.

– Ötszáz kilotonna – legyintett a lány. Hotep őszinte döbbenetére a legcsekélyebb mértékben sem érdekelte a veszély. – Csak a gömb bírja ki.

Egy gombnyomás, és bekapcsolódtak a gömb alatti tágas csarnokot megfigyelő kamerák. Szédelő férgek tápáskodtak fel a padlóról. Néhányan még nem tértek magukhoz az *ezer alakból*.

Az első rovarok ekkor vetették át magukat a karcsú oszlopok között. Egy osztaguk átlépte a gömböt tartó csarnok kapuját is.

Sugárfegyverek villantak, mire mind a két megfigyelő megrándult. Nem volt nehéz kitalálni, mi okozta az elméjükbe maró, éles fájdalmat. A rovarok tucatjával mérszárolták le a csillogó gömbben csapdába esett testvéreiket.

– Riasztás lefűjva. A rakétát megsemmisítettük. Riasztás lefűjva.

A herceg a fejéhez kapott és megtántorodott. Társai, a gyilkosok már menekültek volna a légjárójuk felé. Ő azonban nem. A fehér szukkubusz letépte a sisakját a fejről, látni engedve szőke haját és gyönyörű arcát. Úgy tűnt, veszekednek.

– Nem megy *el nélkülem* – lelkendezett Fleuret. – Tudja, hogy itt vagyok! Értem jött. Szólnom kell neki!

Újra és újra megnyomta a hangrendszer gombjait. Elszántságát váratlan siker jutalmazta: visszajött a hang!

Közben a herceg egy hatalmas ugrással levetette magát a lépcsőzetes építmény következő szintjére. A kő csúszós volt az emberek és az alvilági lények véréből.

– Kevin, gyere vissza! – üvöltötte a fehér démon. – Mennünk kell! Elpusztul a város!

Az álomszép ifjú megtorpant a szint szélén, hátranézett, fel a magasba. A vörös jármű felkészült az indulásra. A fekete szörnyeteg összecsupka a szárnyát, és eltűnt a belsejében.

– Nem mehetnek! Meg kell mentenem a férgeket! Ti csak induljatok! Én majd kijutok valahogy.

– Itt vagyok! – kiáltotta Fleuret boldogan a mikrofonba. – Itt vagyok!

A szép ifjú visszafordult a mélység felé. Lent újabb rovarok látzottak, jóval több, mint az előbb. Súlyos fegyverek csöve szegeződött a zikkuratra.

– Állj meg, te bolond! – sikította a démon. – Megölnek, ha odamész!

A herceg azonban nem törődött a figyelmeztetéssel. A magasba lendült.

Fleuret biztosra vette, hogy *érte* jön! Meg fogja menteni! Magával viszi, és mindhalálig *szeretni* fogja!

A fehér démon azonban egy embertelenül gyors mozdulattal lekapta a válláról lógó, ormótlan fegyvert, az ugró alak hátára szegezte, és lőtt.

A herceg egyszerűen cafatokra szakadt a levegőben.

Fleuret felsikoltott, és a műszerfalra borult. Hotep odaugrott mellé, és megragadta a vállát.

– Meneküljünk!

Elkéstek. Karmos, fémkesztyűt viselő kezek szakították fel az ajtót. Acélba bújtatott lábak kopogtak a kövön. Felragyogott a könnyörtelen, sárgászöld fény, és Fleuret-nek többé már nem kellett bánkódnia a herceg halála miatt.

ELŐZMÉNYEK

1908. június 30.

Dasi savanyú képpel ácsorgott a két bátyja között. Csupán a mellükön keresztbe vetett tölténytár és a vállukról lelógó Moszin-Nagant karabély jelezte, hogy ők hárman bizony II. Miklós cárnak, vagyis minden oroszok urának a szolgálatában álló felderítők, nem pedig olyan közönséges nomádok, amelyek évszázadok, de talán évezredek óta kószáltak itt, a végtelen szibériai pusztaságban.

A lány nyugtalanul figyelte a kisváros peremét. A három fiatal azzal bízták meg, hogy elkísérjék ide a Transz-Szibériai Expressz acélsínjétől Iliodor pátert, Jermogen szaratovi püspök személyes megbízottját. Az idős pap meglepően jó lovasnak bizonyult, így aztán gyorsan megtették az ötszáz mérföldnyi távolságot. Az érkezők azonban mintha csak egy másik világba csöppentek volna, amikor átlépték Vanavara kapuját.

A magasból ismét zúgás hallatszott. Mind a hárman a zaj irányába fordultak. Juven, a legidősebb fiú megragadta az alacsony, bozontos pónik kantárát, mert tudta, hogy a repülőszerkezet halálos félelemmel tölti el a lovakat. Az öccse viszont Dasira sandított.

– Nagyon csillog a szemed, te lány. Ennyire tetszik neked az a mérnök?

Válasz helyett Dasi jól mellbe ütötte Murungot, de a tekintetét egy pillanatra sem vette le a gyorsan közeledő, különös gépezetről.

A városban azt beszéltek, hogy Nikola Tesla mérnök hajón hozta magával Amerikából az ördögös masinát. Vlagyivosztokban összeszerelte, naftát vagy mi a csodát töltött bele, és utána két nap alatt átrepült ide, Vanavarába, hogy átvegye a munkálatok irányítását.

A kitaj fiatalok nem tudták, hogy jó száz *versztára* a világvegi településtől mire készülnek a birodalom hatalmasságai. Még Dasi is csak halványan érzett valamit. A két fivére tisztában volt azzal, hogy a lány nem olyan, mint ők. Azt nem tudták, hogy pontosan micsoda, de ugyanúgy szerették, mint valamennyi rokonukat, akivel együtt nőttek fel.

Nem mintha Dasi tisztában lett volna azzal, hogy valójában *mi* is ő. Csak annyit sejtett, hogy nem tartozik az emberek közé. Iliodor páter szerencsére eloszlatta a félelmeit. Világosan a lány tudtára adta, hogy nem tartja ördögadta, pokoli teremtménynek.

Nem úgy, mint a dús, fekete szakállú, sötét köntöst viselő, hatalmas termetű tobolszki csodatevőt. Iliodor gyűlölte a cári udvar kegyencét, Grigorij Jefimovics Raszputyint.

A híres szerzetes a város peremén álló, egyszerű, nyírfa gerendákból ácsolt templom mögül, a temetőből bukkant elő. A poros úton határozott léptekkel elindult a főtéren kialakított irányítóközpont felé. Amikor egy pillanatra a leszálló repülőgép felé fordult, a szemében őrzöngő gyűlölet villant, aztán továbbsietett a főtérré vezető utcán. A felderítők hamarosan szem elől veszítették.

Sietős léptek dobogása hallatszott. Iliodor atya rohant oda hozzájuk.

– Juven, ülj nyeregbe, és váltásnak vidd magaddal a másik két lovat! Ne aggódjatok – emelte fel a kezét, amikor meghallotta a két másik felderítő tiltakozását. – Vágtass olyan gyorsan, ahogy csak bírsz, fel a vasúthoz. A távírásznak add oda ezt a levelet! Fontos államérdek, hogy az üzenetem azonnal eljusson az udvarba, Jermogen püspökhöz. A sátán szolgálja iszonyatos szörnyűségre készül.

– Raszputyin? – kérdezte Juven.

– Ki más? – felelte komoran a szerzetes, és gyorsan keresztet vetett. – A bűn csillaga ragyog ma. Ti ketten gyertek velem! Hozzatok a puskát is! Lehet, hogy használnunk kell. Hiszen írva vagyon: “Ki szánja a bűvölőt, ha megmarja a kígyó, vagy azokat, akik fenevadak közelébe mennek?” Csak magunkra számíthatunk!

Juven csupán egy pillanatra nézett a testvérei szemébe, aztán nyeregbe ült, és elvágtatott észak felé. Dasiék puskával a kézben a pap nyomába eredtek. Nemsokára megérkeztek a szibériai kisváros főterére.

A lány az égre sandított. Kellemesen meleg, nyári nap volt, és a várost mintha széles ívben elkerülték volna a szúnyogok. Idebent senki sem vakarózott, és nem szidta káromkodva a vérszomjas kis férgeket.

Megtorpantak az egyik emberderéknyi vastagságú, főtéri nyírfamellett. Már Tesla mérnök is ott állt a ponyvatető alatt, és dühös arccal bámulta a furcsa berendezések körül sürgölődő embereket. Vagyis hát... Dasi biztosra vette, hogy a fémből és valamilyen sosem látott anyagból készült szekrények, dobozok és különös, világító lámpácskákkal teli asztalok előtt görnyedező, furcsa szagú, esetlen alakok egy része nem emberi lény. Raszputyin otthonosan mozgott közöttük.

Tesla kihúzta magát, vett egy mély lélegzetet, majd elszántan a szakállas óriás elé lépett.

– Még egyszer elmondom, hogy nem lenne szabad folytatnunk ezt a kísérletet. Baj lesz belőle.

– Ne károgj már, hitehagyott! Mi baj lenne belőle?

– A Föld mágneses terével nem lehet játszózni. Ezt a technológiát eddig még egyetlen lakott bolygón sem fejlesztették ki.

– Ki vagy te, hogy kételkedj az *aszurák* tudásában? Egy senki. Egy porszem. Még annál is kevesebb.

A szerb mérnök arca lángba borult. Ökölbe szorította a kezét, de végül erőt vett magán.

– Ha olyan kis porszem lennék, aminek te tartasz, akkor a gazdád úrnője nem ragaszkodna ahhoz, hogy nekik dolgozzak. Éva odavan a találmányaimért.

– Ostoba szemfényvesztés az egész! Semmi sem igaz belőle! Nekem semmi sincs megtiltva! Mit tudhatsz te, amit ők ne tudnának?

– Például azt, hogy a kaput eddig csak kint az éterben vagy csekély tömegű holdakon alkalmazták. Megfontolatlan ostobaság itt kísérletezni vele. Ha mindenképpen közvetlen összeköttetést akartok létrehozni a n'him világokkal, akkor azt a Jupiter egyik holdján kellene megtenni.

Raszputyin megvetően felhorkant, és hátat fordított a mérnöknek. Odalépett az egyik görnyedt alak mellé, és a válla fölött a ragyogó kijelzőt kezdte el bámulni.

A ponnyatető alatt felállított berendezések nem hasonlítottak semmire, amit Dasi az élete során valaha is látott.

– Ki akarják fosztani a teremtett világot! – sziszegte dühösen Iliodor atya. Két kézzel megmarkolta a nyakában lógó súlyos ezüstkeresztet. Elfehéredtek a bütykei. – Pokoli, sötét erőket szolgálnak. Bárcsak ideérne már a hercegnő! Ő megállíthatná ezt a pokolfajzatot.

– Idejön a hercegnő? – kérdezte döbbsen Dasi. A birodalomban mindenki hallott az elképesztően okos, a legnagyobb profeszorokat megszegényítő tudású gyermekről, aki csak azért nem lehetett a trón várományosa, mert leánynak született.

Mielőtt azonban Iliodor válaszolni tudott volna, a sátortető árnyékában Raszputyin felhördült, és hangosan kiabálni kezdett. Bár Dasi egy szavát sem értette, mégsem kételkedett abban, hogy a szerzetes káromkodik.

Tesla mérnök odaugrott a műszerfalhoz. Félrelökte az egyik alacsony, görnyedt alakot, és megpróbált valamit csinálni. Bármit is akart, elkésett vele.

Mert Vanavarára, a Tunguz vidék legnagyobb településére abban a pillanatban rászakadt az ég.

Dasi tért elsőként magához. Nagy nehezen felült, és körülnézett. Először semmire sem emlékezett, aztán ráeszmélt, hogy megváltozott körülötte a vidék.

A házak fele romba dőlt, mintha csak forgószél csapott volna le a városkára. A magas nyírfa, amelynek tövében addig álltak, derékban kettétört, és bezúzta a közeli házikó zsindeyes tetejét. A lány nagyot pislogott, és megrázta a fejét. Semmit sem hallott, de látta a romokat és a földön fekvő embereket. De hogy a csudába lehetett olyan sötét az ég, mintha csak késő alkonyat lett volna? És miért borított mindent vastag porréteg?

Ismét körülnézett. Most már a bátyja is mocoogott, előttük Iliodor viszont még mindig mozdulatlanul hevert. A lány odatért mellé, és kitapintotta a pulzusát. Az idős férfi életben volt, bár az arcát elborította a sok horzsolás és karcolás. Megmozdult, és lassan felült. Dasi a nyöszörgését hallva jött rá, hogy kezd visszatérni a hallása, mígnem egyszerre minden rászakadt.

A téren hangosan jajveszékelték a sebesültek. Kicsit távolabbról a helybeliek kétségbeesett kiabálása hallatszott, mígnem végre valaki parancsszavakat harsogott. Futólépésben katonák érkeztek, akik vizet hoztak, és hozzáláttak a sebesültek ellátásához. Amikor azonban oda akartak menni a különös, csillogó berendezések roncsaihoz, Raszputyin sötétkék egyenruhás, aranymaszkos őrei elkergették őket.

A lány a bátyjára bízta az idős szerzetest, elővette a kulcsát, és odabicegett Tesla mérnökhöz. Szó nélkül az idősebb férfi felé nyújtotta a tömlőt.

– Köszönöm – mondta a mérnök. – Te tatár vagy?

– Kitaj – felelte a felderítő. – Mi történt, nagyúr?

– Az az átkozott kutya! – vicsorgott Tesla, és fejével a parancsszavakat bömbölő Raszputyin felé bökött. – Megmondtam neki, hogy nem szabad. . .

Jó fél órával később a térről már eltakarították a roncsok nagy részét. A házak közül kopott, foltozott, de makulátlanul tiszta ruhában előjöttek a helybeli asszonyok. Segíteni próbáltak, ellátni a sérülteket és a sebesülteket. Néhány ház kigyulladt, de azokat is eloltották. Továbbra is olyan sötét volt, mint alkonyatkor.

– Te is láttad a fényt? – kérdezte Murung.

– Milyen fényt? – csodálkozott a húga. – Semmit nem láttam, semmit nem hallottam. Mintha egy pillanat alatt elaludtam volna.

– Én viszont láttam a tüzet, meg éreztem a rengést. De nem a földrengés pusztított el itt mindent. Egy pillanatig olyan fényesség támadt, mintha csak a Napba bámultam volna. Háromszor vagy négyszer megrendült a föld, aztán meg lecsapott ránk a hang. Na, én akkor veszítettem el az eszméletemet.

– Ez pont olyan, mint amikor Irkutzkban felrobbant a lőszerraktár.

– Á, ez annál ezerszer nagyobb volt.

A pap még mindig eszméletlenül feküdt. A kitajok mellette guggoltak. Már megkeresték és megtisztították a puskáikat is, amikor felfigyeltek a veszekedésre.

Tesla majdnem Raszputyin torkának ugrott.

– Elment az eszed, te félkegyelmű! – üvöltötte a mérnök. – Hiszen látod, mi történt! Hatvan versztára vagyunk a robbanás központjától, és mégis majdnem elpusztultunk! Nem engedem meg, hogy újra megpróbáljátok!

– Vagy elkotródsz az utamból, vagy meghalsz, hitetlen! – vicsozogta a szakállas szerzetes. Jobb karjáról könyökig felhúzta a durva szövésű csuha ujját. Az alkarján duzzadtak az izmok.

– Milliók halhatnak meg, ha folytatod a kísérletet. Le kell állni velem!

Raszputyin leengedte az öklét, és felröhögött.

– Majd éppen te fogsz parancsolgatni nekem! Nincs jogod ahhoz, hogy bármit is leállíts!

– Nekem viszont van. És azonnal le is állítok mindent – csattant fel egy éles, tiszta hang az északra vezető országút felől. A két veszekedő férfi azonnal abba az irányba fordult.

– Anasztázia! – kiáltotta megkönnyebbülten Tesla. – Ideértél végre!

Raszputyin nem szólt semmit. Összeszorított foggal, erősen összpontosítva bámult a hétéves, ragyogó tekintetű, szőke kislány felé. Gyűlölködő arcát meglátva azonnal előbbre lépett a hercegnő két testőre. Nem rántottak fegyvert, de látszott rajtuk, hogy készek habozás nélkül a cári udvar kedvencére, a félelmetes hírű csodatevőre vetni magukat. A két széles vállú, magas alak a testével takarta el a kislányt a lángoló tekintetű szerzetes elől.

Az összecsapás elkerülhetetlennek tűnt.

Ekkor azonban Dasi hangosan felsikoltott. A testvére és a szerzetes is döbbsen nézett rá, aztán Murung beleszimatolt a levegőbe.

– Rózsaiilat? Minek van ilyen csodálatos szaga?

A lány azonban nem válaszolt. Mintha csak nem is hallotta volna a fivére szavait. A boldogságtól ragyogó arccal bámulta a testőröket.

Azaz csak az egyiküket.

Anasztázia mint egy csúfondáros manó kukkantott ki a két megtermett fickó közül. Már el is feledkezett Raszputyinról.

– Oleg szerelmes! Oleg szerelmes! – kántálta jókedvű gúnnyal.

Két testőre közül az egyik – egy elképesztően izmos, kaukázusi fiatalember, aki talán csecsen lehetett – még mindig elszántan bámulta Raszputyint. Szőke és kék szemű társáról jól látszott, hogy valahol a végtelen ukrán sztyeppén látta meg a napvilágot. Az ő arcán földöntúli boldogság tükröződött. Bár a testével továbbra is igyekezett eltakarni a hercegnőt, a tekintetével Dasit kereste.

– Micsoda orgonaiilat! – lelkesedett a kislány. – Oleg szerelmes lett! Na de kibe?

Körülnézett, és megpillantotta a kitajokat meg a papot.

– Húha! – csicseregte a gyerek. – Nem árt, ha megmosdatod a kis barátnődet. Ez a csalafinta *rix!* Nem idejön elcsábítani az én nagy mackómat?

A magasba sandított Olegre.

– Menjél csak oda hozzá! Téged most úgysem tudnák használni semmire.

Oleg helyét egy fekete hajú, kőkemény arcú kozák legény vette át. Éppen időben, mert a tobolszki szerzetes már magához tért a döbbenetétől.

– Mocskos férgek! – hörögte. – Szóval igaza volt a gazdámknak. Te meg az apád tenyészítetek ezeket.

– Te meg a *felső* apád – javította ki Anasztázia. – Nem számít, kinek a talpát nyalod, ennek az országnak akkor is ő az ura. Neked is ő a cárod.

– Na de meddig? – röhögött fel gúnyosan Raszputyin. – Előbb utóbb hibát követtek el, és akkor. . .

A kozák testőr nem bírta tovább. Két kézzel hatalmasat taszított Raszputyinon, ám szemlátomást nem számolt a szerzetes gyorsaságával. Az ormótlan ököl csapása letaglózta, mint egy bikát, mire csecsen bajtársa azonnal pisztolyt rántott. Anasztázia azonban csak csettintett, és felmutatott a magasba.

A fekete szerzetes önkéntelenül is abba az irányba nézett, Dasi pedig álmatagon követte a tekintetét. Az egyik faház épen maradt tetején két cári testőr állt. Az egyikük puskát szegezett Raszputyin fejének, a másik távcsővel figyelte.

– Robbanógolyó – magyarázta lelkesen Anasztázia. – És még van három másik vadászmesterem is. Úgyhogy inkább ne akarj veszekedni velünk.

A szerzetes tűzvörös arccal még hátrább lépett. Alacsony, görnyedt hátú segítői közben már eltűntek a térről.

Raszputyin taktikát változtatott. Leengedte a kezét, kifújta a levegőt, és egy pillanatra becsukta a szemét. Mézesmázos, a megbántottságtól csöpögő hangon folytatta:

– Felsőleges nagyhercegnő... A bocsánatodért esedezem, Anasztaszija Nyikolajevna. A legalázatosabb szolgálád vagyok. És persze az atyádé is. Nem is tudod, mennyire fáj az nekem, hogy a vérebeid ilyen durván rám támadtak...

– A mackóim – vágott a szavába a gyermek.

– Iszonyatos fájdalmat okoztál nekem. Vérzik a szívem tőle. De egészen biztosan nem gondoltad komolyan, hogy leállítod a munkánkat... Ha nem nyílik meg a kapu, lehetetlen lesz betartani a határidőket... Csúszeni fog a nagy terv. Ezt te sem akard, hiszen így egy csodálatos aranykor vár ránk! Boldogan élhet mindenki! Ragyogó fénnel telik meg az ég, és újra óriás lesz az ember!

Miközben a szerzetes beszélt, a sebesülteket ápoló nők váratlanul felálltak, és dolgukat feledve a tér közepe felé fordultak. A kezükből a földre, a romok és a roncsok közé hullott a kötszer, a vizes ruha. Tompán csillogó tekintettel, lassú, csoszogó léptekkel indultak Raszputyin felé, mintha csak megbabonázták volna őket.

– Én csak egy kislány vagyok – vigyorgott csúfondárosan a hercegnő. – Rám aztán nem hat az elméd ereje. Hiába is próbálkozol velem.

A szerzetes nem bírta visszafogni az indulatait. A szeme szikrát hányt, ökölbe szoruló keze a magasba lendült. Anasztázia két testőre újra a kislány elé állt.

– És a fiúk sem félnek tőled. Az én nagy mackóim egy pillanat alatt végeznek veled, ha nem bírsz magaddal.

A szerzetes megtorpant. Gyűlölködő pillantása felnyársalta a csecsen, valamint a kozák helyét átvevő, szőke, szláv katonát. Látta rajtuk, hogy nem rettegnek tőle. Ez új és felettébb kellemetlen élmény volt. Tudta azonban, hogy egyelőre kerülnie kell az összecsapást a másik oldallal.

Egyelőre.

Göcsörtös ujjával vádlón a gyerekekre mutatott.

– Meglátjuk, felséges édesanyád mit szól mindehhez! Megmondom neki, mit csinálsz. Hogy beavatkozol a felnőttek dolgába. Hogy kis királynőt játszol.

A kitaj lány pontosan tudta, hogy abban a pillanatban mi járhat a hercegnő fejében. Ha egy kislány ilyen képet vág, akkor a következő pillanatban gúnyosan ki fogja nyújtani a nyelvét. Ám Anasztázia ismét sokkal érettebben viselkedett, mint ahogy az az életkorától elvárható lett volna. Két testőre közül kikukucskálva, egészen halkán válaszolt. A hangjából mintha csak sav csöpögött volna.

– Azt mondasz az anyukámnak, amit akarsz. Előbb-utóbb ő is ráun majd a disznóságaidra. Nekem pedig csak az atyám parancsolhat.

A hercegnő és kísérete a romba dőlt várostól kicsit arrébb, egy partak partján vert tábort. Tesla mérnök egészen napnyugtáig repkedett berregő masinájával, és többször is bement tanácskozni Anasztázia sátrába.

Dasi egy szót sem értett a megbeszéléseikből, pedig egész nap ott ült a sátor szélénél. Nem mintha a legcsekélyebb mértékben is törődött volna a sürgő-forgó emberekkel, a szolgálkkal és a testőrökkel. A hatalmas termetű fiatalemberek néha megtorpantak, és jókedvűen vigyorogva bámulták a földre terített szőnyegen kuporgó párt. Oleget legalább olyan kevésbé érdekelték a bajtársai, mint a lányt. Átölelték egymást, és megfélelkeztek a világról.

Anasztázia csak néha fordult feléjük.

– Na, na, na! – szolt rájuk időnként figyelmeztetően, amikor a sátorban túlságosan is áthatóvá vált a virágillat. – Bírjátok már egy kicsit magatokkal! Még nem érek rá veletek foglalkozni.

Délután elküldte Dasit, hogy mosakodjon meg. Oleg, aki egy pillanatra sem akarta elengedni a lány kezét, dühösen, remegve toporgott a fürdőszátor ajtaja előtt. Tíz szívdobbanásnyi időre sem

tudta befogni a száját: Dasi hallotta odabentről, amint állandóan a nevét ismétlgeti.

A hercegnő végül napnyugta után hívta maga elé kettőjüket. Egy gyönyörűen faragott tábori asztal mellett ült. Oleg és Dasi a szőnyegre telepedett le a lányka lába elé.

– Így már sokkal csinosabb vagy – állapította meg Anasztázia. – Persze kapsz majd tőlem szebb ruhát is. Meg a frizurádat is rendbe hozatom.

– Anasztázia, nem bánhatsz úgy ezzel a lánnyal, mintha az új babád volna. A testőröd sem a mackód – szólalt meg Tesla mérnök hangja. Az idős férfi belépett a sátorba, enyhén meghajolt, és kissé arrébb lerogyott a szőnyegre. Halálosan fáradtnak tűnt. Mintha nem is ötvenkét, hanem hetven éves lett volna.

– De hát én csak egy kislány vagyok! – méltatlankodott a hercegnő. – Igenis *jogom van* babázni... legalábbis néha.

– Annak a szörnyetegnek igaza volt. Tényleg baj lehet belőle, ha kiderül, hogy a rixikkel játszadozol.

A kislány savanyú képet vágott, de nem ellenkezett. A két fiatal felé fordult, és kinyújtotta a kezét. Oleg azonnal az egyik hatalmas mancsába vette a vékony, finom ujjakat, míg Dasi csak vonakodva merte megfogni a kis kezét.

– Na akkor az áááááldááááásomat adom ráááátok, gyermekeim – kántálta a hercegnő. – Nem mintha bármi mást is tehetnék. De remélem, hogy te, Oleg tíz hónap múlva visszatérsz majd hozzám. Ha a kedvesed is úgy akarja, ő is jöhet. És persze a babuskát is hozzátok.

Babuskát?

– Miről beszélsz, te gyerek? – szólalt meg akadozó hangon Dasi. Anasztázia előrehajolt, kihúzta a kezét Oleg mancsából, és megsimogatta kitaj lány arcát.

– Neked ugye fogalmad sincs róla, mi vagy és mi történt veled?

– Boldog vagyok – válaszolta mosolyogva Dasi. – Boldog és szerelmes.

– Olyan aranyosak, amikor *ilyenek!* – lelkendezett Anasztázia a mérnök felé pillantva. Utána azonban mélyen új játékszere szemébe nézett. – Ti mindketten rixik vagytok. Egy távoli birodalom, Iriki gyermekei, most már azonban az atyám alattvalói. Itt születtetek, és itt is élitek le az életeteket.

– Ha csak az az ördögi aszura valóra nem váltja a tervét. Mert ha megnyitják a kaput. . .

– Ha nem vetted volna észre, *éppen* babázok! – förmedt Teslára a kislány. – Egy félórára hadd foglalkozzam csak a szerelemmel, a lángra gyúló szívekkel és a fennkölt érzelmekkel! Rendben?

A mérnök a tenyerébe temette az arcát, de nem válaszolt.

– Ne aggódj már annyira! – Anasztázia elmosolyodott. – Amíg a nagykigyó védelmező övként simul Gaia derekára, addig a Föld védve van az éter halálos sugarai elől. Amíg ilyen erős a mágneses tere, addig lehetetlen kaput nyitni a n’him világok felé. Nem kell inváziótól tartani.

– És ha felébrednek az alvók?

– Arra is megvan a megfelelő tervünk. De most már hagyj békén az ilyen kérdéseiddel! Babázni akarok!

Lágy mozdulattal megsimogatta Dasi haját, majd megragadta a két fiatal kezét. Egymáshoz szorította a tenyerüket. Az ujjaik azonnal összekulcsolódtak, és még édesebbé vált a virágok illata. Orgona keveredett rózsával.

– Ha egy rixi megtalálja a párját, akkor nincs menekvés. Azonnal és visszavonhatatlanul egymásba szeretnek. Többé már egyetlen közönséges ember sem érdekel benneteket. És még egy évnek sem kell eltelnie ahhoz, hogy kisbabátok legyen.

– Gyerekem, nekem? – álmélkodott Dasi.

– Bizony! És amíg engem szolgáltok, addig nincs okotok a félelemre. Persze a származásotok titkát meg kell őrizni. De ezzel nem lesz gond, ugye, macikám?

Beletúrt Oleg göndör, szőke hajába. A testőre motyogott valamit, de továbbra is csak a kedvesét bámulta.

– Annyira szeretem a szerelmes történeteket – mondta ábrándozó hangon Anasztázia, és belekortyolt a teájába. – Sok szerencsét és boldog életet kívánok nektek!

Nem messze a hercegnő táborától egy sötét alak bámulta a derékba tört fák közül a sátrak között ragyogó fényeket. A Tunguz-síkság fölött egyetlen csillag sem látszott. A robbanás annyi port emelt a magasba, hogy elfedte a csillagok fényét.

Raszputyin mostanra már maga is belátta, hogy ez a kísérlet kudarcot vallott. Végül összeszedte magát, és hátat fordított a sátraknak. A sötétség ellenére is pontosan érezte, milyen irányban fekszik sok-sok ezer mérföldnyire a Himalája végtelenbe nyúló, felséges hegylánca. A szerzetes félresimította zsiros, fekete fürtjeit a homlokából, nagyot sóhajtott, és végül suttogva megszólalt:

– Te csak pihenj nyugodtan, gazdám. Én majd kitalálok valami mást. Mindenképpen te leszel a világ ura!

Évtizedekkel később, valahol Európában

A halk nyöszörgésre a munkába érkező takarítónő figyelt fel.

A derék asszonyosság gyanakvó arccal lépett oda az árvaház kapuja elé kirakott inkubátorhoz. Elkerekedő szemmel bámulta a fehér lepedőbe becsomagolt, meglehetősen elevennek tűnő csecsemőt. Legnagyobb megdöbbenésére a gyereket cseppet sem zavarta az őszi hideg, de mintha csak megérezte volna az idős asszony közelségét, torkaszakadtából bömbölni kezdett.

A takarítónő úgy döntött, semmibe veszi az előírásokat. Hiszen neki magának is volt kilenc unokája! Kikapta az inkubátorból a kis jövevényt, és beszaladt vele a jobb napokat látott, komor épületbe.

A gyerek jó kezekbe került. A gondozónők átvették, kicsomagolták és tiszta, meleg ruhába bújtatták. Ekkor már azt is tudták róla, hogy kisfiú.

– Na, menjünk, vegyük fel a jegyzőkönyvet! – mondta a fiatalabb. – Szólok az igazgató úrnak, hogy hozza a papírokat.

Elsietett az emelet végén levő irodába. Nyitva hagyta maga után az ajtót. Idősebb kolleganője az ölében tartotta a kisfiút, és leült az egyik kényelmetlen műanyag székre. Az igazgatói irodából kihallatszott a rádió bömbölése: a nagyothalló, idős férfi már megint a Szabad Európa Rádiót hallgatta. Ekkoriban már nem kellett attól tartania, hogy megütheti miatta a bokáját, és már nem zavarták a rádió adását. A gondozónő jól hallotta, amint a riporter lelkesen valamilyen fal leomlásáról számolt be.

Az igazgató csak egy pillanatra dugta elő a fejét az irodájából, aztán visszatért a hírek hallgatásához. Amikor becsapta az ajtót, a rádió éppen arról beszélt, hogy a berliniek hatalmas kalapáccsokkal megfeszítésvással estek neki a két városrész közötti akadályoknak. A meglehetősen lusta öregúr rendszeresen az ápolónőkre és az intézet mindenesére bízta a papírmunka elvégzését, így senki nem is csodálkozott a törtéteken. Gyorsan megmérték a gyerek hosszát és a súlyát. Egészséges, erős csöppségnek látszott.

– Na de mi legyen a neve? – kérdezte az idős ápolónő az irodista felé fordulva. A fiatalabb nő nem töprengett sokáig. A falon lógó moziplakátra nézve azonnal rávágta:

– Hát Kevin! Ha fiam született volna, annak neveztem volna el.

– Milyen név az, hogy Kevin?

– Nagyon is divatos! Látni fogod, Gizike, hogy nemsokára minden harmadik fiút így fognak hívni.

– Persze, Kevinnek – mordult fel elégedetlenül az ápolónő. – Jó, hogy nem Patriknak! Az a sok nyugati film teljesen meghülyíti a mai fiatalokat. Miért nem lehet Márk, Krisztián vagy József?

– Szerinted mit írjak a születéséhez?

Az ápolónő megemelte a kisfiú két lábát, és jókedvűen megpaszkolta a fenekét. A gyerek méltatlankodva nyekkent egyet, de nem kezdett el bögni, hanem csak csendben vigyorgott.

– Milyen aranyos az istenadta! – hajolt közelebb Gizike. – Úgy ránézésre féléves lehet. Számold ki, hogy mikor születhetett, és azt írd be az anyakönyvbe.

Burmai-indiai határvidék, 1999.

Az őserdei fák között nesztelenül mozgó alakok élén Hmong tábornok megállt egy pillanatra, levette a fejről a sapkát, és megtörölte a homlokát. Ismerősnek tűnt ez a környék.

Olyan jólesett volna rágyújtania! Terepszínű zubbonya zsebében, az arany tárcában különleges cigaretták sorakoztak, amiket egy jó barátjától, a környéket uraló kínai kábítószer-kereskedők vezéréstől kapott. Az idős férfit elfogta a sóvárgás, de pontosan tudta, hogy azok az átkozott karenek sok száz méterről is megéreznék a cigaretta szagát. Dühösen felmordult. Az ösvényen térdelő rádiósa kérdő pillantást vetett a tisztre, ám Hmong intett, hogy folytassák az előrenyomulást.

A parancsnok egészen közel járt a faluhoz, amikor meghallotta a gyorstüzelő fegyverek ismerős, ugató hangját. Az embereit korszerű kínai géppisztolyokkal szerelték fel. Büszke volt a kiképzésükre. Bakancsban, egyenruhában, a fejükön sisakkal is ugyanolyan nesztelenül járták az őserdei ösvényeket, mint Hmong gyermekkorában a meztelen fejevadász harcosok.

Azok voltak a régi szép idők!

Amikor megpillantotta a kutat, már tudta, hogy valóban járt ezen a helyen. Szégyellősen elmosolyodott. Igen, pontosan ez volt az a falu, ahová életében először elkísérhette éles bevetésre katonatiszt apját, akinek a fejevadászai *kis tábornoknak* nevezték el. Hmongból azóta igazi tábornok lett, a burmai hadsereg főtisztje, aki hozzájárult, hogy valóra váltsák az apja és a rengeteg hazafi nagy álmát.

Burma, vagyis Mianmar független, erős ország lett. Csupán az élőködőktől és a kártevőktől nem sikerült megszabadulni, a dzsungelt ugyanis egyszerűen képtelenség volt megtisztítani. Ebbe a faluba is visszatértek a hegyi emberek, hiába égettek fel mindent tízévenként.

A tábornok és a rádiósa megállt a kút mellett. A bambusz-kunyhók teteje hangosan ropogva lángolt. A burmai kormány halálbrigádjai most sem ejtettek foglyokat.

– Nézze csak, uram! – A rádiós az egyik kunyhó felé mutatott, ahonnan két csampa zsoldos éppen egy nagyobbacska lányt rángatott ki. A gyerek arca vérzett, és a fél szeme bedagadt. Hmong figyelmét az keltette fel, hogy három embere ott veszekedett a csampákkal és... igen, el akarták venni tőlük a kislányt. Ezekbe meg mégis *mi* üthetett? Nem szoktak beavatkozni, ha a zsoldosok gyilkolás előtt kicsit elszórakoznak az áldozataikkal.

A csampák dühösen üvöltöztek anyanyelvükön, amikor a tábornok megállt mellettük. Nem törődött a zsoldosokkal, hanem Pandul hadnagyra nézett.

– Na, mi az? – kérdezte a helyettesétől.

– Uram, nézze meg a gyereket.

– Mi van vele?

– Nézze meg a szemét!

Hmong előre hajolt a gyerek felé. A csampáknak ez cseppet sem tetszett. Az egyik elrántotta a kislányt, a másik pedig a tábornok elé lépett.

A gyerek csak akkor nézett fel, amikor vér fröccsent az arcára, és elernyedte a vállát szorító kéz. A két lefejezett holttest a kunyhó előtti sárba zuhant, Hmong pedig Pandul kezébe nyomta az ívelt pengéjű *daót*. A tekintetét azóta sem tudta levenni a kislány arcáról.

Egyik burmai sem törődött a két lefejezett holttesttel. Pontosan tudták, hogy idős parancsnokuk ennyire gyors és ennyire könyörtelen. A halottak helyett inkább a kislányt bámulták sápadt arccal.

– Látja a szemét? Tigrisszellem lakik benne – suttogta a hadnagy.

– De csak félig. Csak félig tigris. Félig olyan ember, mint mi – állapította meg a tábornok. Leguggolt. – Mi a neved?

– Myat – felelte a lányka, és félénken elmosolyodott.

Hmong tábornok nem gondolkodott sokáig. Egyébként is egyre gyakrabban fordult meg a fejében, hogy vénségére teljesen magára marad. Tétovázás nélkül hozta meg a döntést, amelyről tudta, hogy egy életre szól.

– Myat, most már én vagyok az apád. Gyere, menjünk haza!

A véres arcú gyermek mosolya még szélesebbé vált. Sárga jobb szeme felragyogott, míg a másik, a fekete kifejezéstelen maradt. A lányka nagyot rúgott az egyik lefejezett holttestbe, majd oda-szaladt a gyilkosukhoz, és a nyakába csimpaszkodott.

– Vigyél haza, apuka!

Az őserdő nemsokára elcsendesedett. A lezúduló monszuneső eloltotta a tüzeket. A burmai osztag hamar visszatért a leszállóhelyre, ám a helikopterek nehezen birkóztak meg a szakadó esővel.

Hmong tábornok a vezérgépen ült a pilóta mellett. Ölében tartotta a gyermeket, és azon töprengett, hogy mivel kezdjék el a kiképzését. Végül rágyújtott két ópiumos cigarettára, és az egyiket a kislány ajkai közé tolta.

Meg kell tanítom ölni – gondolta. – Ha életben marad, talán szeretni fog.

ELSŐ FEJEZET

Élet a fal túloldalán

Kevin öt perccel azelőtt figyelt fel az érkezőre, hogy az a fejével bezúzta volna az állatkert főkapuját.

A hatalmas építményt már majdnem sikerült rendbe hozni. A helyükre kerültek az elefántokat és egzotikus madarakat ábrázoló féldomborművek, és ha beállt az éjszakai sötét, messzire ragyogtak az embernagyságú betűkből és az új honfitársaknak szánt, kínai karakterekből összerakott, kápráztató színű feliratok.

Az ifjú féreg azonban egy pillanatig sem törődhetett azzal, milyen idegesek lesznek az építők és a karbantartók. Tudta, hogy életveszélybe került nemcsak ő maga, de valamennyi féregtársa és az állatkert területén lévő sok ezernyi ember is! Közöttük rengeteg gyerek is akadt, márpedig Kevin semmiképpen sem hagyhatta, hogy akár csak egynek is baja essen! Miután a férgeknek el kellett válniuk a gyermekeiktől, senkinek sem kívánták, hogy át kelljen élnie ugyanezt a veszteséget.

A parányi közép-európai ország egykori fővárosától északra alakították ki ezt a csodálatos területet, ahol az érdeklődők megtekinthették a Föld szinte valamennyi állatfajtáját és egyre több különleges, a távoli világ csillagaiból érkező, elképesztő és gyakran meglehetősen félelmetesnek tűnő élőlényt is. Jó pár teremtmény igencsak nagyra nőtt, ezért senki sem csodálkozott azon, amikor az állatkertet erős és magas falakkal vették körül. A gondosan őrzött terület nagyjából akkora lehetett, mint a régi világban egy

fél megye. Akadtak odabent sík területek meg tavak, dombok és néhány kisebb hegy is. Olyan sok különféle élőlény talált itt új otthonra vagy legalábbis átmeneti menedékhelyre, hogy még a legélesebb szemű megfigyelő sem fedezhette volna fel közöttük a férgeket. Daniel, Kevin idős barátja többször is kijelentette, hogy az állatkert körül kialakult rejtőzködő csoportjuk a legnagyobb az egész naprendszerben.

Ez annak ellenére is így lehetett, hogy a béketárgyalások megkezdése után számtalan féreg előbújít az illegalitásból, és megpróbált visszatérni régi, kettészakított életéhez. Egyetlenegy nő sem akadt közöttük. A visszatéréssel mindenekelőtt azok próbálkoztak, akiknek korábban nem volt családjuk, feleségük, gyermekük. A fiatalok egyszerűbben be tudtak illeszkedni a hétköznapiok világába, Daniel nemzedékének tagjai azonban még mindig gyakran kapták magukat azon, hogy esténként a kristálytisza égbolton ragyogó rengeteg csillagot bámulják. Amikor feltűnt éjszaka az Orion csillagkép, számos harmincas, negyvenes féreg kereste azt az irányt, ahová annak idején, a mindannyiuk életét felkavaró Egyezés megkötése után a nőket és a gyermekeket kimentették. A legtöbb nőt és gyereket... Mert aki nem jutott fel a mentőhajóra, azt mályára vetették az aranyálarcosok.

Kevin és a társai Daniel dolgozószobájában ültek, a középre állított asztal körül. A kívülállók számára a ritkuló szőke hajú, negyvenes férfi, az állatkert hivatalos személyzeti igazgatója tűnt a férgek vezetőjének, de legalábbis a szóvivőjének.

A széles asztalt térképek és régimódi, papírra nyomtatott könyvek, lexikonok borították: a férgek ugyanis pontosan tudták, milyen korszerű eszközöket használ a Világrendőrség. Bár a hatóságok már nem üldözték a nemkívánatos földönkívülinek tartott férgeket, azok nem bíztak annyira az államgépezetben, hogy akár csak a virtuális valóságban is kimerészkedjenek a napfényre. Márpedig a Föld új urai – ha akarták – bármikor meg tudták mondani, ki milyen fájlkat, könyveket, térképeket nyitott meg a világhálón

vagy az újmódi, a csillagok világából átvett, kristályrendszereket összekötő, szupergyors hálózatban. Azt viszont jóval nehezebb lett volna kideríteni, hogy egy ismeretlen érdeklődő milyen könyveket, térképeket vásárolt meg készpénzért egy-egy félhomályos, sötét kis antikváriumban.

A férgek ugyanis fáradhatatlanul dolgoztak. A társaikat keresték. Azokat a rixiket, akik valahol messze, a nagyvárosoktól és hatalmi központoktól távol itt rekedtek a Földön. Biztosra vették, hogy számos olyan testvérük akadt, aki elkerülte az üldöztetést és arra vágyott, hogy kapcsolatba léphessen a többiekkel. Védelmet és menedéket akartak nyújtani az ilyen magányos számkivetetteknek. Arról nem is beszélve, hogy a nagyvárosoktól távol nyilván férgek *nők* és gyermekek is maradtak a Földön.

Az asztal körül ülők összerezzenek, amikor Kevin semmibe meredő tekintettel felkapta a fejét. Bár igyekezett nem használni különleges nemesi képességeit, ha heves érzelmei támadtak, azt a közelében lévő férgek azonnal megérezték.

– Mi a baj? – pattant fel Arizona, a hatalmas termetű, afroamerikai férgek, aki az elmúlt fél év során még jobban megizmosodott. Mostanra már a haja is megnőtt, az arcát viszont gondosan borotválta, mert nem akart többé olyan szakállat magának, mint amelyet annak idején, a távoli Núrisztán gyilkos hegyei között viselt.

A mellette ülő, horgas orrú, fekete hajú fiatalember ingerülten pillantott a társaira. Ahmed semmit sem érzett Kevin hangulatváltozásából, hiszen ő volt a szobában az egyetlen ember. Még a világállam vörös sisakos csapatai ellen harcolva vívta ki férgek bajtársai barátságát, vakmerőségével pedig a későbbiekben is számos alkalommal rászolgált a belé vetett bizalomra.

– Mi van már? – méltatlankodott a bacsman fiatalember. – Szóljon már meg valaki! Kísértetet láttál, Kevin?

A férgek vezetője megrázta a fejét. Kitisztult a tekintete. Lassú, határozott mozdulattal felállt.

– Egy debil jön – szólalt meg határozottan.

– Biztos? – kérdezte Ahmed, a többieknek azonban nem voltak kételyeik. Felpattantak, és tették a dolgukat. Daniel a falra szerelt kapcsolótáblához lépett, ahonnan el lehetett érni az állatkert minden egyes részét, valamennyi szobát, irodát és őrtornyot. A kapcsolók és a mikrofon mellett volt egy nem túl feltűnő piros gomb is. Az idős férfi most ezt nyomta meg egy határozott mozdulattal. Odakint azonnal megszólaltak a szirénák, Daniel pedig megköszöri a torkát.

– Figyelem, figyelem! Riadó! Vészhelyzet van. Kiszabadult egy veszélyes csillagföldi vadállat. Ez nem gyakorlat! Megkérünk minden kedves látogatónkot, hogy azonnal fáradjanak be az óvóhelyekre. A munkatársaink azonnal megnyitják az óvóhelyeket, és mindenkit levezetnek oda.

A két épület közötti téren ugyanaz történt, mint az állatkert egész területén. Élénkzöld egyenruhát viselő alkalmazottak siettek elő, és az óvóhelyek felé vezették a látogatókat. Ezek az örök kivétel nélkül emberek voltak. Féreg társaik habozás nélkül félbehagyták azt, amivel foglalkoztak, és elindultak a saját óvóhelyeik felé. Akik túl messze voltak a sebtében kialakított menedékhelyektől, azok egyszerűen lefeküdtek a földre, két kézzel eltakarták az arcukat és reménykedtek, hogy élve megússzák a váratlanul rájuk zúduló bajt.

Ahmed az ablakhoz lépett, és kibámult az igazgatósági épület előtti térre. A kellemesen meleg, napfényes időben rengetegen sétáltak a fák árnyékában. A tér túloldalán alacsony, kétemeletes házak sorakoztak. Az egyik lakás ablaka hirtelen felpattant, és egy rendkívül dühös arcú, szőke lány hajolt ki rajta. Arckifejezése és heves kézmozdulatai elárulták, hogy kérdezett valamit. Ahmed elvigyorodott, félrehúzta az ablaktáblát és tölcseért formált a kezéből.

– Igyekezz, nővérem! Mindjárt nagy baj lesz! Jön egy debil – harsogta.

Az anyanyelvét használta, így a járókelők valószínűleg egyetlen szavát sem értették. Mostanra a férgekkel szövetséges összes

ember elsajátította valamennyire a legfontosabb *bacsmani* kifejezéseket. A túloldalon Angela szó nélkül elfordult az ablaktól, és eltűnt a szoba mélyén.

Kivágódott az ajtó, és Daniel védenecsei siettek be rajta.

– Ez most komoly? – kérdezte a vezetőjük, aki annak idején a férgek segítségével szokott le a kábítószerőről. Számos elveszett, gyökértelen fiattalal egyetemben ő is az állatkertben talált munkahelyet, megélhetést és otthont, és akárcsak a többiek, ő is mindenre hajlandó volt, hogy megvédhese. Készen álltak arra, hogy akár fegyverrel is harcoljanak.

Kevin nem válaszolt. Lehunyt szemmel állt a fal mellett. Az arcán látszott, hogy erősen összpontosít. Daniel tudta, hogy a közeledő ellenfélre figyelt, miközben riasztotta a környéken élő férgeket. Ezt az üzenetet ő maga is világosan hallotta az elméjében. Mivel azonban elég sok időt töltött a fiatalember társágában, ezért már megtanulta, hogy akkor is pillanatnyi fennakadás nélkül tegye a dolgát, amikor az ifjú nemes megérinti az elméjét.

A szoba kiürült. Kevin az ablakhoz lépett, és a főbejárat felé mutatott.

– Onnan jön – mondta halkan.

– Persze – méltatlankodott Daniel. – Pont, mint az előző. Ezek a határvidéki nemesek eléggé kiszámíthatóak.

– Még szerencse – mosolyodott el Kevin. A barátja felé fordult, és maga elé nyújtotta ökölbe szorított kezét. Daniel szélesen elviyorodott, és játékosan beleöklözött a felé nyújtott kézbe.

– Akkor viszont tudjuk, hogy mit kell tennünk.

– Még szerencse – ismételte meg Kevin. Már indult volna az ajtó felé, de aztán legyintett. Egy gyors mozdulattal levette az ingét, fellépett az ablakpárkányra, és kiugrott a térre. Meg sem kottyant neki a kétemeletnyi zuhanás.

Daniel tudta, hogy a most felcsendülő hangot egyedül ő hallja.

Ideje neked is visszavonulnod, barátom. Nem akarom, hogy megsérülj.

– Vigyázni fogok – ígérte meg Daniel. Odasietett az íróasztalához, leült a kényelmes fotelbe, és gyorsan bekapcsolta az összes monitort. Sokan irigyelték emiatt a szék miatt, amit az előző összecsapás után kapott. Ebből még akkor sem fog kiesni, ha esetleg görcsök törnek rá, vagy minden epilepsziás rohamnál szörnyűbb rángásai lesznek.

Amikor két féreg nemes összecsap, az életveszélyes a közelükben tartózkodó egyszerűbb társaik számára. A legutóbbi váratlan támadás alkalmával többen is elhunytak. A túlélők akkor megfogadták, hogy a következő alkalommal egyetlen férget sem érhet baj.

Az állatkert sétányai kiürültek. A súlyos acélajtók hangos csattanással zárultak be a látogatók mögött. Daniel tudta, hogy az őrtornyok személyzete már beélesítette a vészhelyzetek idejére bekészített ormótlan csillagfegyvereket. Nem mintha ezzel bármi-re mehetek volna a közeledő ellen, de nem lehetett kizárni, hogy a zűrzavart kihasználva esetleg más is lecsap a védett területre, vagy a lerombolt ketrecekből, kifutókból vadállatok törnek elő, és megpróbálnak a lehető legmesszebbre menekülni a tomboló szörnyetegektől.

Minden okuk meglett volna rá.

Kevin megállt a főkapuval szemben. Nem kellett sokat várnia, a lába alatt megremegett a talaj. Az ellenség hatalmas léptekkel közeledett, és a következő pillanatban már el is érte a boltívet. Ormótlan fejét valószínűleg karvastagságú csontlemezek védték. Pillanatnyi habozás nélkül nekirohant az elefántokkal díszített boltívnek, és átszakította. Először a feje jutott be, majd a vállát is nekifeszítve a romoknak beerőltette magát a kapu előtti térre.

A hatalmas és rendkívül rusnya bestia leginkább egy torz dinoszauruszra emlékeztetett. Kevin elképedve bámulta az aránytalanul vastag hátsó lábakat és az ormótlan testet nagy nehezen kiegyensúlyozó, hosszú, kígyózó farkat. Számított rá, hogy ki-

hívója valamilyen félelmetes hulló alakját veszi magára, de pontosan nem tudhatta, hogy mivel kell majd megküzdenie.

A birodalmi nemes nem törődött a közelben rejtőzködő egyszerű férgekkel, iszonyatos indulatai mégis valóságos tűzözönként zúdultak rájuk. Kevin azonban ezúttal készen állt. Jéghideg, acélnál is keményebb pajzs óvta a testvérei elméjét.

Az egyik oldalsó sétányon Daniel pártfogoltjainak csapata közeledett. Az emberek semmit sem éreztek a bömbölő szörnyeteg haragjából, csak az iszonyatos üvöltést hallották. Eszüik ágában sem volt megtorpanni vagy megfutni, hiszen bíztak magukban, és tudták, hogy féreg társaiknak szükségük lehet a segítségre.

Kevin gondosan szemmel tartotta az ellenfelet, miközben ügyelt arra, hogy jégpajzsával továbbra is megoltalmazza a társait.

– Harcolj! Harcolj! Harcolj! – bömbölte a torz Tyrannosaurus. – Enyém! Enyém! Enyém!

– Mi a tied? – kérdezte Kevin, bár jól tudta a választ. A szörnyeteg kissé lehajtotta a fejét, és az előtte álló parányi, félmeztelen alakra összpontosított. Az emberek és a magasban feltűnő figyelő gömbök valószínűleg egyetlen szavát sem értették, az óvóhelyekben fekvő férgek azonban pontosan tudták, miről beszél az idegen.

– Enyém! Enyém! Enyém! – folytatódott a harsogás. Az alkarnyi méretű agyarak közül sárgászöld nyál fröccsent a kockakövekre. Daniel undorodva nézte. – A birtok! A birtok!

– Itt nincs birtok – figyelmeztette Kevin a szörnyet. – Ez a Föld. Itt mindenki szabad.

Az idegen röhögésétől megremegtek a környező épületek. A fákön ülő madarak rémülten felszálltak rejtekhelyükről. Valóságos madárfelhő emelkedett az állatkert fölé. A legtöbb ketrecben lelapultak, elnémultak a vadállatok. Csak az állatkert túlsó feléből hallatszott néhány egzotikus, úrron túli szörnyeteg kihívó bömbölése.

Az idegen felkapta a fejét. Beleszimatolt a levegőbe, és a messzeségből felhangzó mennydörgő üvöltés felé fordult. A fiatalember

biztosra vette, hogy az otromba alak nem tudta eldönteni, ki is az ellenfele. Mintha képtelen lett volna elhinni, hogy ez az apró, kétlábú lény az itteni birtok gazdája. Talán komolyan átfutott az agyán, hogy valójában a messzeségben őrzöngő szörnyfajzatok egyike az ellenfele.

Kevinnek ez a néhány pillanat éppen elég volt az átalakuláshoz.

– Ha a birtok kell, vedd el tőlem! Elfogadom a kihívásodat!

Az ormótlan fej azonnal visszafordult a tér közepe felé. A Tyrannosaurus döbbenet hátrálépett, és még a kiabálásról is megfeledkezett. A kis ember eltűnt, és a helyén álló lény bármilyen Godzilla filmben szerepelhetett volna. Ökölcsapása elég erős volt ahhoz, hogy a háromemeletnyi magas őshüllő hátratántorodjon, és kis híján elessen.

A férgek összeszorították a fogukat, mert valamennyien érezték a támadásba lendülő Kevin indulatait. Az ifjú el akarta űzni a rájuk törő szörnyet. Ehhez azonban egy óriási rémség alakját kellett magára öltenie.

A Tyrannosaurus visszavágott. Megpördült és ormótlan farkával megpróbálta ledönteni az ellenfelét a lábáról. Kevin azonban számított erre, felugrott a magasba. Támadója farka egy emelet magasban süvített el előtte.

A zsarnokgyík elveszítette az egyensúlyát. Őrzöngő csapásával vagy féltucatnyi díszfát tört ketté. Kevin az ellenfele hátára zuhant, két karral magához rántotta, és megpróbálta lenyomni a földre. A féreg nemes azonban iszonyatosan erős volt. Ormótlan combjainak hála, a hátára nehezedő rettenetes teher ellenére is könnyedén felállt, majd a következő pillanatban hanyatt vetette magát.

Kevin úgy érezte, szétréselik. Vastag páncéllapokkal borított háta mélyen belenyomódott a kockakövek közé, a puha, agyagos talajba. Elernyedte a szorítása, és úgy tűnt, nincs esélye arra, hogy lefogja a támadót. A nemes diadalmasan felivöltött.

– Az enyém! Az enyém! Legyőzlek, és enyém a birtokod. Enyém az összes jobbágy!

Egy pillanatra lanyhult a figyelme, mert megpróbált lesújtani a férgek elméjét védelmező pajzsra. A csillogó jégfal kitartott, még csak karcolás sem esett rajta.

Kevin azonban veszélyes helyzetbe került.

Támadója megfeszítette az izmait, és lassan megpróbált kifordulni a két iszonyatos kar szorításából. Ekkor figyelt fel a három, hozzá képest aprócska, közeledő alakra.

A Földön valószínűleg nem akadt senki más, aki Atlaszt aprócskának tartotta volna. Súlyos páncélzata és elképesztően széles válla miatt a két és fél méter magas ifjú rendszerint meglehetősen ormótlan alaknak tűnt.

Határozott léptekkel, de nem túlságosan sietve haladt a kapu előtt fekvő, két iszonyatos alak felé. A kezében akkora buzogányt tartott, amit egy közönséges ember meg sem tudott volna mozdítani. Nem viselt sisakot, ezért Daniel a képernyőn pontosan látta, hogy Temonosz sztratégosz legidősebb fia jókedvűen vigyorog.

Mellette fűrge léptekkel egy rendkívül alacsony lény közeledett. Vilivi, az űrből érkezett fejvadász egy ideje állandóan cowboykalapot hordott, mint akinek – barátai véleménye szerint – agyára mentek a westernfilmek. Olyan övet is csináltatott magának, mint amelyet a vadnyugati történetek hősei hordtak, csak hogy a két tokban nem forgópisztolyt, hanem félelmetes tűzerejű űrfegyvert viselt.

A könnyű terepjáró kormányára mögött ülő Ahmed gond nélkül megelőzhetné volna két barátját. Az ifjú harcosnak azonban volt annyi stílusérzéke, hogy a többiekkel egyvonalban, lépésben gördüljön a küzdők felé. Valószínűleg semmit nem hallott a titáni összecsapás zajából és az összeomló épületek robajából, mert a fején jókora fülvédőt viselt. Daniel ezen nem csodálkozott, a terepjáró hátsó részére ugyanis négycsövű légvédelmi nehézgéppuskát szereltek. Az orosz haditechnika vívmánya a földönkívüli

látogatóra szegeződött. A bacsman fiatalember egy kézzel kormányzott, miközben jobbával a sebváltót markolta. A kar abban különbözött a hagyományos terepjárókéétól, hogy a tetejéből jókora piros gomb állt ki. Ahmed hüvelykujja e fölött lebegett. Daniel az ő arcát nem látta, de pontosan el tudta képzelni, hogy a hetyke bajszerű fiatalember elégedetten vigyorog. Ahmed egy ideje elképesztő, félelmetes szörnyetegekkel mérhette össze erejét. Joggal számíthatott arra, hogy szülőföldjén hőskölteményekbe foglalják majd a nevét.

Persze, azért nem ártott volna túlélnie ezt az összecsapást.

A három kihívó megtorpant. Atlasz meglendítette a buzogányát, és megcsapott vele egy üres fémkukát. Az hatalmasat dörrent, mielőtt kilapulva elszállt volna.

A Tyrannosaurus lejjebb hajtotta vadkanra emlékeztető fejét. Bömbölni kezdett. Szavait a férgéken kívül talán csak Vilivi értette meg.

– Lovagok? Lovagok vagytok? Jöttetek az uratokat szolgálni? Ne őt szolgáljátok! Én erősebb vagyok.

Vilivi Atlasz felé fordult. Az arca nagyjából egy magasságban lehetett az óriás derekával.

– Ez tényleg debil – állapította meg a törpe. – Szerintem jól kijönnétek egymással.

Atlasz azonban nem válaszolt, hanem két kézzel a feje fölé emelte a buzogányát, és félelmetes csataüvöltést hallatva, futva elindult a nála legalább ötször nagyobb birkózók felé. Ahmed ezt a pillanatot választotta arra, hogy megnyomja a piros gombot. A négy géppuska bömbölése még a disznófejű nemes harsogását is túlüvöltötte. Vilivi felsóhajtott, megvonta a vállát, majd előhúzta a két pisztolyát. Egy pillanatig habozott, hogy megpörgesse-e az újján őket, ahogyan azt a filmekben látta, de aztán úgy döntött, hogy először inkább elvégzi a feladatát. Kicsit arrébb ment, hogy elkerüljön a géppuskából kizáporozó tűzforró rézhüvelyek záporából, és hogy Atlasz se legyen előtte a tűzvonalban.

A vaddisznófejű szörny még mindig üvöltött. A három aprócska lény támadása annyira meglepte, hogy teljesen megfeledkezett Kevinről. Csak akkor jött rá, hogy mekkora hibát követett el, amikor hirtelen két óriási könyök csapódott be a tarkójába.

Elveszítette az egyensúlyát, és mellső mancsait maga alá temetve hasra zuhant a tér kövére. A négy géppuska lövedékei hangos csattogással pattantak le a homlokát védő vastag lemezekről. Szeretett volna feltápászkodni, de nem tudott, mert Kevin teljes súlyával a nyakára nehezedett. Ekkor már Atlasz is ott ált a féreg nemes feje előtt. Ahmed levette az ujját a piros gombról, miközben Atlasz újra és újra lesújtott a buzogányával. Az őrző bestia hangjába első ízben vegyült fájdalom, de még mindig elég erős volt ahhoz, hogy kissé megemlje a nyakára nehezedő hatalmas súlyt. Hátsó lábának méteres karmai belemélyedtek a talajba, átszakították a díszburkolatot, és megtámaszkodtak a sűrű agyagban.

Az őshüllő egyetlen hatalmas lendülettel előbbre lökte magát. Ormótlan orra telibe találta Atlaszt, amitől az óriás hanyatt zuhant. Vilivi ekkor lépett az őrző féreg nemes mellé; kissé félrehajtotta a fejét, és alaposan megnézte magának a csontpajzsok között tátongó réseket.

Kevin és ellenfele még mindig hangosan hörgött. Olyan zajt csaptak, hogy senki sem figyelt fel az antigravitációs angyalszárnyak halk zúgására. A hófehér, elegáns páncélt viselő alak laza terpeszállásban érkezett meg a bestia tarkójára. Két kézzel markolta elképesztően ragyogó kardját.

Vilivi mindkét fegyverével tüzet nyitott. Egy pillanat tört részéig két, kékesen izzó sugárnyaláb mart oldalról a csontlapokba. Iszonyatos bűz támadt. Az angyal azonban éppen erre az alkalomra várt.

Két kézzel az arca elé emelte lefelé tartott kardját, és teljes erővel lecsapott vele. A hosszú, erős penge keresztüldöfte a csontot azon a helyen, ahol a törpe lövései már majdnem átégették. A kard

átszakította a koponyát oltalmazó pajzsokat, és belehasított a szörnyeteg agyába.

A halálsikolyt a város valamennyi férge nemcsak jól hallotta, de nagyon is érezte. Ha nincsen rajtuk Kevin védelmező páncélja, valószínűleg mind meghaltak volna. Így azonban túléltek az összecsapást.

Angela kirántotta a kardot a teremtmény agyából, és a magasba emelkedett. Vilívi sietve eloldalgott a haláltusáját vívó, irdatlan alak mellől, ami farkának utolsó csapásával letarolta a kapu mellett álló bódékat. Rikító színű édességekkel és kiömlő fagyalattal borította be a zölden ragyogó gyepszőnyeget. Ahmed kiszállt a terepjáróból, odasietett az ormótlan tetem mellé, és kezét nyújtott Kevinnek.

A fiatalember visszaváltozása ugyanolyan gyors volt, mint az átalakulása. Nagy nehezen feltápáskodott, és az egyik kezét a homlokára szorította. A férgekről már eltűnt az oltalmazó pajzs, mindannyian tudták, hogy védelmezőjüket iszonyatos fejfájás gyötri. A rosszullét az előző alkalommal három napon keresztül is eltartott. Kevint mindig megviselte, ha váratlanul át kellett alakulnia, hiszen még távolról sem volt tisztában a féreg nemesek módszereivel.

Szerencsére – ahogy azt Daniel is megállapította – a kihívója csupán egy határvidéki, meglehetősen primitív kóbor lovag volt. Ha egy igazi rixi nagyúr támadt volna rá, valószínűleg semmire sem mentek volna az egyszerű csapdával. A kelepccéjük azonban most bevált.

Azt viszont nem tudhatták, hogy legközelebb ki jön ellenük.

Az egykori főváros, Boldog élet disztrikt, Csillagok útja

Ahmed Khán, a pakisztáni bevándorló búcsút intett a gyerekeknek, rámosolygott a feleségére, és kilépett az ajtón.

– Olyan kár, hogy a papa sosem reggelizhet velünk – panaszkodott a kis Jázmin.

– Ez bizony szomorú, de örüljünk annak, hogy ilyen remek munkája van. Ha nem menne el minden reggel dolgozni, akkor nem is lenne mit reggeliznünk. Nektek meg nem volna ilyen sok csodálatos holmitok.

– Tegnap, amikor Sky-Phonon beszéltünk Barirah nagyanyóval, ő azt mondta, hogy nem jó ez a nagy gazdagság.

– Ugyan már! A drága nagyanyátok csak irigykedik! – csattant fel Khánné. Sosem kedvelte túlzottan az anyósát. – Mérges ránk, mert nem hoztuk el magunkkal, hanem otthagytuk Pesavarban.

– De azt is mondta, hogy vigyázzunk magunkra, ne hagyjuk, hogy a hitetlenek ostobasága megbolondítsa a fejünket.

– Bezzeg a pénzt, amit apátok küld minden hónap végén, azt elfogadja – zsörtölődött tovább Khánné. – A sok semmirekellő unokatestvéretek meg bácsikátok fele abból él, amit apátok juttat nekik!

– Te is rendszeresen küldesz pénzt a rokonaidnak – figyelmeztette a konyhába belépő nagyobbik lányuk, Ajsa.

– A rokonainknak! – förmedt rá az anyja. – Tudod, drágám, az én rokonaim, azok neked is rokonaid! És igen, segítenünk kell rajtuk, hiszen telik rá. Te meg hogy nézel ki?

A nagylány végignézett magán. Edzőcipőt, szűk farmert, feliratos pólót és fekete bőrdzsekit viselt.

– Így nem mehetsz ki az utcára! – tiltakozott az anyja.

– Jaj, anyukám! Mindjárt felveszem a köpenyemet. Így ni. Tessék!

Khán asszony némiképpen megnyugodva látta, ahogy a térdig érő, erős sötét anyagból készült iskolaköpeny alatt eltűnt a sok bűnös holmi.

– Ne felejts el kendőt venni! És amíg kiérsz a házból, addig a fátylat is vedd fel, nehogy megszóljanak a szomszédok!

Ajsa csak a szemét forgatta, majd felkapta az iskolatáskáját. A kom-gyűrűjére pillantott és felsikkantott.

– Jaj, elkések! Rohannom kell.

Felragadta az uzsonnás zacskóját az asztalról, és kiviharzott a lakásból.

– A fátylad! Itt hagyta a fátylad! – kiabálta kétségbeesetten Khánné. Odatotyogott az ajtóhoz, de mire kinézett, a lánya már eltűnt a liftben. – Sírba visz ez a gyerek!

Kezében az itt felejtett fátyllal leroskadt az asztal mellé. Hat kisebbik gyermeke ügyet sem vetett a szóváltásra, épp müzlit és csillagfűmagokból süített, friss lepénykenyeret ettek. Khánnének azonnal felragyogott a szeme, amint végignézett rajtuk. Milyen erős és egészséges volt az összes! Jó kövérek. Látszott rajtuk, hogy jól ment a családnak. Amikor azonban alaposabban is megnézte magának a lányokat, elkomorodott.

– Jázmin! Neked milyen fülbevaló van a füledben?

A tizenkét éves lány elpirult, és gyorsan lejjebb húzta a kendőjét, hogy eltakarja a fülét.

– Csak itthon viselem. Ki szoktam venni, amikor iskolába megyek.

– Na, remélem is. Nem szeretném, ha te is olyan lennél, mint a nővéred. De hol van a táskád?

– Ma nem kell táská – magyarázta Jázmin. – Féléves záródolgozatok jönnek.

– Megtanultál mindent? Jók lesznek a jegyeid?

– De mama! – méltatlankodott a gyerek. – Te is tudod, hogy eddig minden tesztet száz százalékra írtam. Én vagyok az osztály legjobb tanulója! Nem úgy, mint ezek itt.

Az öccsei felé biccentett, ám azok nem is törődtek a kihívással. Teli szájjal habzsolták az úrfűből készült, erősen megcukrozott finomságokat.

– És ma miből lesz a dolgozat?

– Történelemből.

– Történelemből? Miért kell egy lánynak történelmet tanulnia? Semmi értelme! Csak megbolondítják a fejeteket a sok ostobasággal.

– Mama, dönts el végre, mit akarsz! Néha azt hiszem, nem is örülsz annak, hogy én vagyok a legjobb tanuló.

A kövér pakisztáni asszonyosság felpattant, odaszaladt a kislányához és magához ölelte.

– Jaj, drágám, dehogynem! Büszke vagyok rád. Csak úgy általában nem jó, hogy a lányoknak is iskolába kell járniuk. Nem való az nekik! Én se jártam soha iskolába. De te persze más vagy.

– Akkor nem baj, hogy tanulok?

– Dehogysis! Egy napon talán majd orvos lesz belőled.

– Vagy mérnök – kiáltotta az egyik kislány.

Az anyjuk zavarba jött. Nem ismerte ezt a szót.

– Igenis örülök annak, hogy tanulsz – bizonygatta. – Amíg a fiúk reggeliznek, akár el is mondhatnád a mai leckét. Nagyon is érdekel, hogy miből írsz dolgozatot.

– Jó – felelte Jázmin. – De te úgyis mindent tudsz, hiszen már felnőtt voltál.

– Felnőtt voltam... mikor?

– Amikor megkezdődött az Aranykor.

– Az Aranykorból fogtok dolgozatot írni?

– Igen. Az a témánk címe, hogy *Én és az Aranykor*. Le kell írunk majd benne, hogy milyen csodálatos módon változott meg az életünk azóta, hogy a Föld bekapcsolódott a világűr vérkeringésébe.

– Ezt mondd újra urduul is! – kérte az anyja. Utálta, amikor a gyermekei a helyi nyelven beszéltek. Az iskolában használatos hosszú szavakat nem igazán értette. A szomszédokkal, meg lent a bazárban, vagyis hát a *piacon* már egészen jól elboldogult a bennszülöttekkel, mivel azonban idehaza egész nap a pakisztáni tévé adásait nézte, nem volt alkalma arra, hogy rendesebben is megtanulja új otthona nyelvét.

– Léírom majd, hogy pár év alatt megváltozott a világ. Minden azzal kezdődött, hogy eljött hozzánk Ádám és Éva. Békét teremtettek és gazdaggá tettek mindenkit. Annyira szeretik a gyerekeket! Tündöklő kék gömböket kaptunk ajándékba! Felépítették az ilyen fekete tornyokat, mint amilyenben mi is lakunk.

– Igen – bólintott az anyja. – Ezek a lakások egészen jók. Kicsit féltém, amikor meghallottam, hogy a százhuszonnegyedik emeleten fogunk lakni. Most már nem zavar a magasság.

– Csodálatos új technológiák jelentek meg – szavalta csillogó szemmel a kislány. – Megtisztult a levegő, és madárdallal telt meg az élet. Már senki sem éhezik, és senki sem szegény. Újra kristálytiszta a patakok és a folyók vize. Mindenki egészséges és boldog. Elhallgattak a fegyverek, mert testvér lett a sok ember. Iskolába járhat minden gyerek! Az osztályunkba tizenkilenc országból járnak gyerekek. A földönkívüliek csodálatos ajándékokkal halmoztak el minket. Az Értelem Kultusza megnyitotta a sportpalotákat, hogy minden gyerek erős és egészséges legyen.

– Nem tetszik nekem, hogy a fiúkkal együtt kell tornáznotok. Biztosra veszem, hogy a tornatanárotok egyre csak a lányok fenekét bámulja.

– Csadorban nem lehetne úszni, anyuka – figyelmeztette Jázmin. Utána viszont enyhén kántálva tovább folytatta a betanult szöveget. – A Földnek jó a testvériség korszaka. Mindenki sokkal gazdagabb, mint régen. Sikerült legyőzni a gonosz ellenséget. Aljasul megtámadtak minket, de mi jötevőink segítségével siettünk. Ma már tízmillió bátor földi harcos küzd kint a csillagokban. Megnyertük az úrháborút, és nemsokára még gazdagabbak és még boldogabbak leszünk.

– Ezt tanítják nektek az iskolában? – kérdezte az anyja.

– Mi mást tanítának? – csodálkozott a kislány. – Hiszen ez az igazság.

*

Éva, a Föld úrnője megállt a lakosztálya északi fala mellett. Innen remek kilátás nyílt az Alpok napfényben fürdőző csúcsaira. A n'himek szóvivője mostanra már egészen megkedvelte ezt a különös, egzotikus látványt. Mivel egyedül volt, nem viselte ragyogó kék öltözékét és arany álarcát, hanem a közvélemény elől gondosan titkolt, kékesszürke alakjában mutatkozott.

Csupán akkor fordult meg, amikor kinyílt a hatalmas ajtó, és Temonosz tengernagy lépett a terembe. Az óriási termetű, egyszemű férfi három lépés után leborult a földre, és homlokát a vastag mohaszőnyegre szorította. Éva megérintette a szolgája elméjét. Elégedett volt az eredménnyel. A tengernagy, ahogy mindig, most is készen állt arra, hogy odaadóan és ha kell, önfeláldozóan szolgálja.

Letelepedett a férfi elé a földre. Temonosz maga is feltérdelt.

– Hívattál, úrnőm – szólalt meg hihetetlenül mély, mégis hátborzongatóan kellemes hangján.

– Nemsokára elindulsz a mélyűrbe. Biztos akarok lenni abban, hogy tudod, mi a feladatod.

– Megtiszteltetés számomra, hogy a béketárgyalások során én képviselhetem a Házat.

Éva savanyúan elmosolyodott.

– Tudod jól, mennyire utáljuk az úrhajókat. Logikus, hogy téged küldünk magunk helyett. Tisztában vagy a dolgoddal?

A tengernagy egyetlen szeme felragyogott. Némán bólintott.

– Hírszerzőszolgálataink sötét képet festettek a várható eseményekről – folytatta Éva. – Gra N'him ugyan még kezelhető, ám Obellainnen megveszett. Vért akar inni, és bosszúért liheg. Persze mindketten arra törekszenek, hogy véglegesen megsemmisítsék a férgek birodalmát.

– Úrnőm azonban meg akarja ezt akadályozni, igaz?

– Pontosan. Abból hosszútávon csak bajunk lenne. Nem járulhatunk hozzá, hogy a férgeket feldarabolják. Az a faj túlságosan

is büszke ahhoz, hogy sokáig elviselje az alávetettséget. Ha elvesz-
szük a birodalmukat, pusztulásra ítélt rabszolgafaj lesz belőlük.
Akkor inkább harcolni fognak. Minden eszközzel, amíg csak
egyetlenegy is életben van közülük.

– Ezzel véglegesen meggyengítenék két nagy szövetségünket.
Nekünk is komoly veszteségeket okozhatnának.

– A férgéken túl ott sötétlik Dasstarraszkenzszkarskar ár-
nyéka.

– Velük eddig nem kellett törődnünk, de ha a férgek össze-
omlanak, már nem lesz, aki sakkban tartsa őket.

– Várható, hogy nemsokára megnő a befolyásuk a civilizált bi-
rodalmakban – bólintott Éva. Kifejezéstelen tekintettel bámul-
ta a Föld legfőbb hadurát. – Zavaros ideológiájuk már amúgy is
megleپően sok helyen bukkant fel. Ugyanakkor viszont tagadha-
tatlan, hogy hatalmas potenciál rejtőzik bennük.

– Úrnőm attól tart, hogy esetleg a szkanszkák válhatnak a jövő
egyik meghatározó nagyhatalmává?

Éva elfintorodott, ahogyan eszébe jutott az ősi rivális faj, a
visszataszító patkánylények. Végül csak legyintett.

– Ne töprengj azon, hogy mit hoz a jövő! Egyelőre azt kell el-
kerülnünk, hogy a két szövetségünk túlságosan megerősödjön.

– A hosszú háború alatt mind Gra N'him, mind Obellainnen
eladósodott nálunk. Jelenleg nem tudnák visszafizetni a hadi-
kölcsonöket. Ha viszont kifosztják Iriki, a féregbirodalom ron-
csait, vagy ha hatalmas jóvátételt csikarnak ki a Középső Fej
talpnyalóiból, akkor abból egyből kiválthatnák magukat. Úrnőm
viszont ezt nem akarja.

– Nem bizony. Minél tovább tart a kölcsönök visszafizetése,
a két győztes nagyhatalom annál tovább marad a markunkban.
Csak ez garantálja a galaxis békéjét, a jólétet és a demokráciát.

Temonosz enyhén meghajtotta a fejét.

– Úrnőm valójában élvezi, hogy Gra N'him úgy táncol, ahogy
a Ház fütyül.

Éva végre elmosolyodott. Nevetése pont úgy hangzott, mint amikor a sündisznó tűhegyes fogaival csigát ropogtat.

– Tényleg ironikus, hogy ma már sokkal erősebbek vagyunk az egykori anyaországunknál.

– Viszont azt hagyni fogjuk, hogy a kisebb szövetségeseink fel-darabolják a férgek gyenge csatlósait?

– Igen. Valamivel őket is meg kell jutalmaznunk. És akkor már miért ne a máséból adjunk nekik?

– És mi van akkor, ha ezek a mohó ifjak belemarnak a Sárkány oszlófélben lévő hullájába is?

Nem remegett a hangja, amikor kimondta a világegyetem egyik leghatalmasabb lényének nevét. A Sárkány nem egyszerűen csak uralkodott Iriki felett: a férgek császára azonos volt a birodal-mával.

– Egy-két határvidéki rendszer elvesztése nem túl nagy ár. Ráadásul mindenki hozzánk fordul majd, hogy tegyünk igazságot. És a fosztogatók megalázzák a férgeket.

– Ami elősegíti, hogy termékeny talajba hulljanak a Főnix eret-nekség magvai.

– Így igaz. A rixik nemsokára hajlandóak lesznek felsorakozni a Főnix zászlaja mögé.

Az állatkertben a dolgok lassan visszakerültek a rendes kerék-vágásba. A hangos szirénázással érkező rendőröket Atlasz gyorsan elküldte, ám jóval nehezebb dolga volt a keselyűként lecsapó riporterekkel. Vilivi biztosra vette, hogy a délutáni híradóban már exkluzív beszámolók tucatjai dicsérik a vakmerő fiatalembert, aki hatalmas buzogányával egy szál maga leterítette a földönkívüli életformák karanténjából kitörő, félelmetes ősgyíkot. Az állatkerti közjáték nem volt ugyan elég fontos hozzá, hogy a tévécsatornák megszakítsák miatta az adásukat, de a képgömbök alján végigfutó szalagcímben azért már jelezték a várható szenzációt:

TEMONOSZ NAGYÚR FIA LEGYŐZTE A SÁRKÁNYT.
*** ATLASZ AZ ÁLLATKERT KAPUJÁBAN ÁLLÍTOTTA MEG A SZÖRNYET, MIELŐTT AZ RÁTÖRHETETT VOLNA A VÁROSRA. *** A HŐSTETTRŐL KÉSZÜLT FILMET HOLNAP ESTE MEGNÉZHETIK A VILÁGTÉVÉ EGYES CSATORNÁJÁN.

A hatalmas tetemet gyorsan elszállították. A munkálatokat Mariya, a biztonságiak vezetője, Daniel egykori védence irányította. A fiatalok nem titkolták el a csalódottságukat, amiért nem volt szükség a *janicsárok*nak nevezett segédcsoport beavatkozására a támadó legyőzéséhez. Vilivi annak idején azt a tanácsot adta Kevinnek, hogy a legcsekélyebb mértékben se foglalkozzon a legyőzött nemesek hulláinak eltakarításával. Nem ment részletekbe, de a társai elfogadták a tanácsát. A gyorsan bomlásnak induló tetemet elvontató munkagépekben kizárólag emberek ültek.

A soktonnányi hús eltüntetése nem okozott gondot. A szigorúan őrzött épületekben jó pár olyan csillagföldi lényt őriztek, akik jól látható lelkesedéssel üdvözölték, hogy váratlanul megváltozott az étlapjuk, és a belsőségeket meg a maradékot be lehetett szórni a Vizek Csarnokában, a piranhák medencéjébe. Az apró termetű, borotvaéles fogú ragadozók az utolsó kis húscafatot is eltüntették.

Daniel dolgozószobájában ismét öten ültek. Ezúttal egyetlen közönséges féreg sem volt közöttük. Az állatkert alkalmazottai kivétel nélkül kaptak három szabadnapot, hogy kiheverjék az összecsapás okozta megrázkódtatásokat, és legfőképpen elviseljék Kevin pokoli fejfájását. Daniel szeretett volna maradni, de aztán belátta, jobban jár, ha lefekszik egy elsötétített szobában, és egészen addig nem jön elő, míg a fiatalember teljesen rendbe nem jött.

Az asztalfőnél szokás szerint Vilivi ült. A törpe szerzett magának egy bárshéket, amire a mögé rakott zsámolyon mászott fel. Elégedetten simogatta a szakállát, ahogy végignézett a többiekén.

Kevin halkan nyöszörögve könyökölt az asztalon. Angela még mindig páncélt viselt, de a kesztyűjét levette. Dühös arccal masszírozta kedvese fejét. Ahmed közben a konyhában matatott.

– Hol találom a cukrot? – hallatszott a kiáltása. – Nem mondd, hogy ez az összes cukor? Hihetetlen, hogy ti, keresztetek mennyire nem tudtok kávéfőzni. Na, de majd én!

– Már megint csak a szád jár! – förmedt rá Mariya, aki mostanra már Ahmed legjobb barátjának számított. Kezdetben ki nem állhatta az Ázsia dermedt szívéből érkező fiatalembert, aki mintha a legsötétebb középkorból csöppent volna be a 2010-es évek elejére. – Igyekezzél már egy kicsit! Ha tovább bénázol, mindjárt. . .

– Te csak ne ugráltass! – mérgelődött Ahmed. – És eszedbe ne jusson abból a szörnyű porból kávéfőzni. A kecskémnek sem adnék belőle.

Kevin végre összeszedte magát. Hálásan Angelára mosolygott, majd visszafordult az asztal felé.

– Ezt is megúsztuk. Köszönöm a segítséget.

– Ezer örömmel! – rikkantotta jókedvűen Vilivi. – Igazából egyedül is elintéztem volna. Láttátok, milyen ravaszul odamentem az ostoba fejéhez? Simán keresztüllőhettem volna a fülét.

– Akkor miért nem tetted? – mordult rá Mariya.

– Azért, mert amilyen parányi agya lehetett ennek a dögnek, a sugár messze elkerülte volna. Legfeljebb kicsit nagyothallott volna utána.

– Tulajdonképpen mi volt ez? – tudakolta zavarodottan Jan, aki szintén Daniel védenecsei közé tartozott, de még csak nemrég dolgozott itt, az állatkertben.

– Egy féreg nemes – magyarázta Vilivi. – Valami kóbor, nincstelen senkiházi Iriki határvidékéről. A vereségetek óta. . .

– Ne mondd azt, hogy a *mi* vereségünk! – csattant fel Kevin. A pokoli fejfájás ingerültté tette, és még nem múlt el teljesen a test-test elleni küzdelem okozta harci mámor sem. Angela megnyugtatóan megszorította a vállát.

– Nem *mi* szenvedtünk vereséget – folytatta kissé enyhültebb hangon a fiatalember. Az asztal lapjára, a térképekre fektetett keze enyhén remegett. – A Birodalom ugyan fontos mindannyiunknak, de a kinti háborúhoz semmi közünk. Az új császár és az ő szolgálai veszítettek, nem mi!

– Na, szóval! Mielőtt ez a modortalan alak a szavamba vágott volna, éppen azt magyaráztam, hogy a Birodalom veresége után jó pár féreg nemes lett földönfutó. Ez minden csillagbirodalom esetén így szokott lenni. A csatazaj elmúltával nincs szükség hatalmas hadseregekre. Szélnek eresztik a tisztek nagyrészét is. Amennyit hallottam, Iriki haderejének csupán egy töredéke maradhatott meg. Százezer számra küldték haza a férgek tömegét irányító nemeseket, akik közül időközben jó párán közben elvesztették a birtokukat. A győztes hatalmak a határsávban sok világot... lenyúltak.

– Ez az otromba szörnyeteg is onnan jöhetett?

– Valószínűleg. Talán az előző szagát követte, úgy talált meg minket.

– Ha nem mondjátok, én magamtól nem jöttem volna rá, hogy nem valamilyen állattal van dolgunk – folytatta Mariya. – Ti értettétek azt, amit üvöltött, vagy egyszerűen csak haragosan bömbölt?

– Leginkább azt kiabálta, hogy “Enyém! Enyém!” – magyarázta Kevin.

– Mi az övé?

– Izé... – A fiatalember zavartan elhallgatott. Vilivi – aki kifejezetten utálta, ha nem ő volt a figyelem középpontjában – megragadta az alkalmat, hogy átvegye a szót.

– Hát a *birtok*! Mi más? Kevin birtoka.

– Kevin micsodája?

– A birtoka. Ez a fafej... mármint, aki betörte a kaput, nem Kevin... tényleg eléggé debil volt.

– Pont mint az előző – biccentett Angela.

– Nem hiszem, hogy az igazi birodalmi nemesek is ilyenek
– figyelmeztette a társait Kevin. – Sem a tábornok, se Medúza
nem viselkedett így.

– Ők főnemesek voltak. Az uralkodó udvarából.

– Igen. Ezek meg, ahogy azt mondtam, csak kóbor lovagok. Az
viszont figyelemreméltó, hogy ilyen hamar rád találtak – muta-
tott a törpe Kevinre. – Sajnos ezek többnyire egymás nyomában
járnak. Készen kell állnunk a következő felbukkanására.

– Akkor ne csináltassuk meg a kaput? – kérdezte Ahmed, és
letette a tálcát az asztal közepére. A többiek lelkesen közelebb
hajoltak, és felkaptak egy-egy gőzölgő, fekete folyadékkal teli
csészét. Közben Mariya ujjá odaért Ahmed kezéhez, mire mind-
ketten elvigyorodtak.

A kom-gyűrű felől érkező halk csengőszó jelezte, hogy reklám
következik. Felzúgtak a fanfárok és megzendültek az üstdobok,
mintha a mostanában annyira népszerű áltörténelmi reklámfil-
mecskék egyike került volna adásba. Elsőként mégis egy teljesen
hétköznapi irodahelyiség tűnt fel a ragyogó gömbben, ahol egy ko-
paszodó könyvelő hajolt savanyú képpel a billentyűzete fölé. A férfi
fehér inget, félrecsúsztott nyakkendőt és ódivatú könyökvédőt viselt.
A mellzsebébe tűzött golyóstollak közül az egyik szivárgott, ezért
jókora kék tintafolt jelent meg a fehér szöveten. A szemüveges, gör-
nyedt hátú alakról messzire lerítt, hogy szerencsétlen balfácán.

Ekkor azonban valaki odalépett az íróasztala mellé. Egy hi-
hetetlenül mély, atyai hang szólalt meg:

– Próbáld ki ezt! Nem fogsz csalódni!

Combnyi vastagságú, sűrű szőrrel borított alkar nyúlt az ír-
asztal fölé, az ormóttan mancs csillogó papírdobozt tett a bil-
lentyűzet mellé. A könyvelő hálás mosollyal kibontotta, és kivett
belőle egy keskeny üveget. Rövidlátón közelebb hajolva megnézte
magának a címkét.

– Mint Temonosz – mondta csodálkozva.

Ismét feldübörgött az üstdobok hangja. A könyvelő most már a fürdőszobában állt, hajszeszt öntött a tenyerébe, és bekente vele a fejét. A képernyő ragyogó világossággal telt meg. A férfi kihúzta magát, a tekintete büszkén csillogott, és a fején azonnal sűrű, göndör haj jelent meg.

– Mint Temonosz! – suttogta boldog mosollyal.

Az előbukkanó három fiatal nő mindegyike igazi bombázó volt. Ők is a tenyerükbe öntötték a hajszeszt, és bedörzsölték vele az egykori könyvelő tarkóját. A csintalan lányok ekkorra már letépték a fehér inget is. Az egyik bikinis szépség hamiskás mosollyal nem a szerencsés fickó hajára, hanem a mellére kente a hajszeszt. A fanfárok harsogni kezdtek. A könyvelő mellett nem csupán sűrű, fekete szőr borította be, de az izomzata is megduzzadt.

Az utolsó képsorokon már egy medence partján feküdt a napágyban. Körülötte epekedő arccal a három bombázó ült. A szerencsés fickó felemelte az életébe óriási fordulatot hozó hajszesz dobozát.

– Mint Temonosz! Mint egy álom! – kiáltotta kórusban a lányokkal.

A fiatalember sikoltása belemetszett az éjszaka csöndjébe.

Angela felpattant, bal kézzel felkapcsolta a villanyt, és jobbával máris maga elé szegezte a pisztolyát. Ellentétben Kevinnel, a lány nem látott a sötétben. Csak ketten voltak a szobában.

– Mi történt? – kiáltotta. – Mi bajod?

A fiatalember is felült az ágyban. Meggörnyedt, és az arcát a tenyerébe temette. Egész testében remegett.

– Semmi. Semmi bajom – mondta halkán. – Csak álmodtam.

– Réválmod volt? – kérdezte elfúló hangon Angela. – Már megint?

Ahmednak eszébe se jutott, hogy kopognia kellene. Géppisztollyal a kezében, árnyékként csusszant be a szobába. A fegyver

csöve villámgyorsan körbefordult. A bacsman fiatalember csupán fekete alsónadrágot viselt, mégis fölényes nyugalommal állt meg a hálószobában. Jól mutatta az önfegyelmét, hogy csupán egyetlen pillantást vetett az ágyon álló meztelen lányra.

– Semmi baj, Ahmed. Csak rosszat álmodott.

– Értem – biccentett a harcos, de nem engedte lejjebb a fegyver csövét. Benézett az ágy alá. – Le kéne már szoknod az ilyesmiről – méltatlankodott immár Kevinnek címezve, aztán odalépett az ablakhoz, kinyitotta és kihajolt rajta. Az állatkerti lakópark jó pár lakásában már égtek a lámpák. A férgeket felriasztotta az elméjükben felzendülő sikoltás. – Nincsen semmi baj! Feküdjek vissza aludni! Csak rosszat álmodott.

Ahmed bömbölésére egy darabig nem jött válasz.

– Akkor te meg mit üvöltözöl? – méltatlankodott aztán egy női hang a földszintről. – Miért kellett az embereket is felébreszteni?

A bacsman ügyet sem vetett rá. Szokása szerint köszönés nélkül távozott, és csupán behajtott maga után az ajtót. Mostanra már mindenki elfogadta, hogy ő lett Kevin önjelölt testőre, így jó ideje kint aludt az előszobában.

Angela letette a pisztolyt, és odaült a kedvese mellé. Kevin még mindig remegett. Odabújt a lányhoz, és magához ölelte. Angela viszonzta az ölelést, és megsimogatta az ifjú csatakos fejét. Kevin már megint olyan volt, mint egy ijedt kisgyerek.

A lány ilyenkor nagyon, de nagyon tudta szeretni.

Kicsit szégyellte is magát, amiért ennyire boldoggá tette az ölelés. Kevin általában véve maga volt a megbízhatóság, a nyugalom és az erő megtestesülése. Az álmai azonban nagyon megviselték.

– Miről álmodtál? – suttogta a lány a fülébe.

A fiatalember csak sokára tudott válaszolni. Remegett a hangja:

– Rólad álmodtam. Együtt voltunk, kéz a kézben sétáltunk.

– És én még azt hittem, hogy szeretsz sétálni velem! Ezért igazán nem kellett volna sikoltoznod – próbálkozott Angela egy

erőtlen tréfával. Kevin azonban nem mosolyodott el. Felemelte a tekintetét, és a kedvese szemébe nézett.

– Tudtam, hogy még hosszú út áll előttünk. Te meg egyre lassabban haladtál. Éreztem, ahogy megváltozik a kezed a tenyeremben. Rád néztem, és... .

– Igen? – kérdezte Angela, és ráharapott az alsó ajkára.

– Egy pillanat alatt megöregedtél.

A lány úgy érezte, hogy kihagyott a szíve. Becsukta a szemét, és megpróbálta leküzdeni a rátörő pánikrohamot. Kevin egyszerűen nem tudhatja meg, hogy mennyire retteg mellette.

Gyorsan összeszedte magát.

– Ugyan már, te csacsi – korholta a kedvesét. Eloltotta a kislámpát, és becsusszant Kevin mellé a takaró alá. – Simogass csak meg, egyből észreveszed, hogy nem vagyok valami öreglány.

Korábban el sem tudta volna képzelni, hogy egyszer egy földönkívülibe lesz szerelmes, mégpedig halálosan. Életében először *igazán* tartozott valakihez. Szörnyű gyerek- és elpocsékolt tizenéves kora után végre boldog volt.

Beletelt némi időbe és sok-sok gyengédségbe, míg sikerült elterelnie Kevin figyelmét. Angela azonban még akkor is ébren meredt a sötét mennyezet felé, amikor a kedvese már halkán szuszogva elaludt mellette. Rossz előérzet töltötte el, és még az sem nyugtatta meg, hogy Kevin rémületéből egyértelműen kiderült, a fiú szereti. Most azonban magára maradt a rémképeivel.

A Fehér Angyalnak még aludnia sem kellett ahhoz, hogy rémálmai legyenek.

Másnap a belvárosban

A csajok szokás szerint roskadoztak a teli szatyrok súlya alatt. Úgy döntöttek, hogy ma nem kávézni mennek, hanem beülnek

szusit enni. Ez most menő dolognak számított. Ráadásul ebben a méregdrága étteremben kizárólag olyan halakat szolgáltak fel, amelyeket csillagfűvel hizlaltak kövérre a kis sárga emberkék.

Barby érkezett utolsónak.

– Hú, csajok, képzeljétek! Olyat mondok, hogy becsináltok a röhögéstől.

– Egy egész hétig hűséges voltál a pasidhoz? – kérdezte rosszindulatú mosollyal Nelly.

– Ugyan már! Ne is feltételezz róla ilyesmit.

– Mi lenne, ha leszállnátok a magánéletemről? – mérgelődött Barby, de aztán kihúzta magát, kidüllesztette a mellét, és vihogni kezdett. – Képzeljétek el, az előbb odajött hozzám egy olyan apró sárga pasi, és egy ragyogó jelvényt akart a cicimre tűzni.

– Nem mondog?

– De tényleg!

– Ezek a japánok olyan perverzек – vélekedett Mandy.

– Na és mi történt?

– Végül hagytam neki, mert olyan kedvesen vigyorgott. Nézzétek csak!

A lányok közelebb hajoltak és elismerő arccal megbámulták a póló vékony szövetén csillogó kerek kitűzőt.

– Ez valami felirat?

– Á, inkább valami rajz!

– Két szánkón kisház áll?

– Lapos tetejű kisház?

– Nem teljesen mindegy, hogy mit jelent? Az a lényeg, hogy ilyen szépen csillog.

– Szerinted igazi aranyból van?

– Hülye vagy? Nem kellett lefeküdnöm érte.

– Mostanában már másutt is láttam.

– Igen. Minden japánnak ott van a szíve fölött.

– Nem a japánoknak, a kínaiaknak! Valamilyen jelszó vagy ilyesmi.

- Na, de miért rakta fel Barbyra?
- Ó, szerintem csak a cickóját akarta taperolni.

Az állatkertben

Angela azelőtt soha nem gondolta volna, hogy ennyire élvezni fogja a főzést.

Ehhez is Kevin kellett. A kedvese oldalán megváltozott a világ. Ráadásul a lányról kiderült, hogy egész jól tud főzni, ha ráveszi magát arra, hogy a feladatára koncentrálnon. Persze azzal tisztában volt, hogy sosem lesz olyan rendkívüli szakács, mint a párja.

Kevin Ázsia jeges szívében sem felejtette el azt, amit a középiskolában tanult. Néha még most is meglepte a társait azzal, hogy négy-öt fogásos ebédet tálalt fel valamelyik megbeszélésük végén.

Angela azonban nem vágyott ilyen babérokra. Magát a főzés folyamatát élvezte. Főleg olyankor, ha Kevin is ott állt mellette, és együtt elkészítettek valamilyen egyszerűbb ételt. Olyankor, ha a konyha melegében néha összeért a könyökük, a lány úgy érezte, akár ilyen is lehetne az életük. Idebent csak egymással kellett törődniük. Eltűntek a gondok, semmivé foszlott a feszültség.

Persze ehhez az kellett, hogy csak ketten legyenek itthon. Angela nem jött ki túl jól az állatkertben rejtőzködő férgekkel. A többiek igazából nem fogadták el, hanem éppen csak megtűrték maguk között, és ezt az Angyal nagyon is jól tudta.

Nem törődtek azzal, hogy ez a lakás az ő otthona is.

– Vilivi beszámolója alapján nincsen különösebb bajuk – halotta Kevin hangját. Kint a szobában a kedvese Daniel mellett ült a könyvekkel és térképekkel beborított asztal mellett.

– Akkor is túl hosszú ideje vannak már egyedül – ellenkezett hevesen az idős férfi. – Nem várhatunk tovább! A lehető leghamarabb haza kell hoznunk őket.

Már megint ez a régi nóta – gondolta Angela. Persze valamennyire meg tudta érteni Danielt. Az idősebb férgek mást sem csináltak, csak éjszakánként a csillagokat bámulták sóhajtozva. Iszonyatosan hiányozhatott nekik a családjuk.

– Én is szeretném a lehető leggyorsabban hazahozni őket, de egyelőre még nem vagyunk elég erősek hozzá.

– Akkor is fel kellene menned a Szküllára. Egészen biztosan jót tenne nekik, ha találkozhatnának veled – bizonygatta Daniel.

– Te is tudod, hogy képtelenség feljutnunk az űrbe. Fegyverszünet ide vagy oda, férgeket egyetlen kapitány sem enged fel a hajójára.

– Te egészen biztosan eljuthatnál a lányokhoz – makacskodott Daniel. – A különleges képességeiddel.

– Nem tehetem. Te is tudod, hogy igazából fogalmam sincs a képességeimről. Hiába gyakorlok, hiába próbálkozom, még csak elképzelni sem tudom, hogy mire lehet képes egy féreg nemes. Már ha elhisszük, hogy valami olyasmi vagyok.

– Ebben egy percig se kételkedj! – csattant fel Daniel. Felpattant és ingerülten fel és alá járt az egyszerűen berendezett kis szobában. – Ha van dolog, amiben biztosak lehetünk, akkor az az, hogy te más vagy, mint mi. Különleges, hatalmas és erős. Csak jobban kellene bíznod önmagadban.

Jól mondja az öreg – biccentett Angela. Elpirult, mert rájött, hogy már megint hallgatózik. Sietve elfordult a nyitott ajtótól, és csörömpölni kezdett. Persze nem túl sokáig, mert érdekelte a két férfi párbeszéde.

– Tudom, tudom – védekezett Kevin. – Csak alig haladtam valamit. Ráadásul ti tiltakoztok a legjobban, amikor komolyabban akarok kísérletezni.

– Semmi szükség nem volt arra, hogy ezer alakot öltve kiterülj a mezőre, amikor jöttek a varjak.

– Ki kellett próbálnom, hogy mi történik. Végül is nem lett semmi bajom.

– Akkor is vakmerőség volt. Felelőtlenység. Ki vigyáz ránk, ha neked bajod esik? Az a szerencsétlen Frank is hogy járt. . .

Angela savanyú képpel bólintott. Frank, egy fiatal városi féreg megrészegült attól, hogy magára öltheti az ezer alakot, egyre kevesebb időt töltött emberként. A tél végén kint járt az állatkert peremén, a szántóföldeken, ahol lecsapott rá a varjak fellege. A fekete madarak majdnem az utolsó szálíg felzabálták az apró férgeket. Kevin hiába próbált meg segíteni. A megmaradt néhány apró, izgó-mozgó jószág később is féreg maradt.

És nemsokára elpusztult.

– Engem viszont nem bántottak a madarak.

– Lehet, hogy csak jóllakottak voltak. Nem lenne szabad még egyszer megkockáztatnod.

Angela felsóhajtott. Ő pontosan tisztában volt azzal, amivel Daniel nem, hogy Kevin háromszor is ezer alakot öltött magára, és kiterült a varjak elé. Azok egyszer sem bántották. Leszálltak mellé a földre, eledelt kerestek maguknak, és legfeljebb néha ráléptek egy-egy féregre. Eszük ágában sem volt még csak megkóstolni sem.

– A lányok helyzete alig valamivel jobb, mind idehaza volt – panaszkodott Daniel. – Büdös, kaszton kívüli, megvetett korcsoknak tekintik őket. Egy fejletlen, sivataggal borított bolygón kell élniük, iszonyatosan kezdetleges körülmények között. Szkülla az a hely, ahova a birodalom elsősorban a nem kívánatos nemeseket meg a fertőző betegeket szokta küldeni. Kész csoda, hogy a lányok meg a gyerekek eddig megúszták élve.

Legalábbis ez volt a helyzet akkor, amikor Vilivi, az úrból érkezett fejevadász ott járt közöttük. Se előtte, se azóta nem sikerült hírt kapniuk száműzött rokonaikról. A féregháború kirobbanásakor Iriki titkosszolgálat a két úrhajóval kicsempészte a földi férgek egy részét. A nőket és a gyerekeket. Cserében arra kényszerítette a férfiakat, hogy terroristaként, ötödik hadoszlopként szálljanak szembe a Birodalom ellenségeivel, és könyörtelenül ágyútölteléknek használták a megvetett földi férgeket. Angela jól tudta, hogy Kevin

társai két malomkő között őrlődtek. Szülőbolygójuk kitaszította, a saját fajtájuk pedig nem fogadta be a Föld gyermekeit. Idehaza üldöztetés, *odahaza* megvetés és kirekesztés várt rájuk.

Éppen emiatt vitáztak annyit az életben maradt férgek: nem tudták eldönteni, milyen úton induljanak tovább. Sok fiatal egyszerűen megszökött. Eltűntek az új nagyvárosok embertömegeiben, és megpróbálták tiszta lappal új életet kezdeni.

– El kell fogadnunk az adott helyzetet. Mihelyt képesek leszünk néhány veteránt felküldeni az űrbe, elmegyünk Szküllára, és megvédjük a nőket. Utána kitaláljuk, hogyan lehetne hazahozni őket.

– Néha attól félek, már rájuk sem fogok ismerni. Vilivi igazán hozhatott volna fényképeket. A nagylányom, Saci mostanra már bizonyára igazi felnőtt nő. Talán párra is talált – töprengett Daniel. Váratlanul egészen elvékonyodott a hangja. – Lehet, hogy már nagypapa vagyok, és nem is tudok róla?

– Gondolod, hogy a lányod beleszeretett egy jóképű szküllai féreg fiatalemberbe?

– Te is tudod, hogy milyenek vagyunk – magyarázkodott Daniel. – Kicsit nyugtalan vagyok miatta. Mi van akkor, ha valami száműzött bűnözőbe szeretett bele a lányom? Gondolj csak bele, ha megtaláljuk a nagy Őt, azonnal bekattanunk. Menthetetlenül beleszeretünk!

Angela kezéből kiesett a kanál. Villámgyors reflexeinek köszönhetően még azelőtt elkapta, hogy hangos csörömpöléssel az üvegtányérokra zuhanhatott volna, és megdöbbenéssel látta, hogy remeg a keze. Összeszorította a száját, és a homlokára nyomta az öklét. Megrázta egy felismerés.

Hiszen Daniel lányai már felnőtt nők lehetnek! És nemcsak ők, hanem az a sok féreg asszony és lány, akinek a visszatéréséről beszélték. Mi van akkor, ha ott van közöttük Kevin kiválasztottja?

*

Éjszaka volt a Szaharában, a Föld leghatalmasabb sivatagában. A magasban drágakőként ragyogtak a csillagok, míg a telihold fénye ezüsttel vonta be a dűnéket és a romokat. A felszínen semmi sem mozdult. Odalent a mélyben viszont valami megváltozott.

Felébredt az anya, aki nem ismerte a szülés kínjait. Felébredt az anya, aki nem tudhatta, milyen csodálatos dolog, ha ránevet egy újszülött.

A kriptában tökéletes sötétség uralkodott. A padlót vastag porréteg borította. Hosszú idő telt el azóta, hogy bárki is háborgatta volna a kőkoporsóban fekvő alak nyugalalmát. Ennek ellenére amikor kinyílt a szeme, máris tudta, hogy milyen feladat vár rá. Az üzenet világosan, kristálytisztán tündökölt az elméjében.

Nehezére esett felülni, kénytelen volt megkapaszkodni a koporsó falában. Zihálva beszívta a levegőt. Korszakok teltek el azóta, hogy utoljára használnia kellett a tüdejét.

Nem sietett. Nem számított az idő. Amikor már ismét a teste ura volt, lassan felállt. Kilépett a letűnt világ hihetetlen technikai színvonalának emlékét őrző életfenntartó egységéből, a koporsóból, és elindult felfelé a mélységből.

Odafent megállt. Felnézett az égre, és az ismerős csillagokat kereste. Nem ott voltak, ahol legutóbb.

Nem kellett sokat számolnia ahhoz, hogy rájöjjön, mennyi idő telt el azóta, hogy utoljára feladatot kapott. Akkoriban a Föld jogarának mindkét végén egy-egy csodálatos fényű csillag ragyogott. A Leccsapó Sas északon és a Karbana délen. Keresgélni kezdte az egykori sarkcsillagot. Végre megtalálta. Számolni kezdett.

Tizenkétezer év? Kik lehetnek az új korszak úrnői?

Messze keleten halvány ragyogás támadt. Közeledett a napkelte. Az ébredő elindult a sivatagon keresztül a lassan, méltósággal előbukkanó aranykorong irányába. A pusztaság eddig dermesztően hideg volt, nemsokára azonban már tűzforró homokban

gyalogolt. Meztelen talpa mély nyomokat hagyott maga után, de nem érzett fájdalmat, és nem zavarta a hőség sem.

Újra és újra az jutott az eszébe, hogy újjászületve maga mögött hagyhatja a gyalázatot. Hiszen ma már senki sincs, aki emlékezne a régi bűnökre.

A dűnék tetején állatok tűntek fel. Velük sem törődött. A hiénák figyelni kezdték a magányos alak útját. Amikor megfordult a szél, és megéreztek a szagát, pokoli vonyításban törtek ki, és elmenekültek a közeléből.

A magányos anya dél körül pillantotta meg a messzeségben a Nílust övező, zöld sávot. A sivatag remegett a melegben, amikor odaért a nagy piramisokhoz és a szfinxhez.

Mokattam dombjain már rengeteg ember élt. Az új világkor-szak gyermekei azonban mintha észre sem vették volna a boszorkányt. Úgy sétált el közöttük, mint egy kísértet.

A magasból dübörgés támadt. Különös, csillogó repülő szerkezetek haladtak kelet felé. Az alakjuk a régi *vimanákra* emlékeztetett, bár ezeknek a gépezeteknek olyan szárnyuk volt, mint a madaraknak. Akkor sem lett csend, amikor elhaltunk a dübörgésük.

Az anya megállt a szfinx árnyékában, és a folyóparti nagyváros irányába fordult. Mélyen beszívta a levegőt, és megpróbálta magához ölelni ezt a különös, új világot. Kairóban majdnem annyi ember élt, mint annak idején. Ahogy az elméje megérintette őket, örömmel tapasztalta, milyen sok ősi vérvonal megmaradt.

Egyiptom földjét mára már elfoglalta a sivatag. Eltűntek a dús fűvel borított, zöldellő, étellel teli szavannák. Nem legelésztek errefelé végtelen nyájak és ménesek. Nem kóboroltak már elefántok a Földközi-tenger partján. Szinte minden eltűnt, elpusztult. Az ember, ez a törékeny, csupasz lény azonban dacolt az évezredek múlásával. Rá mindig lehetett számítani.

Az anya, aki még soha nem szült, kinyitotta a szemét. Megsimogatta a szfinx talapatát.

– Tudtam, kedvesem, hogy te is megvársz engem.

A Rettenet Atyja azonban nem felelt. Soha nem is szokott válaszokat adni. A végtelenség őrzője csupán kérdéseket vetett fel. Olyan kérdéseket, amelyekre pokolian nehéz volt választ adni.

A belvárosban

Itthon az előkelő épületet csak nemrég kapta meg a Közgazdasági Egyetemen úrgazdaságtani tanszéke. Szükség is volt a helyre, hiszen itt olyan nagyágyúk tanítottak, mint Antonio Alfaroni professzor. Az egyetemista lányok megőrültek az olasz dzsigolóra emlékeztető külsejű, rendkívül jóképű professzorért. A mai úrpolitika-földrajz előadás során az első öt sorban kizárólag alulöltözött gólyák szorongtak.

A professzor jókedvűen szemlélte a rajongóit. Úgy tűnt, hogy az első sor közepén ülő bögyös, kis vörös komolyan szeretne egy kiadós hétvégi korrepetálást. Alfaroni folyamatosan beszélt, miközben az elé táruló bájakat szemlélte. Már csak pár perc maradt hátra az előadás végéig. A mai nap remekül indult, és várhatóan...

– Professzor úr! Professzor úr, kérem, megenged egy kérdést? – harsant fel egy fiatalember hangja a hátsó részből, oldalról. Jan az állatkertben dolgozott, de ha ráért, bejárt az egyetemre.

Az első padosorokból tucatnyi méltatlankodó, felháborodott szempár fordult a kiabáló felé. Mégis mit képzel magáról ez az alak? Egy ilyen jelentéktelen kis senki, hogy vehette magának a bátorságot, hogy megzavarja a csodálatos előadás lenyűgöző záróakkordjait. A kis idióta! Még csak egy rendes nyakkendője sincs.

– Nem igazán érek rá, de azért csak mondja, fiatalember. Hát-ha olyasmi lesz, ami érdekli a hölgyeket is – legyintett Alfaroni, és kivillantotta a legelőkelőbb fogászok hozzáértését dicsérő hófehér fogsorát epekedő hallgatói irányába.

– Tulajdonképpen hol vannak azok a csillagok, amikről beszélt? – folytatta hangosan Jan. – Kivel kereskedünk? Hova küldjük a vizet és a termőföldet? Hol van Ūröntúl? Merre van Túlég-földe? Ezeket a neveket egyetlen csillagászati atlaszban sem találjuk.

A professzor kis híján gúnyosan felröhögött. Végül beérte azazal, hogy ingerülten legyintsen.

– Fiatal barátom, a csillagászati atlasz annyira, de annyira XX. század. Felejtse már el az ilyesmit! Felejtse el a csillagok régi neveit is. A tiszta értelem aranykorában már az új neveket használjuk. Nem számít, hogy régen hogy hívták Jótevőink csodálatos világait.

– De én tudni akarom! – makacskodott a fiatalember. Nem törődött a diáklányok hangos pisszegésével, pedig az első sorban jó néhányan sietve papír zsebkendőket vettek elő, hogy gombócot gyúrjanak. – Hiába nézem a tévét, csak ködösítenek! Az interneten sincsen fent semmi konkrétum. Egyedül az Antarest, a féreg anyavilágot sikerült eddig beazonosítani. De még abban sem lehetünk biztosak!

A lányok most már hangosan fújoltak. Jan azonban nem hagyta magát kihozni a sodrából. Enyhén remegő hangon, de elszántan folytatta:

– Nem tudjuk, hogy hol harcolnak a katonáink! Senki sem érti a győzelmi jelentéseket! Mégis milyen rendszereket szabadítottunk fel? Professzor úr, ezekre a kérdésekre érdekelne a válasz!

– Érdekelné? Valóban?

A professzor most már nem is titkolta a felháborodását és megvetését.

– Ahhoz még nőnie kell egy kicsit, ifjú barátom. Ez a tudás nem jár mindenkinek. Bizalmas dolog, amit ki kell érdemelni. Kijavítjuk a felvilágosodás korának hibáit. Nem szórunk gyöngyöt a disznók elé. Először szerezzen egy tisztességes nyakkendőt, és borotválkozzon meg!

Hangos nevetésben tört ki, amikor Jan az arca elé kapta mind a két kezét, mert rázúdultak a nyálas papírgombócok. A dühös lányok pontosan céloztak. Felálltak a padokban, és eleven pajzs-ként takarták el titkos vágyaik tárgyát a további felzaklató kérdések előtt.

– Hiszen mindenki tudhatja – zengett az ősz halántékú professzor kellemes baritonja. – A tudás hatalom!

Kevin tizenéves korában gyakran eljárt futni a közeli hegyekbe. Szüksége volt a magányra, a nyugalomra. Egy-egy hosszabb táv megtétele után néha megállt, és leült napozni egy sziklára, ha megengedte az idő. Akkoriban jött rá, hogy tévednek azok, akik a természet csendjéről beszélnek. A természet nem csendes. Amikor megpihent egy hegyoldalon, jól hallotta a szél zúgását, a lombok susogását. A magasban néha megszólalt egy madár hangja. Legyek zümmögtek vagy éppen egy éhes szúnyog jött oda egy italtra. A fűben halk neszezéssel apró állatok surrantak. A távolból még délben is odahallatszott egy-egy kakas ingerült kukorékolása. A természet csak akkor hallgatott el, ha félt valamitől. Ha meglapult és kívárta, hogy elmúljon a veszély.

Ma már nem mehetett a hegyek közé futni. A metropolisz elfoglalta a környező hegyvidéket. Eltűntek az erdők is. Vajon mi történhetett az ott élő rengeteg madárral, rovarral, állattal? Egy részük itt, az Állatkertben talált menedéket, ezt Kevin jól tudta, és azt is erősen remélte, hogy a többieknek sikerült elmenekülniük az őrült iramban terjeszkedő emberek előtt. A házak tengere meg azok a fekete tornyok az egész világot elnyeléssel fenyegették.

Manapság már szó sem lehetett magányos futásról. Az Állatkertet övező magas kerítés két oldalán azonban remek minőségű szolgálati út húzódott. Erre felfestették a távolságokat, és Daniel ragaszkodott ahhoz, hogy valamennyi féreg rendszeresen mozogjon. Kevin persze mindig elkísérték a testőrei. Annak is megvolt a

magá varázsa, hogy a saját csapatát vezetve futhatott, de így társaságban képtelen lett volna leülni, és csendben töprengeni a világ dolgairól. Vajon a filmsztárok hogy szoknak hozzá az ilyesmihez? Mikor kezdik el levegőnek nézni a kísérőiket?

Szerencsére azért a falon belül is akadtak búvóhelyek, ahova néha visszahúzódhatott. Például a medvék sziklájának a teteje, ahová még Ahmed sem tudott utánamászni. Kevin törökülésben helyezkedett el a napfényben úszó kődarab tetején. Az ötszáz méter magas szirtról belátta majdnem az egész állatkertet. A saját kis birodalmát... A birtokát. Azt a helyet, ahol mostanában egészen meglepő módon boldogan élhetett.

Mindennél jobban szeretne volna ezt a boldogságát megosztani a társaival. Akadtak azonban dolgok, amelyeket egyszerűen nem hozhatott a többiek tudomására, amiket még Angelának vagy Danielnek sem mondhatott el. Nem volt hajlandó elárulni nekik, hogy pontosan miről suttogott Anakonda tábornok, mielőtt a haldokló tollaskígyó elrepült volna a viharban. A többiek persze részben kitalálták az öreg féreg nemes utolsó parancsát. Nem volt túl nehéz dolguk, hiszen sejtették, hogy Kevin keresett valamit. Azt azonban nem tudhatták, hogy micsodát vagy kicsodát.

Sajnos ebben ő maga sem lehetett biztos. Anakonda tábornok ugyanis e szavakkal búcsúzott el tőle:

– Ha összedől körülötted a világ, akkor keresd meg önmagadat. Elég erős leszel ahhoz, hogy eltakarítsd a romokat. Ha az éjszaka kulcsa elsüllyedt a mélységben, a fény mögé kell menned. A hosszú útnak soha sincs vége.

Az ifjú nem igazán tudta, hogy mihez kezdjen ezekkel a szavakkal. Hogyan kereshetné meg önmagát? Mi az éjszaka kulcsa? Mire gondolt a haldokló nagyúr?

Kevin úgy vélte, rajta kívül egyetlen féreg nemes sem maradt már a Földön. Nem számíthatott arra, hogy bárki is segíteni fog megismerni önmagát, ráadásul a támadások után nem is bízhatott volna meg bennük. Kénytelen lesz egyedül elindulni a meglehetősen

rögösnek tűnő úton. Eldöntötte, hogy keresni fog, de nem pocsékolja az idejét misztikus ostobaságokra. A többieket fogja megkeresni. A többi férget. Azokat, akik valahol a nagyvilágban esetleg túléltek a könyörtelen üldöztetést.

A férgek világa szilánkokra hasadt az elmúlt néhány év során. Itt az ideje eltakarítani a romokat és segíteni nekik abban, hogy új életet kezdjenek. Ez jó lesz Kevinnek és a többi férregnek is.

Arany Háromszög, burmai határvidék

Az őserdőben ezen a napon is szakadt az eső. Hmong tábornok ugyan hallott arról, hogy Japánban és Észak-Amerikában félméteres hó esett, ám errefelé ugyanolyan forróság uralkodott, mint mindig. A nedves, átázott talajon nyüzsögtek a piócák. Nem csoda, hogy a váratlanul érkező vendég annyira ingerültnek látszott. Ahelyett, hogy kényelmesen az anti-G autójával leszállhatott volna a határvidéki tábor alakuló terén, kénytelen volt a kínai határtól egészen ideig lóháton meg gyalog jönni. Mint a középkorban.

Néhány ópiumos cigaretta elszívása persze enyhített a haragján. Most már végre hajlandó volt elmondani, hogy mit akart a burmai hadúrtól.

– Jól figyelj rám, Hmong! Mi sokra becsülünk téged.

– Tiszteletreméltó Fei marsall, ez számomra nagy dolog. Hálas vagyok a triádok jóindulatáért.

– Nemcsak a triádokról van szó, hanem a pekingi vezetésről is. A Felszabadító Hadsereg irányítói pontosan tudják rólad, hogy megbízható, alapos munkát végző szakember vagy.

– Köszönöm, kedves marsall! Megtisztelő, amit mond.

– Húsz éven keresztül irányítottad Burma katonai hírszerzését. Mégpedig a legnehezebb időkben, amikor az egész világ ellenetek volt.

- Kivéve önöket.
- Így igaz. Ezért ismerünk olyan jól. Én személy szerint úgy vélem, hogy te jóval többet érdemelsz annál, minthogy itt rohadj meg az őserdőben, a maláriás pocsolják meg a piócák között.
- Mire gondol a marsall?
- Egy új világban élünk. Igencsak érdekes időknek vagyunk szemtanúi. A bátor emberek előtt nincsenek többé határok. Te megállnád a helyedet még az új világrend fővárosában is. Lenne kedved a Föld új urait szolgálni?
- Ádámot és Évát? Azt az egyszemű nagyurat?
- Pontosan. Mégpedig úgy, hogy közben nem kell lemondanod az itteni vállalkozásaidról és befektetéseidről.
- Nem szívesen mozdulok ki az Arany Háromszögből.
- Tényleg nem érted, Hmong? Én éppen annak a lehetőségét nyújtom át tálcán neked, hogy Arany Háromszöggé változtasd a fél világot.
- A nagyvonalú ajánlatnak persze megvan a maga ára, igaz?
- Pontosan. Van egy feladatunk számodra.
- Mi volna az?
- Temonosz nagyúr meggondolatlan ifjú volt.
- Mikor is?
- Egy évvel ezelőtt, amikor még nem volt olyan hatalmas termetű, mint most. Megfontolatlanul gyermeket nemzett az égi korongok pilótanőinek. Ezek a kis szörnyetegek azóta megszülettek.
- És ez miért aggasztja Pekinget?
- Hosszútávon már az is baj volna, ha Temonosz szuperképességű fiaival népesítené be a Földet, hiszen ők lesznek majd a világ új urai. Egy zárt elit. Nem lenne köztük hely számunkra.
- Valami azonban rövidtávon is aggasztja önöket.
- Igen. Azok a pilótanők kivétel nélkül vietnamiak voltak.
- Értem – bólintott Hmong, és a melle előtt összeszorított tenyérrel enyhén meghajolt. Azok a szuperhősök, vagyis szörnyfajzatok

Kína közvetlen szomszédságában látták meg a napvilágot. Egy olyan országban, ami egykor a dinasztiaiak vazallusa volt.

– A vietnamiak majdnem olyanok, mint mi, de mégis csak bárbar külföldiek! Ráadásul minden ok nélkül gyűlölnek minket. A szuperhősökkel a seregeik élén egy nemzedéknyi idő múlva ellenünk fordulnának. Nem tűrhetjük el ezt a viperafészket az ajtónk előtt.

– Addig akarják elpusztítani őket, amíg gyengék és védtelenek.

– Igen. Képes vagy erre?

A burmai nagyúr halványan elmosolyodott.

– Megvan rá a megfelelő eszközöm. Myat!

A kínai látogató ijedtében elejtette a teás csészét, amikor nesztelenül egy feketeruhás alak bukkant fel mellette az üres szobában. Kantoni nyelven halkán elkáromkodta magát.

– A lányom, Myat – mutatta be Hmong az érkezőt.

– Igen, tudom – morogta rosszkedvűen a kínai. – Hallottunk az őserdő gyermekéről, meg a benne élő tigrisszellemről.

– Sokan megígérnék, hogy magas vérdíjért megölnék az ifjú hősokeket. A félisten gyermekeit. Én *nemcsak* megígérem. Képes vagyok rá – mondta jeges nyugalommal a lány. Már nem az a kisgyerek volt, akit annak idején kihoztak az őserdőből.

Délután végre elállt az eső. A kínai vendég kényelmes légjárójában távozhatott. Elégedetten gyújtott rá egy újabb ópiumos cigarettára, hiszen biztos lehetett abban, hogy a leszerelt pilótánőkre és a fattyaikra gyors és könyörtelen halál vár, még hozzá anélkül, hogy kiderülne, ki bízta meg gyilkosukat. Az összeesküvő tábornokok joggal féltek Temonosz bosszújától.

Az egykori fővárosból annak idején motorral egyetlen óra alatt le lehetett jutni a hatalmas tóhoz. Ma már az új nagyváros szélső házai gyakorlatilag látótávolságnyira húzódtak Európa legnagyobb édesvízi tavának partjától. A csillagkorszak vív-

mányai sokat segítettek abban, hogy a vízbe visszatérjen az élet. A tó nem lett ugyan áttetsző és kristálytisza, hiszen az alját vastag iszapréteg borította, de ma már olyan halak és vízi állatok is megéltek benne, amelyeket sok száz év óta nem is láttak a környéken.

A part mentén a régi épületek eltávolításával kialakítottak egy háromszáz méter széles, üres sávot. A villák és a nyaralók tulajdonosait az arrébb épült lakóparkokban kapott lakással kárpóolták, az üres sávba pedig fákat és gyepet ültettek. A nádas magától tért vissza.

Bárki lejöhetett ide, hogy ingyen fürdőzzön. A déli vízpart mindenekelőtt a kisgyerekes családok és a nyugdíjasok között volt népszerű. A fiatalok elsősorban az északi partot kedvelték, ahol tucatnyi szórakoztatóközpontot is kialakítottak. Esténként jól látszottak a diszkók fényei, de a csillagföldi hangszigetelésnek köszönhetően a bömbölő zene nem háborgatta az éjszaka nyugalmit.

És persze régen, a XX. században soha nem tükröződött ilyen sok csillag a lusta hullámok hátán.

Kevin imádta ezt a csendes vízparti fasort. A fákat a múlt század második felében ültették ide. Mellettük eltörpültek a mostanában telepített kis ligetek. A fiú megszorította Angela kezét, majd közelebb húzta magához a kedvesét, és egy darabig némán csodálták a szemközti hegy csonka gúlája fölött ragyogó telihold varázslatos fényét. Kevin mostanában egyre többször kapta magát azon, hogy a Föld kísérelését bámulja. Az ezüst fényben a hegy úgy ragyogott, mintha egy hatalmas gyémántból faragták volna ki a tetejét. A nyugdíjasok és a gyerekes családok már rég hazamentek, így mintha csak a kettőjüké lett volna az egész vízpart.

Lesétáltak a vízhez, és letelepedtek egy nagy, lapos kőre. Testhezálló, fekete öltözékében Angela kis híján beleolvadt az éjszakába. Ha valaki távolabbról figyelte volna a vízpartot, azt

gondolhatta volna, hogy a vékony fehér pulóvert viselő Kevin egyedül álmodozik a sziklán.

Ahmed persze pontosan tudta, hol van és mit csinál két véden-
ce. Mindezzel ugyanígy tisztában volt a négy féreg testőr is, akik
az árnyak közt meglapulva figyelték a környéket

– Próbálj már lazítani – korholta Angela a fiút. – Még min-
dig árad belőled a feszültség. Most ne arra gondold, hogy mi vár
az állatkertben!

– Nem tehetem meg, hogy nem gondolok rá, hiszen rám bíz-
ták őket. Én felelek értük.

– Öntelt hólyag! – csattant fel Angela, és meztelen talpával be-
lecsapott a vízbe Kevin előtt. A fiú végre elnevette magát, ahogy
csurom vizes lett.

– Látod, így már minden sokkal jobb – nevetett a lány is. –
Neked is szükséged van egy kis lazításra.

– Én nem lazíthatok, állandóan résen kell lennem. A többiek
meg ráadásul minden bajukkal hozzám fordulnak.

– Te meg ostoba módon megpróbálsz levenni a terhet a válluk-
ról. Nem vagy te Atlasz. Próbáld meg felnőttnek tekinteni a töb-
biket. Meglesznek a segítséged nélkül is.

– Tudom, világos, értem én. Csak tudod, olyan *nagyon* érzem
őket. Majdnem ki tudom találni, mire gondolnak, hogy mi jár a
fejükben. Legalábbis azokéban, akik ott vannak a közelemben.

– Még mindig bánt, hogy olyan sokan leléptek? – kérdezte a
lány.

– Nem... vagyis igen. Vagyis igazából nem tudom. Nem érzem
azt, hogy hálátlanok lettek volna. Csak hát tudod.

– Van olyan rixi, aki azt mondja, hogy ezek igenis árulók.

– Nyugodtan mondd azt, hogy féreg. Az állatkertiek nem sér-
tődnek meg miatta.

Angela odabújt a kedveséhez és átölelte a derekát.

– Próbáld megérteni azokat, akik elmentek – suttogetta a fülébe.
Bár ő maga ki nem állhatta a legtöbb férget, de tudta, hogy Kevin

mit szeretne hallani. – Érthető, hogy néhányan szeretnének visszatérni a régi életükbe.

– Néhányan? A férgek fele itthagytott minket.

– Főleg a fiatalok. Egy tizenhat-tizenhét éves srácnak két év nagy idő. Nem csoda, hogy szeretnének végre élni.

– Tényleg azt hiszik ám, hogy be tudnak illeszkedni az emberek közé. És tudod, mi a legkülönösebb?

– Micsoda? – nézett fel a fiúra félrehajtott fejjel Angela.

– Úgy tesznek, mintha semmi sem történt volna. Mintha nem üldöztek volna minket. Mintha nem küldték volna máglyára rengeteg testvérünket. A rehabilitációs központoknak nevezett háltáborokban férgek ezreivel végeztek. Még abban sem lehetünk biztosak, hogy odafent, a Hold táborában nem őriznek-e most is kényszermunkára fogott férgeket.

– A fiatalok viszont hallani sem akarnak erről. Hátat fordítanak az elmúlt évek szörnyűségeinek, és járják a maguk útját. Az egyik srác azt mondta *nekem*, az embernek, hogy itt, az idősebb férgek közelében mindig hullaszagot érez. Meg a máglyák bűzét. Hogy ti, öregek...

– Mi az, hogy öreg? – méltatlankodott Kevin. – Huszonnégy éves vagyok!

– Szóval, hogy *titeket*, öregeket csak az üldöztetés meg a Szkülla érdekel.

– Igaza volt a srácnak. Éppen csak, hogy életben maradtunk. Arról az átkozott sivatagos bolygóról előbb vagy utóbb vissza kell hozni a rokonainkat.

– Neked egyetlen rokonod sincs fent.

– Danielnek viszont hat is.

Angela nem válaszolt. Lehajtotta a fejét, és a hullámok hátán táncoló csillagok fényét kezdte el bámulni. Tudta, hogy Kevin minden áron visszahozza majd a száműzötteket. Daniel meg a sok öreg akkor újra boldog lesz. Itt lesznek a feleségeik meg a gyerekeik.

Meg az a sok fiatal lány...

Attól tartott, hogy Kevin ejteni fogja egy ellenállhatatlan féreglány kedvéért. Hiszen Angela csak egy emberi lény volt. A férgek meg...

Tudta, hogy ez olyan csapás volna, amitől végzetesen, visszavonhatatlanul darabokra hullna. Egy ugyanolyan szerencsétlen kis senki lenne, mint tízévesen, az alkoholista anyja mellett. Szerencsére ma már sokkal erősebb és elszántabb annál az ostoba, sodródó kölyöknél.

Képes megvédeni azt, ami az övé.

Csakis az övé.

A belvárosban

A csillagkorszak hajnalán elcsendesedtek a régi könyvtárak. A polcokon végtelen sorokban porosodtak egy letűnt kor értéküket veszített bölcsességei. Ezeket a könyveket mostanában már csak kevesen forgatták. A fiatalokat egyre kevésbé érdekelte a nyomtatott szó, és a világhálón ezerszer több képet találtak annál, mint amennyit a régi nyomdászoknak sikerült egy-egy vaskos képes album két borítója közé bepréselniük.

Viki néni, a könyvtáros egyébként nem is bánta a dolgot. Még egyetemista korában megtanulta, hogy a könyvek legnagyobb ellensége nem az egér, a szú vagy a beázás, hanem a kölcsönző. Kicsit ugyan zavarta, hogy néha napokon át nem nyitották rá az ajtót, de amióta kiderült, hogy minden várakozása ellenére mégiscsak számíthat állami nyugdíjra, az idős hölgy megújult jókedvvel ücsörgött gőzölgő csészéjével a bejárattal szemben, az alacsony pult mögött. Elméletileg idebent nem lett volna szabad teát főznie, de mégis ki ellenőrizte volna a szabályok betartását? Legalább tíz éve nem jártak itt a felettesei, hogy számba vegyék

a könyvállományt. Évről évre csupán arról kellett jelentést írnia, hogy nem változott a polcok, a székek és a kislámpák száma. Időnként eljátszott azzal a gondolattal, hogy behozatja ide kedvenc hintaszékét, hiszen akkor már majdnem úgy érezte volna, mint-ha el is kezdte volna nyugdíjas éveit.

Felemelte a teáscsészét, de csalódottan kellett megállapítania, hogy abban már csak egy fél adag maradt. A kannában sem volt víz. Kénytelen lesz megint kimenni hátra a raktárba, a víz-csaphoz.

– Hé, te fiú! Hátramegyek a raktárba.

– Jól van, tessék csak menni – hallatszott a válasz a távoli polcok közül.

Viki néni jóindulatúan elmosolyodott. Volt ugyan ebben a fiúban valami taszító, de ő legalább rendszeresen eljött a könyvtárba. Bár szó ami szó, elég furcsa könyveket olvasgatott. Ma reggel is azt tudakolta, hogy hol találja Bakunyin műveit. *Az államiság és anarchiát* akarta megnézni. Előtte meg jól megkacagtatta az öregasszonyt, amikor azt kérdezte, hogy megvan-e itt a *Terror kézikönyve*. Viki néni akkor úgy nevetett, hogy a könnyei csorogni kezdtek. Hú, hogy a legény milyen dühös képet vágott! Majdnem megpukkadt a méregtől.

Az idős könyvtáros megcsóválta a fejét. Nem válogathat az olvasói között. Annak idején, a régi világban nem engedte volna be az ilyen gyanús képű suhancokat a tudás szentéjébe. Ennek a Vincentnek még a szeme se állt jól, ráadásul igazolványa sem volt. Viki néni azonban megengedte neki, hogy mindenféle papír vagy dokumentum nélkül használja a könyvtárat. Ebben a korban még minden suhanc anarchista, aztán kinövik.

– Szóval hátramegyek vízért. Kérsz te is egy teát?

– Nem szeretem a teát. Lehet, hogy már nem leszek itt, amikor visszajön.

– Akkor jó olvasgatást – legyintett a könyvtáros, és lassan csoszogva elindult hátrafelé.

Amikor bezáródott a hátsó ajtó, halk léptek hallatszottak a félhomályos polcok közül. Egy görnyedt, beesett mellű, tizenhét-tizennyolc éves ifjú bukkant elő. Alighanem fázható, mert itt bent sem vette le kopott, térdig érő télikabátját.

Megtorpant és körülnézett. A tekintete ide-oda cikázott. Amikor megállapította, hogy nincsenek sehol kamerák, gonoszul elvigyorodott, és odasietett a pulthoz. Egy pillanatra letette a kabátja alatt rejtegetett lopott könyveket, majd áthajolt a pult fölé, és beleköpött a félig teli teáscsészébe.

Elégedetten elmosolyodott, majd ismét elrejtette a könyveket, és gyorsan kiosont az ajtón. Egy jó darabig nem fog visszajönni ide.

Igencsak későre járt már, de úgy tűnt, Danielnek esze ágában sincs abbahagyni a munkát. Kevin egy fáradt mozdulattal megdörzsölte az ornyergét. Angela egy jó órával korábban sértődött arccal benézett hozzájuk, és odavetette, hogy Kevinnek most már ideje lenne lefeküdni. A két férfi azonban nem akarta félbehagyni a megkezdett kutatást.

Kevin odalépett a dolgozószoza ablakához. Az állatkert felett kristálytisztán ragyogtak a csillagok. Mostanában ritkán volt felhős az ég, a napokban megdőlt a százéves melegrekord. Ilyen forró tavaszt nemzedékek óta nem éltek át a városban. Az állatkert sarkvidéki lakói nem igazán örültek ennek, de jó pár olyan egzotikus fajta élt a megyényi kiterjedésű, zöld területen, amelyek kifejezetten élvezték, hogy delente lángolt a nap az égen. Kevin meg tudta érteni őket. Ha az ideje engedte, szívesen kiült a padra sütkezni.

Daniel letette a lapos képernyőt, nagyot nyújtózkodott, ásított és felkelt az asztal mellől. Odalépett ő is az ablakhoz. Fiatalabb társa cseppet sem lepődött meg azon, amikor a férfi azonnal az Orion csillagkép irányába fordult.

Egy darabig mindketten némán bámulták a csillagos eget. A magasban számos világító pont mozgott. Az elmúlt hetek során igencsak megerősítették a Föld védelmét. A Hold hajógyárai-
ban tucatjával készültek az új bolygóközi és csillaghajók. A sajtó naponta beszámolt arról, hogy milyen jól áll a nagy expedíció elő-
készítése. Nemsokára egy ötszáz hajóból álló flotta indul majd, hogy felderítse, és ha lehet, előkészítse a gyarmatosításra a Jupi-
ter és a Szaturnusz holdjait. Tíz éve Kevin még az izgalomtól re-
megve hallgatta volna az ilyen híreket, mostanában azonban már
hidegen hagyta az újabb és újabb felfedezésekről szóló beszámol-
ók. A fiatalembert mindenekfölött a földi férgek és maga a szü-
lőbolygójuk érdekelte.

– Gondolod, hogy nem hittek Vilivinek? Hogy nem is gon-
dolnak a hazatérésre, mert azt hiszik, hogy itt még mindig ül-
döznék őket?

– Az utolsó emlékeik rendkívül csúnyák. Lent az óvóhelyen
szörnyű dolgokról számoltak be. Nem igazán akadt közöttük
olyan, akinek ne ölték volna meg egy vagy több hozzátartozóját.
Nem csoda, ha bizalmatlanok.

– Akkor olyan valakinek kell elmenni hozzájuk, akiben felté-
tel nélkül megbízhatnak.

– Én is rád gondoltam, Daniel. Ha végre útra kelhetünk, ak-
kor neked kell elmenned a Szküllára.

Az idősebb férfi csak legyintett.

– Ugyan már! Nem vagyok én alkalmas az ilyesmire. Inkább. . .
Inkább *neked* kellene menned.

A fiatalember a fejét rázta.

– Pedig ez a helyzet – bizonygatta Daniel. – Te vagy mindany-
nyiunk közül a legerősebb. Különleges képességeid vannak. Meg
tudnád védeni őket útközben. . . Meg hát nemes is vagy.

– Ne kezd már te is!

– Ez az igazság. Nem kellene a homokba dugni a fejedet. Én
például örülnék annak, ha olyan erős és hatalmas volnék, mint te.

– Azt mondd?

– Azt hiszed, nem látom, hogy menekülsz önmagad elől? Ha csak teheted, nem használod a nemesi képességeidet. Mikor alakultál át utoljára kobrává?

Kevin elpirult.

– Hát... eléggé régen.

– Fogadd el magad olyannak, amilyen vagy! Nem fogunk azért kevésbé szeretni, mert más vagy, mint mi.

– Néha úgy érzem, hogy minden kezdődik előlről! Annak idején kiderült rólam, hogy nem vagyok ember. Mindenki ellenem fordult, mert más voltam, mint a többiek! – tört ki a fiatalember. – Aztán megtaláltam azokat, akik befogadtak. Akik olyanok voltak, mint én. Ti vagytok a legjobb barátaim. Erre kiderült, hogy ebből sem igaz semmi. Néha annyira magányosnak érzem magam.

– Angela tud róla? – biccentett Daniel a szemközti épület felé. Kevinék hálószobájában még mindig égett a lámpa. Angela alighanem vagy olvasott, vagy a cigánykártyáját kevergette. Nehéz volt elhinni róla, hogy a nagyon is modern gondolkodású, fiatal nő léteire hisz az ilyen babonákban.

– *Kevin, az ember* nem is magányos. Boldog vagyok Angelával. Azt hiszem... Szeretem is. Viszont a *Kobra, a féreg nemes* teljesen egyedül maradt. Látom a szemeteket, amikor használom valamelyik különleges erőmet. Van, aki félelemmel, van, aki imádat-tal néz rám.

– Kevin, az vagy, ami! Ne legyenek kétségeid. Ha már a birodalom nemese vagy, akkor igyekezz a lehető legtöbbet kihozni magadból. Mutasd meg, hogy milyen erős vagy! Menjél el a Szküllára, és hozd haza épségben a gyerekeket és a nőket!

– Daniel, értsd meg már végre! Szívesen mennék, de...

– Igen?

– Erről még nem beszéltem senkinek sem. Nekem itt, a Földön van egy feladatom.

– Milyen feladat?

– Nem tudom pontosan, mi az, de a lehető leghamarabb kiderítem. Ezért nem mehetek el erről a bolygóról. Nem menthetem meg a nőket. Pedig igazad van. Belátom én is, hogy tényleg én vagyok a legerősebb.

– Ha rájössz, hogy mi ez a nagy feladat, akkor utána elmész a Szküllára?

– Azt hiszem, utána már elmehetnék.

– Akkor én mindent megteszek azért, hogy minél hamarabb megtudd.

Ma este egyedül Angela használta az állatkerti edzőtermet. *Még szerencse!* – gondolta.

Cseppet sem szerette volna, ha bárki is meglátja, hogy a gyűlölettől eltorzult arccal, teljes erőbedobással püföli és rugdalja a súlyos bokszszsákot. Az állatkert sportrészlegét ugyanolyan nagyvonalúan alakították ki, mint az egész új létesítményt. Akadtak itt atlétikai és futópályák, lehetett focizni, kosarazni, röplabdázni, de azokra az alkalmazottakra sem várt csalódás, akik a szabadidejükben a krikettért vagy a baseballért lelkesedtek. Talán csak egy alapos megfigyelőnek tűnhetett volna fel, milyen nagy alapterületen lehetett a küzdősportokat gyakorolni. Daniel ragaszkodott ahhoz, hogy minden féreg és a titkaikat ismerő valamennyi ember képes legyen megvédeni önmagát. A veterán férgeknek ezt nem is kellett kétszer mondani. Ők minden alkalmat megragadtak arra, hogy az erejükkel és az ügyességükkel kérkedjenek a társaik, meg persze az állatkertben dolgozó csinos emberlányok előtt. Harciasságuk miatt néha összezördültek azokkal a testvéreikkel, akik rejtőzködve, az illegalitásban vészelték át a rettenetes éveket. Ezek a bujkálók sokkal jobban kötődtek a régi énjükhöz, így komoly erőfeszítést igényelt megértetni velük, hogy miért kell minden rixinek készen állnia a harcra.

Jó páran közülük ráadásul kifejezetten utálták Angelát. Még Arizona és Daniel is rosszul érezte magát a társaságában, a fekete fickó pedig egyszer a lány füle hallatára kérdezte meg Kevintől, hogy jól meggondolta-e ezt a kapcsolatot. Angela sosem titkolta el, hogy az ENSZ rendvédelmének, majd a világállam rendőrségének dolgozott, méghozzá nem is akármilyen beosztásban. Ő volt a Halál Angyala, aki megkereste és megsemmisítette a legveszélyesebb illegális földönkívülieket.

Nem ismert kíméletet. Sokáig egyetlen zsákmányának sem kegyelmezett meg. Csak aztán a sors úgy akarta, hogy újra és újra találkozzon Kevinnel. A fiú kedvéért hajlandó volt visszafognia magát. Elviselte a sok földönkívüli közelségét, hiszen attól tartott, a kedvese nem tűrné meg maga mellett, ha úgy viselkedne, mint régen.

A következő rúgás olyan erővel zúdult a bokszzsákra, hogy felül a lánc majdnem kiszakadt a foglalatából. Angela hangosan vicsorgott. Meg kellett szabadulnia a belsejét robbanásig feszítő indulattól és gyűlölettől. Nem hordozhatja örökké magában ezt a sötétséget.

A bejárat felől diszkrét krakogást hallott. Villámgyorsan megpördült.

– Na, sejtettem, hogy itt talállak – szólalt meg a lazán az ajtónak támaszkodó, alacsony alak. Vilivi egy pénzérmét pörgetett vaskos ujjai között. – Olyan ez nálad, mint más nőnél a menstruáció. Havonta egyszer elkap, és olyankor fröcsög a vér.

– Ez most nagyon ízléstelen volt! – csattant fel a lány, de azért leráncigálta a kezéről a zsákolókesztyűt, és elindult a fekete álcázóruhát viselő földönkívüli felé. – Vadászni készülsz?

– Iiiigen – válaszolta elnyúló hangon Vilivi. A magasba, a feje fölé pöckölte az érmét. Másik ormóttan lapátkezét a háta mögé dugta. A pénzérme nagyot csattanva a tenyerébe hullott. A jobb kézhátára csapta és Angelára vigyorgott. – Fej vagy írás?

– Fej.

– Nagyszerű, nyertél. Akkor ma eljöhetsz velem. Ma is.
– De Kevin nem tudhat róla.
– Mégis kinek nézel te engem? Hogyan nézhetnék tiszteletre méltó őseim szemébe, ha elárulnám egy bajba került hölgy titkait? Kevin meg amúgy is féltékeny lenne, ha megtudná, hogy éjszakánként velem csatangolsz a sikátorokban, ahelyett hogy guvadó boci-szemekkel az ő férfias arcvonásaiban gyönyörködnél.

Angela maga elé képzelte a jelenetet, és önkéntelenül is elmosolyodott.

– Menjünk vadászni!

Egy órával később már egy sötét sikátorban lapultak az elképesztő ütemben terjeszkedő nagyvárost gyűrűbe fogó illegális nyomornegyedek egyikében.

A földkerekség távoli pontjairól milliók keltek útra, hogy az Aranykor új fellegrévaiban próbáljanak szerencsét.

Elméletileg minden földlakónak joga volt letelepedési engedélyt kérni a bolygó bármelyik pontján. A hatóságoknak nem igazán sikerült megbirkózni az elképesztő embertömegek mozgásával, éppen ezért egy régi, jól bevált módszerüket alkalmazták. A homokba dugták a fejüket, és úgy tettek, mintha a probléma nem is létezett volna. Azok a bevándorlók, akik Afrikából vagy Délkelet-Ázsiából eljutottak idáig, talpraesett, rámenős emberek voltak. Türelmesen vagy türelmetlenül, de valahogy kibírták, amíg elkészült végre az új igazolványuk, azonosító chipet ültettek a nyakukba, és lakást kaptak egy sötét toronyban. Az illegális negyedekben csak egészen ritkán került sor nagyobb megmozdulásokra és zavargásokra.

Csak sajnos akadtak olyan tényezők is, amire sem a világállam fekete egyenruhás rendőrei, sem az egyszerű nyomor helyett a cifra nyomorúságot választó *illegales* nem számoltak.

Az éjszaka sötétjében könnyörtelen lények járták a külvárosok keskeny, kacsakaringós, labirintusra emlékeztető utcáit. Ragadozók és élősködők. Olyanok, akik mindig is a gyengéket,

a kiszolgáltatottakat és a védteleneket keresték. A bádogból, műanyagból és vályogból összetákolt viskók lakóinak is volt már kom-gyűrűjük. Ők is ötven-hatvan tévécsatorna közül válogathattak. Nekik azonban nem kellett a Bátor Védelmezők sorozatot nézni ahhoz, hogy tudják, milyen szörnyűségek leskelődnek a bűzlő félhomályban.

Megfordult a szél. A nyomornegyed lakói elsősorban szeméttel és hulladékkal fűtöttek, a sűrű füst és a szmog zsíros kupolaként borult az alacsony, többnyire sötétbe burkolózó épületek fölé. Amikor a széljárás lenyomta a füstöt, a sárban és a mocsokban csupán elkendőzött arccal lehetett járni.

Angelák egymással szemben, a romos utca két oldalán, a tetőn hasaltak. Tudták, a fenevad hamarosan színre lép.

Tényleg nem kellett túl sokat várniuk. A közeledő, szerencsétlen öregasszony hangos, ugató köhögése elárulta, hogy súlyos beteg lehet.

A legtöbb ragadozó pontosan az ilyen gyenge, védekezésre képtelen zsákmányt várja.

A kiéhezett *lárva* készen állt a támadásra.

A szörnyfajzat két fakó szeme megvillant a sötétben, ahogy óvatosan kilesett egy betört üvegű pinceablakon. Hosszú, vékony csápjai félig mereven lebegtek az arca körül. Mohó tekintettel fordult a közeledő köhögés irányába. Inas ujjai vadul szorították az ablakpárkány betonját.

Angela undorodott a lárváktól. Ezek a förtelmes, nagyjából ember alakú földönkívüliek sápadt bőrüikkel, szürkén ragyogó szemükkel a rémmesék hulladémonaira emlékeztették. A lárva nem ette meg az áldozata húsát. Élve kapta el a szerencsétlent. A bűnügyi filmekben olyan hipnotikus ereje volt, mint holmi vámpírnak. Azt persze senki sem tudhatta, hogy a valóságban is így van-e. Amikor elkapott valakit, akkor sok ezer, hajszálnál is vékonyabb csápjával rácsatlakozott az idegrendszerére, és rövid idő alatt kiszívta belőle az utolsó csepp életenergiát is. Az áldo-

zatokat a kórházakban életben lehetett volna tartani, az egészség-biztosító azonban jó ideje nem engedélyezte ezt, hiszen az életben tartó gépek alkalmazása és a szakképzett személyzet egy vagyona került, az áldozatok közül pedig még egyetlenegy sem tért magához.

Angela csupán egy olyan emberről tudott, aki magához tért a végzetes kómából. Azt a lányt, Kittyt, egy gyilkos áruló hűgát éppen Kevin mentette meg. A Kobra különleges erejét használta. Angela megrázta a fejét. Nem akart erre gondolni. Kevin és a Kobra is csak az övé!

A vénasszony még csak nem is sejtette, hogy milyen veszély leselkedik rá. Az egyik kezében bűzlő halfejekkel teli vödört tartott, a másikkal hosszú, narancssárga kendője szelét szorította az arcára. Nikotintól megsárgult ujjai jelezték, hogy a köhögését nem csak a szmog és a kavargó, csípős füst a felelős. Elhaladt a pinceablak előtt, de nem vette észre a szörnyeteget.

Még két lépést sikerült megtennie, amikor a háta mögött hörögő zaj támadt. Elejtette a vödört, a halfejek a sárba borultak. Megfordult, és megpillantotta a fölé tornyosuló alakot.

A lárva magasra emelte mind a két kezét. A testét csupán rongyok borították. Összeszorított szájjal sziszegett. Nem volt szüksége fogakra ahhoz, hogy belemarjon áldozatába: a fejét és a nyakát borító ezernyi, hajszálvékony csápja a vénasszony nyaka felé meredt.

Az idős nő azonban túlélte a támadást. A magasban, az egyik háztetőn kék fény villant. A támadó szörnyetegnek semmivé foszlott a feje és az egyik karja. A szerencsés áldozat felivöltött, megfordult és elrohant. Mire a lárva holtteste belezuhant a sárba, a halfejek közé, az idős nőt már el is nyelte a sötétség.

Egy súlyos dobbanás és egy halk csattanás hallatszott, és most már két fekete ruhás alak állt a fal tövében. Veszekedtek.

– Mért nem szóltál, hogy löni fogsz? – méltatlankodott Angela. – Azt hittem, ez az enyém lesz!

– Jaj, kislány, ne legyél már ennyire mohó! – vágott vissza Vili-vi, miközben a sugárvetője kijelzőjét figyelte. Angela nem szeretete az efféle csillagpisztolyokat. Az erejük nagy volt ugyan, még egy harckocsit is keresztül lehetett volna égetni velük, de tüzelés után húsz-harminc másodpercig is várni kellett, hogy újra löni lehessen. Persze azért ő sem jött fegyvertelenül. Amióta otthagya a rendőrséget, már szerzett magának két kimaratott azonosítójú, igencsak jó minőségű pisztolyt, ráadásul a kardját nem hagyta a rendőrség piramisában.

– A következő az enyém – jelentette ki határozottan.

– Már ha találunk még egyet a környéken, amit nem hiszek. A lárvák magányos ragadozók. Nem bírják egymás társaságát.

– Tényleg? – csodálkozott a lány. – De annak idején a rendőrségnél...

A sarok felől harsány kiabálás hallatszott. Bizonyára az öregasszony riasztotta a környéket uraló banda sejkjét. Jó páran közeledhettek.

– Tűnjünk el innen – vágott a szavába a törpe. – Majd később megbeszéljük! Jut még neked is ezekből!

Másnap, New Yorkban

Nikolae imádta az új munkáját.

Mielőtt az idegenek megjelentek volna a Földön, a nagydarab, kopaszodó férfi a román titkosszolgálatnak, a Securitátenak dolgozott. Az átmenet első éveiben támadtak ugyan kisebb nehézségei, de a jó szakember mindig megtalálja a számítását. Egy rövid közjáték után Nikolae is a Stormwasser cég vörös sisakjára cserélhette az ENSZ-erők kék sapkáját.

Kifejezetten jól érezte magát új, fekete egyenruhájában.

Pont, mint régen.

Arról viszont soha nem is álmodott volna, hogy egyszer majd itt, Amerikában dolgozhat.

Egy pillanatra megtorpant, erősen megszorította a fogoly karját, és körülnézett. Igen, ez bizony a híres Empire State Building volt! Erről a toronyról még Nikolae is hallott, pedig ő aztán nem erőltette meg magát az elemi iskolában.

Rajparancsnoka, a nagydarab, könyörtelen arcú afrikai morgott valamit, mire mozgásba lendültek. Hatan kísérték a foglyot a lifthez. A bent nyüzsgő rengeteg turista sietve félrehúzódott a fekete egyenruhások elől. Bár csupán kettőjüknél volt géppisztoly, a kis csapat még így is eléggé félelmetesnek látszott. Néhány japán elszántan megpróbálta lefényképezni az érkezőket, de Nikolae dühös arcát látva gyorsan elrakták az okostelefonjukat.

A fogoly közben semmilyen ellenállást sem tanúsított. Valójában alig állt a lábán. Valószínűleg bedrogozhatták, mielőtt felküldték volna a toronyba.

A lift olyan gyorsan emelkedett a magasba, hogy Nikolae majdnem elhányta magát. Megkönnyebbült, amikor kiléphetek, és egy rövid folyosón meg egy vaslépcsőn keresztül kijutottak a tetőre. Fent két fekete egyenruhás, vörös sisakos tiszt várt rájuk. Mutatták, hogy ott a vasszék, arra kell bilincselni a foglyot. Az alacsonyabbik egy tekerics szigetelőszalagot dobott oda Nikolae-nak, aki annak idején a titkosszolgálatnál pontosan megtanulta, hogy mit kell ilyenkor tenni. A szigetelőszalag gondosan rögzítette a fogoly két lábát, nehogy az a kínzás közben lezuhanjon a székről. Kicsit furcsának tűnt ugyan, hogy itt, egy amerikai felhőkarcoló legtetőjén fognak vallyatni valakit, de Nikolae nem azért kapta a fizetését, hogy ilyesmin töprengjen.

Lukjanyivko, a magasabbik tiszt erős, kipárnázott bőrszíjjal rögzítette a fogoly fejét a vasszékből kiálló fémrúdhoz. A szerencsétlent még egy földrengés sem tudta volna kimozdítani a helyéről.

– Na, menjünk innen arrébb, ott várakozzunk! – kiáltotta Dozor, az alacsonyabb tört angolossággal. A rohamosztagosok félrehúzódtak, és figyelni kezdtek. Egy darabig nem történt semmi, aztán a fogoly hirtelen megfeszült. Felkiáltott, és tágra nyílt a szeme. Nikolae biztosra vette, hogy a szerencsétlenek égnek állt volna a haj a fején, ha nem nyírták volna durván egészen rövidre. Egy fél perccel később már az orrából, majd a füléből is vér szivárgott.

A fogoly csak annyit tudott, hogy iszonyatosan fáj a feje. Mintha csak szikrák táncoltak volna a szeme előtt. Az elméjét betöltő zúgásból azonban lassacskán két hang bontakozott ki. A beszélők egyetlen szavát sem értette, abban azonban teljesen bizonyos volt, hogy nem emberi lények használják szócsőnek az elméjét.

– Üdvözöllek, aszura. Megtiszteltetés számomra, hogy ennyi idő után ismét veled köthetek üzletet.

– Köszöntelek én is, Abbadu. Kérlek, add át tiszteletteljes üdvözetemet a nagy brahminnak. Biztosra veszem, hogy megállapodásunk ismét kölcsönös előnnyel fog járni.

– Ebben magam sem kételkedem, nagyúr. Kifejezhetem abbeli reményemet, hogy dicsőséges anyád, ez a csodálatos és hatalmas asszony egészségesen és megfiatalodva ébredt fel a hoszszú álomból?

– Természetesen. Szíved joga, hogy reménykedj.

Jelentősegteljes csend támadt, majd az aszura folytatta:

– Feltételezem, hogy ti is nagyobb gondok nélkül vészeltétek át az elmúlt korszakot, és nem okozott nehézséget beilleszkedni az új világrendbe.

– Abba az új világrendbe, amit szokás szerint ti hoztatok létre a magatok finom, elegáns és felettébb hatékony módszereivel. Mindig is lenyűgözött, ahogy újra és újra kivetitek a hálótokat erre a világra. Míg mások hódító seregekkel vagy acélbilincsekkel próbálkoznának, addig Trim N'him gyermekei látszólag se-

lyembe és bársonyba burkolják az áldozatukat. A szerencsétlen meg persze túl későn kap észbe. Amikor már elszorítja a torkát a selyemzsinór.

– Ezek szerint a gazdád még mindig neheztel ránk?

– Emlékeim szerint nem egészen abban állapodtunk meg, ami a Ráma Birodalom bukása után történt.

– Elolvastátok az apróbetűs részeket is?

– Igen, aszura, pontosan ezt tettük. És abból ismét kiderült, hogy nektek volt igazatok. Al Thalisz urai, dicsőséges szövetségeseink nevetségesen alacsony áron elkótyavetyélték az egész bolygót. Ami most jogosan titeket illet meg. Micsoda szerencse, hogy annyira belátóak vagytok.

– Mennyire?

– Annyira, hogy nem kívántok eltávolítani minket róla. Elvise-
litek a jelenlétünket.

A fogoly elméjében mintha valaki halkán, elégedetten felkaca-
gott volna.

– Felesleges tízezer évvel ezelőtti dolgokon rágódnunk. Végül is megkaptátok azt, amit akartatok. Megsemmisült ősi ellensé-
getek, a dévák birodalma.

– Ez igaz. Csakhogy közben megemelkedett a tengerek szintje. Az óceán nemcsak Al Thaliszt nyelte el, de a mi birtokaink leg-
nagyobb részét is. Már annak is örülhettünk, hogy Lanka és a szi-
getvilág megmaradt. Szóba sem jöhetett, hogy egészen a Himalá-
jáig visszafoglaljuk az őseink birtokait. Na de igazad van, nagyúr.
Nem erről akarunk beszélni. Meddig bírja még ez az *edény*?

– Nem kell kapkodni, még legalább tíz percig életben fog ma-
radni.

– Olyan sokáig? Régebben csupán öt percig bírták, mielőtt
kimúltak volna.

– A mai korszak emberei jobban hozzá vannak szokva ahhoz,
hogy minden irányból információk özöne zúduljon az elméjük-
re. Persze így is meg fog halni.

– Legalább biztosak lehetünk abban, hogy a titok titok marad. Várom az ajánlatodat.

– Ti a Földet akarjátok. Ugyanúgy, mint annak idején. Tőlem megkaphatjátok, mégpedig egészen kedvező áron.

– Jogodban áll eladni nekünk a bolygót?

– Nem tudom mire vélni ezt a kérdést. Miért lennék itt, ha más volna a helyzet?

– Azt én nem tudhatom, és nem is kívánok találgatni. Szóval mi az ajánlat?

– Nektek a bolygóra van szükségetek. De nem a mai formájában.

– Így igaz. Semmi szükségünk sincsen a mostanában rajta burjánzó, förtelmes korcsokra, meg az undorító növényvilágra. Ezek elpusztítása azonban túlságosan nagy erőfeszítéssel járna, úgy-hogy még létezhetnek egy darabig.

– És ahhoz mit szólnál, hogy mi rájöttünk valami fontosra? Arra, hogyan lehetne olcsón és hatékonyan, egyszerű és elegáns módszerrel elpusztítani a földi életet.

– Úgy, hogy maga a bolygó és a tengerek megmaradnának?

– Pontosan. Nincs szükség csillaghajók armadájára ahhoz, hogy a Föld felszínéről eltűnjenek a mostani életformák.

– Olyasmire gondolsz, mint amit annak idején az óriási őshüllőkkel is tettetek?

– A módszer most teljesen más volna. Sokkal elegánsabb, sokkal finomabb. Ráadásul még csak be sem kellene mocskolni a kezünket. A piszkos munkát maguk a földlakók végeznék el.

– Nem úgy, mint a dinoszauruszok. Hogy azok milyen elszántan ellenálltak! Na de mire gondolsz?

– A földi élet alapja az oxigén. Ázsiában, a végtelen szibériai tundra talajában azonban megkötve rengeteg metán rejtőzik. Ha ez az iszonyatos gázmennyiség felszabadulna, az visszavonhatatlanul megváltoztatná a bolygó légkörét. A jelenlegi fajok kilencvenkilenc százaléka azonnal elpusztulna.

- Pontosan úgy, ahogy annak idején.
- Így igaz.
- Akkor pedig a szépen megtisztított ingatlant máris ki lehetne adni az új bérlőknek.
- Azoknak, akiknek itt, e földön ti képviselitek az érdekeit. Hosszú, komor csend támadt.
- Elfogadható az ajánlatom?
- Elfogadhatónak tűnik. Na de mit kérsz cserébe?
- Csupán egy semmiséget.
- Olyan *semmiséget*, mint legutóbb? Hogy pusztítsunk el egy holdat?
- Igen.
- De hiszen a Földnek már csak egyetlen holdja maradt!
- Még ma is képesek lennétek rá, nem?
- Most a másik fél nevetett fel gonoszul.
- De még mennyire!
- Akkor megállapodtunk.
- A Föld rendjének helyreállításáért a Hold elpusztítását kéred?
- Talán igen, talán nem. Egyetlen szívesség az uralom ára.
- Legyen. Állítsd vissza a Föld ősi rendjét, Vritra, és akkor visszatérhetnek a Vénusz száműzöttjei.
- Mit ígértek nektek az úrnők? – kíváncsiskodott az aszura. – Miért szolgáljátok őket ilyen nagy hűséggel világkorszakok óta?
- A kérdésedben már benne van a válasz. Csupán egyetlen dolog van, amit sem erővel, sem ravaszsággal nem szerezhettünk meg.
- Azt, amire minden másnál jobban vágytak.
- Ahogyan ti is, pedig mindennél jobban tagadjátok.
- A halhatatlanságra?
- A halhatatlanságra. Ami immár kézzel fogható közelségbe került. Csupán végre kell hajtanunk azt, amiben megállapodtunk.
- Biztos lehetsz a sikerben.

- Közösek az ellenségeink, aszura.
- Ahogy a múltban is azok voltak, *raksasza*.

Nikolae már rég nem figyelt a fogolyra. Megállt a toronyház tetejének peremén, és a környező felhőkarcolókat bámulta. Ahogy tekintete végigsiklott a csillogó tornyokon, egy pillanatra jeges borzongás fogta el, de aztán a rossz érzése máris semmivé foszlott. A felhők mögül előbukkant a nap. A rohamosztagos a fény fele fordította az arcát.

– Ennek annyi. Úgy tűnik, meghalt – hallotta meg az alacsonyabbik tiszt hangját. A többiek már körülvették a holttestet. Leszedték a székről, és ketten felkapták, majd belerakták az oda-készített hullazsákba.

– És most hogyan tovább? – kérdezte Nikolae. Kellemetlen előérzete ismét feltámadt.

– Most várunk kell – felelte önelégült képpel Lukjanyivko, és elővett egy cigarettát. Az egyik fekete egyenruhás férfi sietve tüzet adott neki.

– Mire kell várunk? – kérdezte gyanakodva Nikolae. Most már erősen aggasztotta valami, és csak egy pillanat kellett hozzá, hogy rájöjjön az ingerültsége okára.

A fekete hullazsák mellett még egy nagy halom hasonló hevert. A rohamosztagos hirtelen meg mert volna esküdni arra, hogy pontosan annyi, ahányan most itt álltak a halott fogoly körül.

– Rám – szólalt meg háta mögött egy nyugodt, magabiztos és kissé öntelt női hang. Nikolae oldalra vetette magát, és megpróbált fegyvert rántani. Elkészt vele. A felvillanó torkolattüzet még látta, de a lövések dörgését már nem hallotta. Mire a véres betonra zuhant, már nem élt.

Az alacsony, karcsú alak átsétált a hullák között. Az egyik vergődő test mellett megállt, és szemrebbenés nélkül tarkón lőtte. A város olyan hangosan zúgott, hogy a lárma elnyelte a fegyver zaját.

Myat Paya Lat elmosolyodott, és dudorászva elkezdte belegyömöszölni a hullazsákokba a lemészárolt rohamosztagosok még meleg holttestét.

Tényleg nagyszerű dolog volt a Föld új urait szolgálni.

Szigetvilág az Egyenlítő környékén

Pokoli forróság és szakadó eső.

Végtelen dzsungel és cápától hemzsegő tenger.

A környező törzsek tengerjárói még százharminc évvel a nagy katasztrófa után is igyekeztek elkerülni ezt a szigetet. Mostanra már visszatért a buja trópusi esőerdő. A vulkáni hamuval borított talaj egyébként is remek termőföldnek bizonyult.

A hatalmas krátert gyalog lehetetlen vállalkozás lett volna megközelíteni. A kitörés majd a földrengések gyilkos szakadékokkal szabdalták fel a hegyoldalt. Persze erre fele amúgy is csak a legritkább esetben jártak emberek.

Krakatau gyilkos vulkánja némán, fenyegetően őrizte titkait.

Otthon, a kávéházban szokás szerint teltház volt. A nyugdíjasok mostanában mintha ritkábban jöttek volna, de Gino, az olasz tulajdonos azért továbbra sem panaszkodhatott. A fekete tornyokban lakó, öntelt fiataloknak továbbra sem okozott gondot kifizetni méregdrága kávékülönlegességeket. Az olasz férfi ennek ellenére jobban kedvelte az idősebb vendégeit. Azt már megtanulta, hogy nem kell komolyan venni a közép-európaiak panaszkodását, mert az itteniek imádtak nyavalyogni. Ugyanakkor viszont Gino felfigyelt arra, hogy az öregeknek mostanában mintha kevesebb lett volna a pénzüik. Egyedül Emma néni nem panaszkodott arról, hogy csökkent a nyugdíja.

Igaz neki nem a helyi Jóléti Központ folyósította a pénzét, hanem Angliából utalták át.

Most, délelőtt elsősorban ősz hajú vendégek ücsörögtek a kis kerek asztalok körül. Fent, a tévében reklámok mentek, ezért levettek a hangot. Az öregek szeszélyesek voltak. Néha mindenki a képernyőt bámulta, máskor meg hangosan ócsárolták azokat a társaikat, akik fel akarták hangosítani a televíziót.

– Na és kedveseim, mit szóltok a piramisok felújításához?

– Egyetértek vele.

– Szerintem jó dolog.

– Nem tudom, helyénvaló-e ilyesmire költeni a pénzünket.

– Már mi az, hogy a pénzünket?

– Talán nem a mi adónkból építik azokat a piramisokat?

– Mi az, hogy a mi adónkból? Tíz éve nyugdíjasok vagyunk. Egyikünk sem adózik egy neurót sem!

– És egyébként is csillagpénzből fedezik a restaurálást.

– Már megint mindenki csak a pénzről beszél. Nem ez a lényeg – jelentette ki határozottan az elhízott, nyugdíjas nyomozó. – Legyünk büszkéek arra, hogy a földi emberiség is a világűr kultúrnemzetei közé tartozik!

– Nem kellene elsietnünk a dolgunkat. Senki nem tudja pontosan, hogy milyen is volt az ősi időkben a piramisok szerkezete és a burkolata.

Senki sem csodálkozott azon, hogy az egykori történelemtanár már megint kötözködött. Tudták róla, hogy még a kákán is csomót szokott keresni.

– Már hogyan lehetne tudni! Benne volt a tévében.

– Azok csak látványtervek voltak, drágám. Számítógépes animáció.

– Nekem élethűnek tűnt az egész. A pálmafákkal meg azokkal a keselyűkkel.

– És nem fogott gyanút, amikor Zafira, az úrtündér vezette végig a látogatókat a földalatti folyosókon?

– Már miért kellett volna gyanút fognom? Zafira rendkívül művelt ifjú hölgy. Csak kicsit több ruhát is vehetne magára.

– Ne beszéljenek már ostobaságokat! – méltatlankodott a történelemtanár. – Zafira nem is létezik. Csak egy jól megrajzolt rajzfilmfigura.

– De még milyen jól megrajzolt! – bólogatott az idős hentesmester, akiről mindenkinek az volt a véleménye, hogy egy vén kujon.

– Ostobaság volna csiszolt márványt használni – folytatta kioktató hangon a tanár. – Az egyiptomiak sem márványt használtak, hanem fehér mészkövet. Azt csiszolták fel csodaszépre.

– Persze, mészkövet!

– Jó, hogy nem már vályogból akar piramist építeni!

– Tanár úr, lássa be, hogy a huszonegyedik század piramisai sokkal szebbek lesznek, mint a régiek.

– Na és azt hallották, hogy a márványburkolat előteremtésére részvényeket bocsátottak ki?

A kérdést meglepett csend követte. A hentesmester büszkén kihúzta magát és folytatta.

– Aki befizet ezer neurót egy kötömbért, az biztos lehet abban, hogy a nevét belevésik a sziklába.

– Belevésik? Az meg mégis mire jó?

– Azért, mert így mi is az örökkévalóság részeseivé válunk.

– Micsoda ostobaság!

– Nekem aztán nincsen ezer neuróm arra, hogy a nevem ott legyen a fáraók koporsójában!

A szellemes megjegyzést hangos kacarászással jutalmazták. Emma néni kényszeredetten a többiekkel nevetett. Senkinek sem akarta elárulni, hogy az ő retiküljében is ott lapult egy ilyen méregdrága piramisjegy. Az idős hölgy ugyanis a maga egyszerű módján ugyanúgy vágyott az örökkévalóságra, mint Egyiptom régi fáraói.

A Professor egyedül maradt a dolgozószobájában. Megkönnyebbülten fellelegzett, mert utálta, hogy *omnifex maximusként* – az Értelem Kultuszának elsőszámú ideológusaként – napi huszonnégy órán keresztül segítők és asszisztensek hada vette körül. Mostanában egyre inkább semmirekellő léhűtők forga-
tagának tartotta őket.

Persze nekik is megvolt a maguk előnye. Sokkal könnyebben lehetett úgy tudományos értekezéseket írni, hogy egy tucatnyi segítő leste minden óhaját. Ha szüksége volt egy könyvre vagy egy dokumentumra, máris hárman ugrottak, hogy előkerítsék. Ráadásul újabban már az eredeti agyagtáblákkal, papirusztekercsekkel és ősi kéziratokkal dolgozhatott, hiszen a világ nagy könyvtárai és múzeumai egymással versengve próbálták teljesíteni az óhajait.

Az idős férfi hátradólt kényelmes karosszékében. A dolgozószobája egyik falát szó szerint elborították a különféle egyetemek díszdoktori oklevelei, ám ő keserűen elfintorodott a láttukra. Gyermekkorában a román vagy az ugandai diktátor gyűjtötte így a diplomákat. Nem mintha ő egyetlenegyét is kért volna! Ugyanakkor viszont nem is utasította vissza, ha felajánlottak valami ilyesmit. Minden egyes díszes pecsétekkel és cirkalmas aláírásokkal ellátott iromány gyógyírt jelentett régi sebhelyeire. Bizony, jól emlékezett még arra, milyen is volt, amikor a kapuk sorra bezárultak előtte! Amikor az orrára csapták az ajtókat!

Ma már senki nem nevette ki. Az egyik asszisztense bizalmasan még azt is elárulta, hogy a világhálón négyszázötven személy állítja magáról azt, hogy a Professor középiskolai osztálytársa volt. Ebben a képmutató disznóságban mégis az tűnt a legfigyelemreméltóbbnak, hogy a lelkesedők között ott voltak a *valódi* osztálytársai is. Azok, akik hatvan éven át *egyetlen* osztálytalálkozóra sem hívták meg.

A falon ott lógtak a XX. század legnagyobb gondolkodóinak arcképei is, akiknek a látványa viszont halvány mosolyt csalt az arcára. Erich von Däniken, Zecharia Sitchin, Várkonyi Nándor, D. S. Windthorn! Mennyit tanult ezektől a kigúnnyolt zseniktől!

Végül a számítógép felé fordult. Mostanra már elsajátította az ilyen pokoli masinák használatát is. Megkérték rá, és igazán tartozott ennyivel a rajongóinak. Ráadásul az is kiderült, hogy számítógéppel sokkal hatékonyabban lehet dolgozni, mint a régi Erika írógépével.

Most éppen a legújabb könyvét készült befejezni, csak hogy olyan nehézségbe ütközött, melynek leküzdésében a legkorszerűbb technológia sem segített. Két olyan vonalat követett sokáig, amelyek végül egyetlen pontban futottak össze. A gondot csupán az jelentette, hogy ezek a hagyományok egymással tökéletesen összeegyeztethetetlenek voltak.

Mind a kettő középpontjában az *ophiomorphos*, a kígyó alakja állt.

Az ősi legendák és eposzok szövegének gondos elemzése után a Professor biztosra vette, hogy valamikor régen kígyóra emlékeztető lények támogatták a korai civilizációkat. A fennmaradt töredékek arra utaltak, hogy egy magasan fejlett, földönkívüli faj tagjai látogattak el a Földre. Hála az Aranykor csodáinak, az idős tudós rendkívül sokat tudott a kozmosz titkairól. Tisztában volt azzal a kellemetlen ténnyel is, hogy ilyen faj egyszerűen nem létezik a világűrben.

Ráadásul fennmaradt egy másik, még ősbibb hagyomány is, a Professor pedig egyszerűen képtelen volt közös nevezőre hozni a kultúrát teremtő, pikkelyes látogatókat az egész világot körülölelő kígyóról kialakult elképzelésekkel. A legendás világkígyó olyan hatalmas volt, mintha valamilyen természeti erő szemléltetésére használták volna. Ellentétben a törvényt hozó, a vizet szabályzó, rendet teremtő földönkívüli látogatókkal, ez a

kígyó nem segítette a civilizációkat. Semmit nem tett az emberi fajért vagy a társadalmi fejlődésért. A természeti népek mégis ugyanúgy dicsőítették, mint az ősi aztékok, a vikingek vagy éppen az egyiptomiak és a kínaiak.

Mi okuk lehetett erre?

Platón, a híres görög filozófus szerint a világot körülölelő kígyó a világegyetem első teremtménye. Az ősi lénynek nem volt semmire sem szüksége. Nemcsak az alakja szabályos, kör alakú, ám olyan tökéletesre alkották meg, hogy képes lett volna fennmaradni és létezni az idők végezetéig. A legendák azonban arról is beszámoltak, hogy a kígyó időnként megújul. Egy világkorszak legvégén a régi elpusztul, vagy elmegy, és olyankor a Föld védtelenné válik. A rend csak akkor áll helyre, ha átveszi a helyét az utódja, olyasvalaki, aki képes az egész világ terhéért megtartani a vállán. Figyelembe véve kutatásai eredményét, a Professzor úgy gondolta, ez több kell, hogy legyen egyszerű legendánál. Az ókori népek bizonyára egy elfelejtett, ősi bölcsesség csökevényes maradványát őrizték meg.

Az idős férfi felállt, megigazította magán puha, sötétkék háziköntösét, és a panorámaablak elé lépett. Új otthonát, a francia királyok kastélyát gyönyörű, gondozott kert vette körül. A távolban persze itt is jól látszottak az Értelem korszakának csodálatos, éjfekete lakótornyai.

Igen. Ez az ősi kígyó valójában az egész Földet, valamennyi élőlényt védelmezte. A Professzort zavarta, hogy képtelen rájönni, mi lehetett a kétfajta kígyó pontos kapcsolata.

Végezetül ott volt a legizgalmasabb kérdés is. Némelyik nép legendáiban kígyó, míg másoknál félelmetes sárkány védelmezte a Tudás fáját. Azt a gyümölcsöt, amelyiket megkóstolva az ember olyan hatalmassá válhatott, mint a ködös múlt istenségei.

Vajon milyen kapcsolatban állhat egymással a kígyó és a sárkány?

Párezer kilométerrel délebbre alkonyodott a sivatag határán.

Semmit sem enyhült az előző hetek iszonyatos forrósága. A szél már megint a gyilkos pusztaság szíve felől fújt. A szállókések belekaptak a műholdas tévék parabolaantennáiba, és vadul rángatni kezdték a buszmegálló kopott tábláját is.

Senki sem járt az oázis szélén. Ilyenkor még a legvakmerőbb nomádok sem keltek útra. A tevék nyugtalanul fújtatva próbáltak menedéket keresni az alacsony épületek között. A férfiak a tévé előtt ülve hasist szívtak, és igyekeztek nem is törődni a kinti világgal, a nők pedig...

A nők a szilák árnyékában megbúvó romok között figyelték új tanítójukat.

A sivatag asszonya csak nemrégén érkezett, de hatalmában már nem kételkedett senki. Könyörtelenségével lenyűgözte a szegény családok leányait, ráadásul csodálatos dolgokról mesélt. Egy olyan korról, amikor nem volt különbség férfi és nő között... amikor az ember egy volt a természettel, a hatalmas Anyával. Maat istennő üzenetét adta át az égi anya leányainak.

A tanító hófehér ruhát viselt. Az arany hímzések ábrái beleívódtak a leányok elméjébe, éjszakánként megjelentek az álmaikban. Végre volt miért élniük, végre volt miben reménykedniük. A remény ajándékát a puha, vérvörös párnákon ülő alak hozta el a nővéreinek.

Maat leánya azonban komoly, félelmetes dolgokról is mesélt.

– Meggyengült a Földet átölelő abroncs. Beteg a nagy kígyó! Haldoklik az öreg *Mehen!* Ez is azt mutatja, hogy közeledik a vég. De nem baj! Nem ám! Sőt nagyon is jó! Egy csodálatos, tisztító katasztrófa elsöpri a sok szemetet és szennyeződést, a tűz kiégeti a gennyező sebhelyeket, az özönvíz pedig tisztára mossa a Föld arcát. A szenvedés korszakát az újjászületés aranykora követi.

– A tévében már most is az Aranykorról beszélnek – szólalt meg egy bátortalan hang.

– Hazudnak! – csattant fel a szónok. – Földanyánk újjászülése nem olyan aranykort hoz, mint amilyenről ezek az ostoba álarcosok papolnak. Megkeressük az új *ophiomorphost*! Utána a saját képünkre formáljuk a világot!

A görnyedt hátú, koravén lányok, a sokat szenvedett asszonyok ragyogó szemmel hallgatták az ígéretet. Már senki sem gondolt azokra, akik az első napok során szembefordultak Kasszandrával, és akiknek a csontjairól mostanra rég lemarta a húst a sivatag. Már a keselyűk sem köröztek az oázis mellé kihajított hullájuk felett.

– Halljátok a szavam, Maat leányai! Ebben a csodálatos, új korszakban félistenekhez lesz hasonló az ember! – ígérte a szónok. – Nem lesz különbség férfiak és nők között. Mindenki egyenlő lesz, s az új idő gyermekei nem ismerik az elnyomást és a rabszolgaságot. Tanácstalan arccal nézik az ősi világ feljegyzéseit, mert nem tudják majd, hogy mit jelent a bűn!

Odahaza, a külvárosi kocsmá különtermében tucatnyi rosszkedvű vendég ücsörögött.

– Ide jutottunk – méltatlankodott a nemzetközi környezetvédelmi mozgalom egyik ismert képviselője. – Bujkálnunk kell.

– Mégpedig a külvárosban. Az illegális bevándorlók nyomornegyedében – csatlakozott hozzá régi vitapartnere, egy kövér, szokított hajú aktivista.

Mostanában mind gyakoribbá váltak a természeti katasztrófák. Észak-Amerikában és Japánban jégkorszaki viszonyok uralkodtak, míg Afrikában és Ausztráliában forróság, aszály és tűzvész tizedelte meg az embereket, de még az állatvilágot is.

– Most ez a legkisebb baj. Az illegális migránsok is csak a klímaváltozás áldozatai. Nehogy már lenézzük és megbélyegezzük őket, csak mert a gazdagok...

– Otthon kellett volna maradniuk, hogy a szülőföldjükön tegyenek valamit a változások ellen!

– Fejezzétek már be ezt az értelmetlen vitát! – förmedt rájuk egy alacsony, kopaszodó férfi, aki korábban a legjelentősebb észak-amerikai mozgalom szóvivője volt. – Semmi értelme, hogy megint a vesszőparipátokon lovagoljatok. Nem ezért vagyunk most itt.

– Joe-nak igaza van. Össze kell tartanunk! Mindennél fontosabb az egység.

– Hihetetlen, hogy újra illegálisba kényszerültünk – sópánkodott egy vékony hang. A kelet-európai képviselő megjegyzésével meglepte nyugati társait. Értetlen arckifejezésüket látva magyarázkodni kezdett, bár idegességében egyre érthetlenebb kiejtéssel beszélt angolul. – Harminc-negyven évvel ezelőtt nálunk üldözték a környezetvédőket. Azzal vádoltak minket, hogy a CIA ügynökei vagyunk. A rendszer ellenségei.

– De hát most is pontosan ez történik! – mérgelődött az amerikai. Színpadias mozdulattal a bezárt ajtóra mutatott. – Egyik pillanatról a másikra ránk szállt a rendőrség, a Bátor Védelmzők meg a sok kék fürdőköpenyes idióta.

– Semmi rosszat nem tettünk.

– Ugyanazt csináltuk, mint eddig. Megpróbáltuk megvédeni Földanyánkat az emberi túlkapasoktól.

– Mert a gazdag *nyugati* országok kapzsidak! Mohóságukban megpróbálják kizsákmányolni a szegény... .

– Azonnal fejezd be a lázítást! Elég volt az ilyen megosztó pszichológusokból! Mindenáron össze kell tartanunk.

– Igen, félre kell tenni az ellentéteket.

– Senki sem vesz minket komolyan.

– Nem is csoda, az emberek egyre ostobábbak.

– Néztetek ti mostanában tévét? Mindenféle sekélyes, a pornográfia határait súroló valóságshow meg színvonalatlan zenei vetélkedő megy. Olyanok tőle az emberek, mint a zombik.

– A média egyszerűen elhallgatja a katasztrofális helyzetet.

A kövér, szőkitett asszonyság egy kom-gyűrűt tett az asztal közepére. Elhúzta felette a kezét, mire azonnal felragyogott a kép. Az asztal körül ülők elhallgattak.

– A szibériai tundrán rohamosan romlik a helyzet. Rengeteg metán került be a levegőbe.

– Ettől fokozódni fog a légkör felmelegedése?

– Mi az, hogy fokozódni fog? Már most is katasztrofálisan meleg.

– Ráadásul a mérések szerint egyre jobban meggyengül a Földet védelmező mágneses tér.

– Ebben azért nem lehetünk biztosak. Lehetséges, hogy a mágneses mező ereje valamilyen természetes ritmust követve változik.

– Ugyan már! Nem lehet a véletlen műve, hogy a két ijesztő jelenségre éppen egyszerre kerül sor! Vétkezünk a természet ellen, és most szembe kell néznünk a következményeivel.

– Lehetséges, hogy küszöbön áll a Föld mágneses pólusainak felcserélődése is.

Ezt a bejelentést dühös tiltakozás követte.

– Ugyan már, mi ez az ostobaság?

– Ebben nem lehetünk biztosak.

– Ha mégis megtörténne, az rettenetes következményekkel járna.

– Elképzelhető, hogy évmilliókkal ezelőtt a dinoszauruszok is így pusztultak ki.

A vitatkozók azonnal elhallgattak, amikor kinyílt az ajtó és az egyik pincérlány lépett be, kezében hatalmas tálcával. Súlyos terhét lerakta az asztalra és elkezdte kiosztani a söröket.

– Azokban a kis poharakban mi van? – kérdezte az amerikai. A pincérlány megpróbálta felfogni a szavait, aztán összeszedte magát és angolul válaszolt.

– Pálinka a neve. Olyan, mint a... whisky.

– De mi nem rendeltünk pálinkát – tiltakozott a kelet-európai környezetvédő. A pincérlány elmosolyodott.

– Ingyenes ajándék. Grátis. Kapják tőlünk.

Ez már jobban tetszett a jelenlévőknek. A pincérlány felemelte a tálcat és a honfitársa felé fordult. Az anyanyelvükön próbált magyarázni neki.

– Mondja már el nekik, hogy ajándékba adtuk, mert megengedhetjük magunknak. Mostanában jól megy az üzlet.

– Tényleg? De miért?

– Az embereknek sok a gondjuk, ezért benéznek hozzánk egy italra. Ráadásul elsejétől eltörölték az alkoholra kivetett ÁFÁ-t. Egy csapásra negyedével olcsóbb lett a szesz.

– Bezzeg a könyvek áfája megmaradt! – mérgelődött a környezetvédő.

– Ki olvas manapság könyveket? – legyintett a pincérlány. – Az olcsó pia a lényeg. Más nem is kell az embereknek. És szerencsére egyre többet isznak.

Angelának még egész jó kedve volt, amikor belépett Daniel irodájába. Csak Paromita nénit találta odabent, amint csendben dúdolgatva a teáscsészéket tisztogatta. A lányt mindig büszkeség töltötte el, ha meglátta a viharos sorsú indiai asszonyt. Paromita igazából csak tíz évvel lehetett idősebb Angelánál, csak hogy olyan sokáig volt a minden kábítószernél nagyobb függőséget okozó, az agy gyönyörközpontját izgató, elektronikus sapka rabja, hogy valóságos vénasszony lett belőle. Kész csoda volt, hogy egyáltalán életben maradt.

Ezt a csodát persze Kevinnek hívták. Ő vette le Paromita fejéről a sapkát, aztán helyreállította az agyában elpusztult szöveteket, és valamit a nő elméjével is csinálhatott, mert az nagy nehezen ugyan, de visszatért az élők világába. Paromitának igen komoly küzdelmet kellett folytatnia, de elképesztően erősnek

bizonyult. Már jó ideje felügyelet nélkül lehetett hagyni, mert képes volt ellenállni a különféle fájdalomcsillapítók és altatók csábításának.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte Angela.

Az asszony elmosolyodott, letette a ragyogóan tiszta csészét, és felvett egy másikat.

– Elmentek horgászni.

Angela harsányan káromkodni kezdett, megpördült, és az értetlen arccal bámuló indiai nővel nem is törődve kirohant az ajtón. A lépcsőn az egyszerűség kedvéért leugrott. Kis híján fellökte a postást, aki izléstelen új egyenruhájában éppen megpróbált belépni az irodaépületbe.

– De siet ma valaki! Hova nyargal ennyire? Nem hajtja a tatár! – kiabálta jókedvűen az idős, vidéki bácsi a holtápadtan elviharzó lány után. Angela nem válaszolt. Minden erejét beleadta a futásba, amint a Vizek Csarnokának kupolái felé vetette magát.

A három összekapcsolt üvegépítmény mindegyikében elfért volna két-három labdarúgópálya, illetve jó pár vízilabdamedence. Az elsőben édesvízi, a másodikban tengeri halakat és élőlényeket tartottak. A harmadikat – ahol terv szerint majd a különféle hüllők és nagy húsevő gyíkok kapnak helyet – egyelőre még nem fejezték be. A lány pontosan tudta, hol találja a többieket. Persze tegnap *nem* hallgatózott, de akkor is megütötte a fülét, miről beszélt Danielnek Kevin. Az idősebb férfi határozottan tiltakozott, de úgy tűnt, hogy az a makacs bolond mégis keresztülvitte az akaratát.

A rohanástól vöröslő arcú lányt cseppet sem nyugtatta meg, hogy több teljesen közömbös féreg mellett is elviharzott. Igaz, ha Kevinnek valami baja lett volna, a testvérei egészen biztosan megérik. De akkor miért rohan ott Avi az akvárium felé? És miért van nála az a jókora vörös keresztet doboz?

Angela még gyorsabb iramot diktált. Pillanatok alatt utolérte az izraeli fiatalembert. Avi hátrapillantott a válla fölött, a lány

láttán pedig megbotlott, és majdnem elesett. Megtorpant a szolgálati ajtó előtt, és megpróbálta eldugni a háta mögé az elsősegélyes dobozt.

– Mi történt? – förmedt rá Angela vádlón. – Kevin bajban van?

– Dehogyan! – tiltakozott Avi. – Kolja megcsúszott a stégen, hasra esett, és a karja belógott a vízbe. . .

– Melyik medencénél? – kérdezte a lány szikrázó szemmel.

– Hát. . . – felelte a göndör, fekete hajú fiatalember, és egy kicsit hátrébb húzódott. – A piranháknál.

– Úgy tudtam! Mondtam, hogy ne tegye!

– Mi is mondtuk – bizonygatta Avi. – Meg a férgek is.

– Nem esett baja?

– Koljának? Három ujját letépték. Meg vérzik egy kicsit.

– Kevinnek!

– Neki semmi. Éppen Kolját gyógyítja.

A lány feltépte az ajtót, és berohant a szolgálati folyosóra, ahová a látogatók nem léphettek be. Avi ott csörtetett a nyomában. Ötven méterrel arrébb egy nyitott üvegajtó jelezte, hogy elértek a piranhák medencéjéhez. Bentől dühös kiabálás hallatszott. Angela talpa hangosan csattogott a műanyag padlón, de így is egyre jobban ki tudta venni Daniel szavait.

– Tisztára őrült vagy! És mi van akkor, ha nincs igazad? Meg is halhattál volna!

A válasz túl halk volt ahhoz, hogy meghallja.

– És nézd meg Kolja kezét! Ha nem vagy ennyire önfejű, akkor őt sem tépik szét.

– Csak pár ujjam lett oda. Maradt éppen elég – tiltakozott a hatalmas termetű szibériai biológus. Angela kedvelte a jóindulatú, barnamedvére emlékeztető emberférfit, és remélte, hogy nem esett komolyabb baja.

Beértek a medence mellé. Itt olyan párás volt a levegő, mint az Amazonas őserdeiben. A lány érezte, hogy a bőréhez tapad a ruhája.

A látogatók általában csak borzongani jöttek ehhez a medencéhez. Megálltak a zöldesen csillogó, víz alatti folyosón, és a tenyerüket meg az orrukat a hideg üveghez nyomva bámulták a tenyérnyi édesvízi halakat. A medencében az Amazonas egyik mellékfolyójának különösen agresszív ragadozó halai találtak új otthonra. A piranhák született gyilkosok voltak, bár itt döglött állatokkal szokták táplálni őket. Egy kifejlett tehén teteméről két-három perc alatt az utolsó cafat húst is eltakarították.

Annyira veszélyesnek számítottak, hogy ebben a részlegben csak a legmegbízhatóbb gondozók dolgozhattak. Akik alighanem a hajukat téphették, amikor megtudták, mire készül Kevin.

Az a makacs, beképzelt, ostoba fafej!

– Te makacs, beképzelt, ostoba fafej! – üvöltötte Angela. Felrohant a stégre, ahonnan a piranhákat szokták etetni, és térdre vetette magát a kedvese mellett. A fiatalember még mindig meztelen volt, bőréről csöpögött a víz. Ruháját és törölközőjét valaki összehajtva Kolja feje alá tolta.

Az orosz holsápadt arccal, mozdulatlanul feküdt a deszkákon. Angela arcát meglátva nagyot nyögött, és bal kezét felemelve csitítani próbálta.

– Nincsen itt semmi baj, *gyévuška*. Nem az ő hibája. Kíváncsi voltam. Megcsúsztam, amikor előrehajoltam.

– De igenis az ő hibája! – kiabálta egyszerre a lány és Daniel.

Összenéztek. Az idős féreg férfinak vöröslött a feje a haragtól. Hiába volt Kevin az állatkerti férgek legfőbb védelmezője, továbbá elméletileg az ura, a rixi birodalom nemese, akinek minden testvére engedelmséggel tartozott, Daniel néha csúnyán leteremtette, ha úgy vélte, ostobaságot művelt. Mint éppen most.

– És nem is fáj annyira – bizonygatta Kolja. – *Nyicsevo*. Semmi-ség az egész. Volt egy kutyám, a Vova. Na az egyszer sokkal csúnyábban megtépett...

– Maradj csendben, és ne mozogj – szólt rá halkan Kevin. Nem törődött a kiabálókkal, a homlokán nem víz-, hanem iz-

zadságcseppek csillogtak. Becsukta a szemét, és erősen összpontosított. A bal tenyere Kolja homlokán pihent, a jobbával a széttroncsolt kezét fogta. A sebhely már nem vérzett. – Hol van az a kötszer?

Avi odatérdelt a sebesült mellé. Kinyitotta a vöröskeresztes dobozt, majd néhány határozott és gyakorlott mozdulattal megtisztította a sebhelyet.

– Ilyet még nem láttam – mondta csodálkozva. – Hiszen véreznie kellene! Közben meg olyan, mintha félig már be is gyógyult volna. Te csináltad vele?

Kevin némán bólintott. Angela előbbre hajolt, és megnézte magának a széttroncsolt kezét. Avinak igaza volt.

– Vissza tudod növeszteni az ujjait? – kérdezte valaki a hátuk mögül. Kevin megrázta a fejét.

– Megpróbáltam, de csak ennyire futotta az erőmből.

– Nincsen semmi bajom – bizonygatta a szibériai, és megpróbált felülni. Kevin gyorsan visszanyomta, Avi pedig megragadta a csuklóját, és ügyes mozdulatokkal bekötözte és rögzítette az ujjak csomkjait.

– Most kilépek az elmédből – figyelmeztette Kevin a sebesültet. – Akkor lehet, hogy visszatér a fájdalom.

– Nem is fáj! – vágta rá Kolja, ám a következő pillanatban holt-sápadt lett, és összeszorította a fogát. – Annyira...

– Utat, itt az elsősegély! – hallatszott Natasa hangja. Kolja kedvese Moszkvából került ide. A magas, erős csontú fiatal nő a nagymacskák mellett dolgozott. Kipirult arca jól mutatta, hogy ő is rohanva jött ide. – Meghoztam az orvosságot.

Alig remegett a keze, amikor lecsavarta a vodkás üveg kupakját. Kolja kezébe nyomta, aki gondolkodás nélkül az ajkához emelte, és beleivott.

– Vegyétek el tőle, mert alkoholmérgezést kap! – kiáltott valaki.

– A Kolja? Te viccelsz? Fél üveg vodka meg sem kottyán neki.

A szibériai most már tilt. A jobb karját a melléhez szorította, majd még ivott egy utolsó kortyot, és Kevin kezébe nyomta az üveget.

– Igyál te is egy kortyot, főnök! Olyan sápadt vagy, mint aki mindjárt rosszul lesz. A vodka meg a Földanya csókja. Mindjárt vérré válik benned.

Natasa belekarolt a párjába, felsegítette, és óvatosan kitámogatta a stégről.

– Mindig ilyeneket beszél, amikor részeg – szólt hátra bocsánatkérő hangon. – Ne is törődjetek vele.

Angela egy határozott mozdulattal elvette Kevintől az üveget, mielőtt a fiatalember ihatott volna belőle. Avi kezébe nyomta, aki sietve összecsomagolta a doboza tartalmát. A stégen ülő fiatalember mellett már csak Daniel és Angela maradt. Mindketten rendkívül szigorú arcot vágtak.

– Szóval akkor mit kerestél a medencében? – kérdezte fenyegető hangon a lány. Kevin zavartan lehajtotta a fejét. Iszonyúan szégyellhette magát Kolja balesete miatt, Angelát azonban ezzel nem hatotta meg. Annak idején az anyja volt ilyen makacsul ostoba. . .

Ettől az emléktől még dühösebb lett. Úgy összeszidja ezt a fajankót, hogy Kevin azt kívánja majd, bárcsak még mindig odalent lenne, a piranhák között.

– Bemászott a medencébe a halak közé, akik nem bántották. Ott úszkáltak körülötte, és csak bökdösték – magyarázta Daniel. – Ezt mondjuk sejtettük, hogy így lesz.

– Ki kellett próbálnom – magyarázta félszeg mosollyal a fiatalember. – Tudnom kell, hogy mire vagyok képes.

– Aztán ezer alakra bomlott és vártuk, hogy mi történik.

Angela tekintete aggódva végigsiklott a fiún. Kevin szemmel láthatólag sértetlen volt.

– Semmim sem hiányzik – próbálta megnyugtatni a kedvese.

– Majd fog, ha letépem a tököd, te idióta! – dühöngött Angela. – Hogy lehettél ilyen felelőtlen?

– Semmi nem történt velem. A piranhák békén hagyták a köztük lebegő, sok kis étvágygerjesztő férget. Nem volt lent amúgy sokáig. Kolja megcsúszott, és amikor elesett, a jobb karja belógott a vízbe. Csak két másodpercig, de az is épp elég volt. Egyből nekiestek ezek a kis dögök.

– És te? – nézett a lány homlokát ráncolva Kevinre.

– Amikor megéreztem a vér szagát, összeálltam és kimásztam. Megfogtam Kolját, elvettem a fájdalmát, és megpróbáltam meggyógyítani. Ennyire futotta.

– Ne játszd itt nekem a segítőkész hőst! – csattant fel Angela és lassan felállt. – Ezért még számolunk.

Kevin segítséget kérően Danielre nézett.

– Ti csak menjetek nyugodtan. Azt hiszem, én visszamászok a piranhák közé. Ma inkább lent alszom.

London, a Towerben

A kövér pakisztáni gyrosárosnő megilletődött arccal nézett körül a csodálatosan megvilágított kiállítóteremben.

– Gondolod, hogy ezek az igaziak? – kérdezte suttogva Emma nénitől.

– Persze! – vágta rá azonnal a nyugdíjas hölgy, utána viszont kissé elbizonytalanodva folytatta: – Hiszen ez a Tower múzeuma. Csak nem gondolod, hogy itt másolatokat állítanak ki?

A kávéház törzsvendégei már régen elhatározták, hogy közösen ellátogatnak Londonba. Majdnem egy éven át spóroltak rá. Három nappal ezelőtt érkeztek, és azóta a hószakadás dacára mindent megnéztek, amit egy turistának illet megtekintenie.

Emma néni az élete nagy részét Angliában élte le. Büszke volt rá, hogy mindent mindenkinél jobban tudott. A látogatásukra a koronaékszerek megtekintésével akarta feltenni a... *koronát*.

– Milyen kár, hogy Gino nem jöhetett velünk – próbált gyorsan témát váltani, mire halk krakogás hallatszott. Az idegenvezetőjük, ez a beképzelt, kiállhatatlan fiatalember ismét megkísérelte magához ragadni az irányítást.

– Hölgyeim és uraim, egy kis figyelmet kérek! – szólalt meg a hangja a fülhallgatókban. – Ez itt az anyakirálynő koronája. Ugye, milyen gyönyörű? És természetesen az eredeti darab. A briteknek az eszébe sem jutna holmi műanyagból készült, ócska másolatokat kiállítani.

Szúrós pillantást vetett a pakisztáni asszonyosság felé. Emma régi vetélytársa halványan elpirult, és duzzogó képet vágott.

– Szeretném felhívni a figyelmüket a koronát díszítő csodálatos drágakőre.

– A Kohinúrra! – kiáltotta Emma néni.

Most már az idegenvezető vágott duzzogó képet.

– Igen, pontosan. Örülök, hogy ilyen művelt vendégeim vannak.

Megköszöri a torkát, majd újra behízselő hangon folytatta.

– Az angol királynők koronáját a világ legnagyobb gyémántja ékesíti. Ez nem más, mint a...

– A Fény Hegye! – szolt közbe a nyugdíjas rendőrtiszt, és büszkén kidüllesztette a pocakját.

– Ami igazából Pakisztánt illetné meg! – csattant fel a gyrosáros. Az idegenvezető elvörösödött, majd alighanem úgy döntött, inkább nem törődik a közbeszólásokkal.

– Egyiptomban a nagy piramisokat hívják így. A Himalájában a serpa törzsek egy része a Mount Everestnek adta ugyanezt az elnevezést. A Fény Hegyéhez rengeteg legenda és kalandos történet kapcsolódik, ezek azonban javarészt tévedésen alapulnak. Létezik viszont két olyan hagyomány, amelyeknek megvan a maguk titokzatos valóságalapjuk. Már az ősi uralkodók is felfigyeltek arra, hogy a Kohinúr csak a legnagyobb fejedelmek turbánján ragyoghat. Úgy vélték, hogy az lesz a világ ura, aki magának

mondhatja a Fény Hegyét. Kétszáz évvel ezelőtt azután elterjedt egy másik legenda is. Az emberek felfigyeltek arra, hogy egymás után szerencsétlenség érte mindazokat a férfiakat, akik rátették a kezüket erre a drágakőre.

– Igen, átok ül a kövön. Bajt hoz a férfiakra – kotyogott újra közbe a gyrosárus.

– A Kohinúr olyan királyok és szultánok dicsőségét jelképezte, akik képesek voltak elfoglalni az általuk ismert világ nagy részét. Csakhogy ez a dicsőség nem tartott sokáig. Birodalmuk összeomlott, ők vagy meghaltak, vagy földönfutóvá váltak. A XIX. század derekán azután Viktória királynőhöz jutott a gyémánt. Ő bölcsen úgy döntött, hogy csak nők hordhatják.

Emma néni összenézett a pakisztáni asszonysággal. Elismerően biccentettek. Ez a Viktória királynő egy belevaló, jó fej nőszemély lehetett.

– Mióta itt őrzik Angliában, csupán az uralkodónők, illetve a királyok feleségei viselhették a koronájukon. Rájuk nem hatott az átok.

A fiatalember büszkén kihúzta magát. Olyan hangon folytatta, mint aki éppen a világ legjobb szakkönyvéből idéz.

– A Kohinúr a hatalom ékköve. Véres és hosszú története során egyetlenegyszer sem vásárolták meg pénzért. Amikor csak gazdát cserélt ez a ragyogó drágakő, birodalmak buktak meg, újak jöttek létre, és gyakran fejedelmek és nemes urak feje hullott a porba.

– Szerintem csak ostobaság és babona ez az egész – méltatlankodott a nyugdíjas rendőrtiszt. – Menjünk innen tovább! Mit bámuljuk ezt a hivalkodó ékszert?

– Igen, itt már eleget ácsorogtunk – csatlakozott hozzá néhány idős látogató. – Menjünk inkább le a kínzókamrába! Azok a spanyolcsizmák meg vasszüzek sokkal érdekesebbek.

Emma néni nem sietett a többiek után. Ő már különben is jó néhány alkalommal járt lent Londonba látogató rokonaival az

egykori hóhérok munkahelyén. Inkább nézegette még egy darabig a koronát. Hogy milyen csodálatos volt ez a tiszta fényű, ragyogó gyémánt! Nem csoda, hogy a Fény Hegyének nevezték.

Ekkor figyelt fel arra, hogy a vitrin túloldalán más is bámulta a koronát. Az idős úriember talán kínai vagy japán lehetett. Emma néni ugyan nem tudta volna megmondani róla, honnan érkezett, ám abban egy pillanatig sem kételkedhetett, hogy a kopaszra borotvált fejű férfi igazi elegáns úriember.

A másik oldalon álló Taro herceg egy pillanatra felemelte a tekintetét a gyémántról, és rámosolygott a túloldalt ácsorgó idős turistára. Utána nagyot sóhajtott, megfordult és kisietett a múzeumból. Lent már várta egy Rolls-Royce lebegő, hogy a hóban fuldokló nagyváros felett átvigye a Buckingham palotába. Egy fontos megbeszélés várt a Fekete Óceán társaság vezetőire.